

6. BASKI

KATI KURALLAR OKULU

Sevgili Okur,

Bir yatılı okulda şen şakrak günler geçiren neşeli çocuklarla ilgili bir öykü arıyorsan, başka bir kitaba bak. Violet, Klaus ve Sunny'nin zeki ve becerikli olduklarını düşünerek, okulda çok başarılı olacaklarını sanabilirsin. Sakın sanma. Baudelaire öksüzlerinin okula başlaması, talihsizliklerle dolu hayatlarına yeni bir mutsuzluk dönemi katıyor sadece.

Doğruyu söylemek gerekirse, elindeki kitapta anlatılan korkunç öykü boyunca üç kardeş, kıskaçlarını şakırdatan yengeçlerle, katı cezalarla, su damlatan bir mantarla, zorlu genel sınavlarla, keman resitalleriyle, K.Ö.L.E. programıyla ve metrik sistemle karşılaşıyorlar.

Bütün gece uyanık kalma pahasına, bu bahtsız çocukların hayatını araştırmak ve yazıya dökmek benim için ciddi bir görev. Ama sen güzel bir gece uykusu çektiğinde daha büyük rahatlık duyabilirsin. Böyle bir eğilimin varsa, başka bir kitap seçmen herhalde daha doğru olacak.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

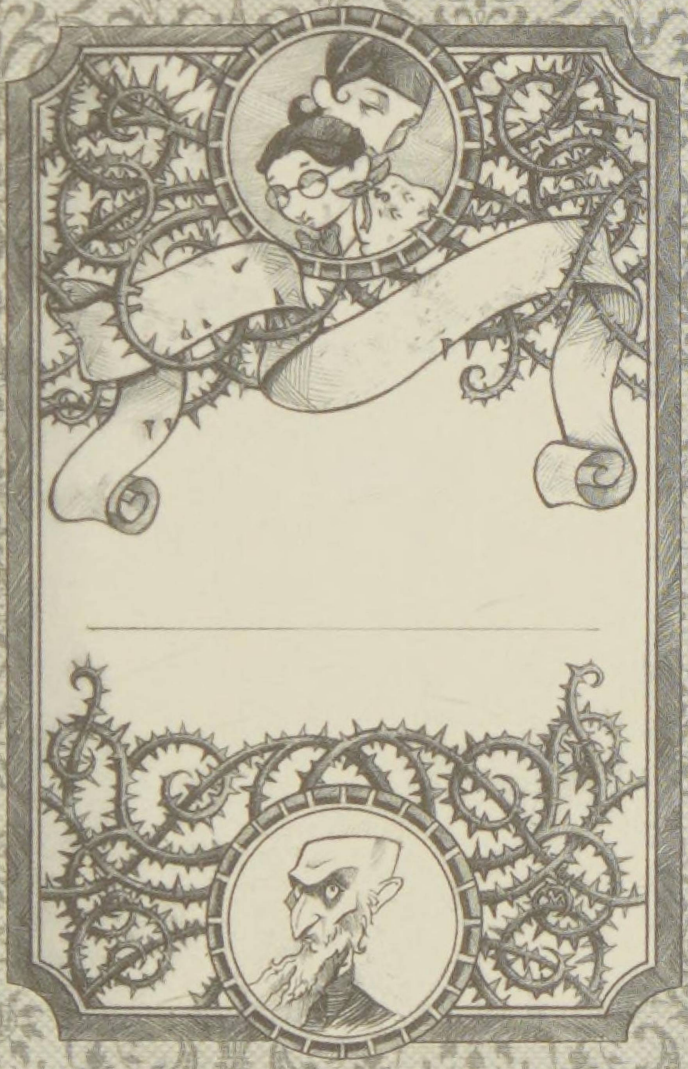
Lemony Snicket

ISBN 975-323-646-8

9 789753 236461

Kapak resmi © 2000 by Brett Helquist
Kapak tasarımı: Alison Donalty
Kapak © 2000 by HarperCollins Publishers Inc.
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. tarafından yayımlanmıştır. İstanbul, 2004

* TALİHSİZ SERÜVENLER DİZİSİ *

Beşinci KİTAP

KATI KURALLAR OKULU

LEMONY SNICKET

Resimleyen Brett Helquist

Çeviren Nurettin Elhüseyni

DOĞAN EGMONT YAYINCILIK
DE

*

Katı Kurallar Okulu
Orijinal adı: The Austere Academy
Metinler: Copyright © 2000 by Lemony Snicket
Çizimler: Copyright © 2000 by Brett Helquist
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, Inc.

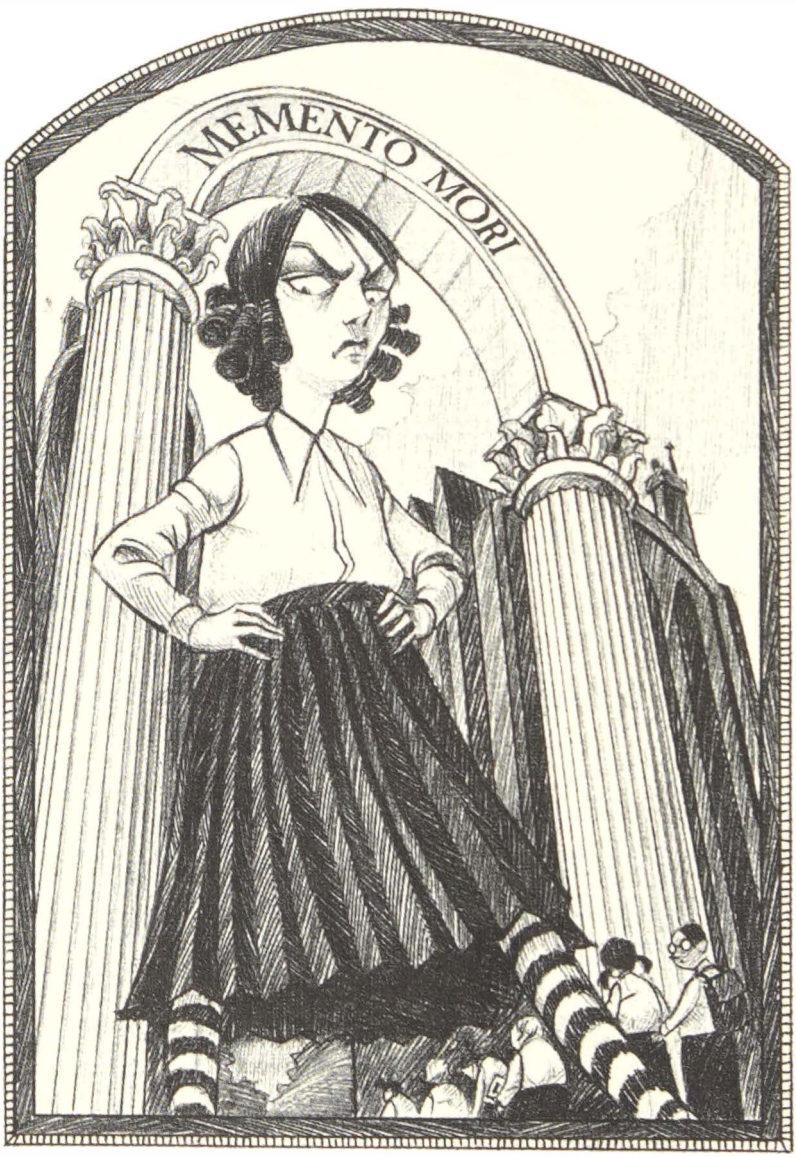
All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsover without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Bütün hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin olmaksızın, dergilerde ve eleştirel makalelerde kısa alıntılar yapılması dışında, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

© 2002 Türkiye'de Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Sorumlu Müdür: Nizami Özçelik
Üretim Müdürü: Zeynep Yağız
Çeviri: Nurettin Elhüseyni
Yayına Hazırlayanlar: Nevin Avan, Havva Alp
Telefon: (0212) 246 46 46
Basıldığı Yer: Acar Basım ve Cilt San. A.Ş
6. Baskı: İstanbul, 2006.
ISBN: 975-323-646-8

*

Beatrice için-
Her zaman gönlümde,
beynimin kıvrımlarında
ve mezarında olacaksın.

MEMENTO MORI

BÖLÜM
Bir

Sizden dünyanın en az sevimli kişisine altın madalya vermeniz istenmiş olsaydı, bunun için herhalde Carmelita Spats adlı kişiyi seçmeniz gerekirdi. Olur ya, şaşırıp da böyle bir şey yapmayacak olsanız bile, o altın madalyayı ne yapıp edip elinizden kapacak türden bir kişiydi Carmelita Spats. Şimdi bu da nereden çıktı diyecek olursanız, hemen belirteyim. Carmelita Spats edepsiz, kavgacı ve pis bir kız. Onu burada size anlatmak zorunda olduğum için sahiden de sıkılıyorum. Çünkü böylesine sevimsiz ve itici bir kişiden söz etmesem bile, bu öyküde zaten yeterince berbat ve can sıkıcı şey var.

Çok şükür ki, bu öykünün kahramanları o korkunç Carmelita Spats gibi birileri değil, Baudelaire öksüzleri. Eğer Violet, Klaus ve

Sunny adlı bu kardeşlere bir altın madalya vermeniz söz konusu olsaydı, bela atlatma becerisinden dolayı verilecek bir madalya olurdu bu herhalde. Bela kelimesi burada başa gelen 'dert' anlamına geliyor ve gittikleri her yerde bu çocukların peşlerini bırakmayan sıkıntılı belaların bir benzerini yaşayan çok az insan vardır dünyada. Onların derdi bir gün kumsalda güle oynaya eğlenirken, anne babalarının feci bir yangında can verdiklerini öğrenmeleriyle ve bu olay üzerine Kont Olaf adlı uzak bir akrabanın yanına gönderilmeleriyle başlamıştı.

Eğer Kont Olaf'a bir altın madalya vermeniz söz konusu olsaydı, ödül töreninden önce bu madalyayı güvenli bir yerde kilit altına almanız gerekirdi. Çünkü Kont Olaf töreni bile beklemeden madalyayı çalmaya kalkışacak kadar açgözlü ve kötü bir adamdı.

Baudelaire öksüzlerinin bir altın madalyaları yoktu, ama anne babalarından miras kalan olağanüstü bir servetleri vardı. Kont Olaf'ın ele geçirmeye çalıştığı şey de bu servetti. Üç kardeş Kont Olaf'la birlikte kalırken, canlarını zar zor

kurtarabilmişlerdi ve daha sonra gittikleri her yerde Kont Olaf onları kovalamaya başlamıştı. Bu kovalamacalar sırasında çoğu kez yanında uğursuz ve çirkin kafadarlarından biri ya da birkaçı da vardı. Vasi olarak gözetimlerini üstlenen kim olursa olsun, Baudelaire öksüzlerinin peşinde dolaşmaktan hiç geri kalmayan Kont Olaf'ın giriştiği alçakça işler teker teker hepsini sıralamayacağım kadar çoktu. Çocuk kaçırma, cinayet, iğrenç telefon konuşmaları, kılık değiştirmeler, zehir, hipnoz ve yemek pişirmeye zorlama bu adam yüzünden karşı karşıya kaldıkları belalardan yalnızca birkaçıydı. Daha da kötüsü, Kont Olaf her seferinde tam kıstırılmış gibi görünürken kaçmayı başarıyor ve böylece şaşmaz biçimde bir daha ortaya çıkıyordu. Bunu sürekli yaşamak gerçekten de korkunç, ama ne yapayım ki öykünün gidişi öyle.

Size öykünün bu çizgide süreceğini baştan belirtmemin nedeni, birazdan edepsiz, kavgacı ve pis Carmelita Spats'la tanışacak olmanız. Onun hakkında anlatacaklarımı okumayı içiniz kaldırmıyorsa, bu kitabı kapatıp bir tarafa bırak-

manız ve başka bir şey okumanız en doğrusu olur. Bu satırdan başlayarak olaylar daha da kötüye gidecek. Violet, Klaus ve Sunny kardeşler çok geçmeden öylesine belalara çatacaklar ki, Carmelita Spats gibi biri tarafından itilip kakılmak, bunların yanında, dondurma yemeye gitmek kadar hafif kalacak.

"Çekilin yolumdan, sizi gidi sümsükler!" dedi edepsiz, kavgacı ve pis bir kız, yanlarından hızla koştuğu Baudelaire kardeşleri itip kakarak. Violet, Klaus ve Sunny cevap veremeyecek kadar irkilip şaşırmışlardı. Çok eski olduğu, aradan sızan koyu renkli yosunların bolluğundan hemen anlaşılan tuğlalarla döşenmiş bir yürüyüş yolunda duruyorlardı. Yolun her iki yanında kahverengiye çalan otlarıyla hiç sulanmamış gibi görünen geniş bir çimenlik alan uzanıyordu. Bu çimenlik alanda değişik yönlere doğru koşup durmakta olan yüzlerce çocuk vardı. İçlerinden bazıları ara sıra kayıp yere düşüyor, ama hemen ayağa kalkıp yeniden koşuyordu. Ne pahasına olursa olsun insanın kaçınması gereken, yorucu ve anlamsız bir koşturmaya benziyordu bu.

Ne var ki, diğer çocuklara sadece kaçamak bir bakış atan Baudelaire öksüzlerinin gözleri daha çok yerdeki yosunlu tuğlalar üzerindeydi.

Utangaçlık, yani sıkılganlık garip bir şeydir, çünkü aynen bataklık kumuna benzer. Hiç beklenmedik bir anda sizi içine çektiği gibi, bakışlarınızın bir anda aşağıya çevrilmesine yol açar. Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'ndaki ilk günün tedirginliğiyle Baudelaire kardeşlerin her üçü de yerdeki yosun sızıntıları dışında bir şeye bakamayacak kadar sıkılganlık duyuyordu.

"Bir şey mi düşürdünüz?" diye sordu Bay Poe, elindeki beyaz mendile doğru öksürerek. Baudelaire kardeşlerin bakmak istemedikleri şeylerden biri de hemen arkalarında yürümekte olan Bay Poe'ydu. Bir bankacı olan Bay Poe'ya feci yangından sonra Baudelaire ailesinin işlerini çekip çevirme sorumluluğu verilmiş ve olaylar bunun çok kötü bir karar olduğunu açıkça göstermişti. Gerçi Bay Poe iyi niyetliydi, ama bir hardal kavanozu da iyi niyetli sayılır ve hatta Baudelaire kardeşleri tehlikeden uzak tutmada daha çok işe yarayacağı söylenebilir.

Violet, Klaus ve Sunny ne yazık ki, Bay Poe'dan beklenebilecek tek şeyin her zamanki gibi öksürmesi olduğunu çoktan öğrenmişlerdi.

"Hayır," diye karşılık verdi Violet, "bir şey düşürmedik." Kardeşlerin en büyüğü olan Violet genellikle pek utangaç değildi. Yeni şeyler icat etmekten hoşlanan biriydi ve onu çoğu zaman en son icadına dalmış halde görmek mümkündü. Böyle durumlarda gözlerine kaçmaması için saçlarını yukarıdan bir kurdeleyle bağlardı. Yaptığı icatları tanıdık insanlara göstermeyi çok severdi ve genellikle becerileriyle onları çok etkilerdi. O sırada yosunlu tuğlalara bakarken, yürüyüş yolunda yosunların büyümesini önleyecek bir makineyi düşünüyordu; ama bu konuda konuşamayacak kadar büyük bir tedirginlik duyuyordu. Ya bu okuldaki öğretmenlerin, idarecilerin ve öğrencilerin hiçbiri icatlarına ilgi göstermezse, ne yapacaktı o zaman?

Sanki düşüncelerini okumuş gibi bir elini omzuna koyan kardeşi Klaus ona gülümseyerek baktı. Ablasının dostça bir dokunuşla omzuna konan bir elden rahatlık duyan kişiliği,

Klaus'un on iki yıllık ömrü boyunca bildiği bir şeydi. Başka zamanlarda Klaus bu hareketle birlikte avutucu bir şeyler de söylerdi, ama ablası gibi o da sıkılganlık duygusuyla doluydu. Zamanını genellikle en çok hoşlandığı şeyi yaparak, yani kitap okuyarak geçiren biriydi Klaus. Bazı sabahlar onu yatağında gözlüğüyle uykuya dalmış olarak görmek mümkündü; geç saatlere kadar kitap okuduğu için gözlüğünü çıkaramayacak kadar yorulmuş olurdu çünkü. Yürüyüş yolunda yere bakarken Klaus'un aklından daha önce okuduğu Yosunların Sırları adlı kitap geçiyordu; ama bu konuyu açamayacak kadar sıkılganlık duyuyordu. Ya bu okulda okunacak güzel kitaplar yoksa, ne yapacaktı o zaman?

Baudelaire ailesinin en küçük çocuğu olan Sunny başını kaldırıp kardeşlerine baktı ve Violet tatlı bir gülücükle onu kucağına aldı. Onu kucakta taşımak hiç de zor değildi, çünkü daha bir bebekti ve bir somun ekmekten ancak biraz daha büyüktü. Aynı tedirginlik yüzünden o da suspus duruyordu. Gerçi konuştuğunda da söylediği şeyleri anlamak çoğu kez zordu. İçini kapla-

yan o sıkılganlık duygusu olmasa, dört keskin dişini gösterecek şekilde ağzını açarak, "Dısmıs!" diye bir çığlık atabilirdi sözgelimi. Bu bağırışı sizler için, "Umarım bu okulda ısıracak bir sürü şey vardır, çünkü dişlemek en çok hoşuma giden şeylerden biridir!" diye çevirebilirim.

"Niçin böyle suskun olduğunuzu biliyorum," dedi Bay Poe. "Çünkü heyecanlısınız ve bu yüzden sizi ayıplamıyorum. Küçükken ben de hep bir yatılı okula gitmeyi istiyordum, ama bu şansı hiç bulamadım. İşin doğrusunu sorarsanız, sizi bir parça kıskanıyorum."

Baudelaire kardeşler bakıştılar. Onları böylesine tedirgin eden şeylerin başında adı Sert Kaya Temel Eğitim Okulu olan yatılı bir okula başlayacak olmaları geliyordu. Belki kimsenin icatlara ilgi duymadığı, belki okunacak güzel kitapların bulunmadığı ve belki ısırmanın yasak olduğu bir yere gündüz olduğu gibi gece de kısılıp kalma olasılığı canlarını sıkıyordu. Üç kardeşin de içinden geçen düşünce aynıydı: Madem bizi bu kadar kıskanıyor, Bay Poe bizim yerimize Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'na gitse ve biz de onun yeri-

ne bankada çalışsak, ne kadar güzel olur!

"Burada okuyacağınız için çok şanslısınız," diye sürdürdü sözlerini Bay Poe. "Her üçünüzü derslerin başlamasına kısa bir süre kala kabul eden bu okulu bulana kadar dörtten fazla okulla görüştüm. Sert Temel, buraya bir tür takma ad gibi böyle diyorlar, çok iyi bir öğrenim kurumu. Bütün öğretmenler yüksek diploma sahibi. Yatakhaneler baştan aşağı dayalı döşeli. Ve hepsinden daha da önemlisi, Kont Olaf'ı sizden uzak tutacak bir *ileri* bilgisayar sistemi var burada. Müdür Yardımcısı Neron bana Kont Olaf'ın eksiksiz bir tarifini, tek uzun kaşından sol ayak bileğindeki göz dövmesine kadar her şeyi içeren bir programın bilgisayara yüklendiğini anlattı. Böylece önümüzdeki birkaç yıl tamamen güvende olacaksınız."

"Ama bir bilgisayar Kont Olaf'ı nasıl bizden uzak tutabilir ki?" diye sordu Klaus, şaşkın bir sesle ve hala yere bakarak.

"Bu bir *ileri* bilgisayar," dedi Bay Poe, sanki ileri sözü 'daha gelişkin' anlamında bir kelime değil de, yeterli bir açıklamaymış gibi. "Siz o minik

kafalarınızı Kont Olaf'la yormayın. Müdür Yardımcısı Neron bir gözünü hep üzerinizde tutacağına söz verdi. Ne de olsa, Sert Temel gibi *ileri* bir okul insanların öyle ortalıkta cirit atmasına, yani serbestçe dolaşmasına izin verecek değil ya!"

"Savulun bakalım sümsükler!" dedi edepsiz, kavgacı ve pis kız, bir kez daha çocuklara çarpıp yanlarından geçerken.

"Ne demek şu 'sümsük' lafı?" diye mırıltıyla sordu Violet, okuduğu kitaplar nedeniyle çok zengin bir söz dağarcığı olan Klaus'a dönerek.

"Bilmiyorum," dedi Klaus boynunu bükerek, "ama hiç de hoş bir şeye benzemiyor."

"Ne kadar sevimli bir söz öyle o," dedi Bay Poe. "*Sümsük*. Gerçi ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama güzel kokan bir şeyi hatırlatıyor bana. Aa, işte geldik." Yosunlu tuğlalarla döşenmiş yürüyüş yolunun sonuna varmışlardı ve karşılarında okul duruyordu. Başlarını kaldırıp yeni yuvalarına bakan Baudelaire kardeşler şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutacak gibi oldular. Çimenlik boyunca ilerlerken gözleri hep yere çevrili durmasaydı, okulun biçimini daha uzaktan görmüş ola-

caklardı. Kim bilir, bu okula bakmayı olabildiğince geciktirmekle belki de daha iyi yapmışlardı. Binaların planlarını çizen kişilere mimar denir, ama Sert Temel için 'gamlı mimar' demek daha doğru olur. Okul hepsi de düz gri taştan yapılmış birkaç binadan oluşuyordu ve binalar düzensiz bir hizayla yan yana duruyordu. Binalara ulaşmak için kıvrık gölgesi çimenliğe düşen çok büyük bir taş kemerin altından geçmek gerekiyordu. Kemer baştan aşağı külrengine ya da siyaha boyanmış bir gökkuşağını andırıyordu. Kemerin üstünde koca siyah harflerle yazılmış 'SERT KAYA TEMEL EĞİTİM OKULU' ve daha küçük harflerle yazılmış okul parolası 'Memento Mori' yazıları yer alıyordu. Gelgelelim, çocukları şaşırtan şey binalar ya da kemer değil, yuvarlak çatılı bir dikdörtgen biçiminde olan mimari yapıydı. Tuhaf bir biçim olan yuvarlak çatılı dikdörtgene bakınca, çocukların aklına tek şey geldi. Bütün binalar tıpatıp birer mezar taşı gibi görünüyordu.

"Oldukça garip bir mimari yapı," diye yorumda bulundu Bay Poe. "Bütün binalar birer başparmak gibi görünüyor. Her neyse, şimdi he-

men Müdür Yardımcısı Neron'un odasına gitmeniz gerekiyor. Ana binanın dokuzuncu katında bu oda."

"Siz de bizimle birlikte gelmeyecek misiniz, Bay Poe?" diye sordu Violet. On dört yaşına gelmiş bir kız olarak, kendi başına birilerinin odasına gidebilecek kadar büyük sayılırdı. Ancak böylesine uğursuz görünüşlü bir binaya yanında bir büyük olmadan girmek onu bayağı tedirgin etti.

Bay Poe beyaz mendiline doğru öksürürken, bir yandan da kol saatine baktı. "Ne yazık ki gelemeyeceğim," dedi, öksürüğü kesilince. "Bankada işgünü çoktan başlamış durumda. Hiç merak etmeyin, Müdür Yardımcısı Neron'la her şeyi etraflıca konuştum. Ve de unutmayın, bir sorun çıkacak olursa, benimle ya da Kazıkçı Para Yönetimi Bankası'ndaki çalışma arkadaşlarımdan biriyle temasa geçebilirsiniz. Şimdi, yolunuz açık olsun. Sert Temel'de hoşça zaman geçirmeye bakın."

"Öyle olacağına eminim," dedi Violet, sesine daha cesur bir hava vermeye çalışarak. "Yaptı-

ğınız her şey için teşekkürler, Bay Poe."

"Evet, teşekkürler," dedi Klaus, bankacının elini nazikçe sıkarak.

"Dişkir," dedi Sunny, kendince aynı sözü tekrarlayarak.

"Bir şey değil, canım," dedi Bay Poe. "Haydi, eyvallah." Üç kardeşe başıyla veda selamı verdi. Violet ve Sunny onun koşturan çocuklara çarpmamaya dikkat ederek yosunlu yolda yürüyüşünü izlediler. Ama Klaus onu seyretmek yerine, girişteki kocaman kemere bakıyordu.

"Belki 'sümsük' sözünün anlamına bilmiyorum," dedi Klaus, "ama yeni okulumuzun parolasını size çevirebilirim."

"Yabancı bir dilde yazılmış gibi görünüyor," dedi Violet, gözlerini yazıda gezdirerek.

"Ruçi," diye onayladı Sunny.

"Hayır, değil," dedi Klaus. "Bu dil Latince. Birçok parola her nedense Latince olur. Gerçi Latince'yi pek fazla bilmiyorum, ama ortaçağla ilgili bir kitapta bu deyişi okuduğumu hatırlıyorum. Eğer sandığım gibi bir anlamı varsa, kesinlikle garip bir parola bu."

"Peki, ne anlama geldiğini sanıyorsun?" diye sordu Violet.

"Eğer yanılmıyorsam," dedi çok az yanılan Klaus, "bu 'Memento Mori' sözü 'Ölümü Unutma' demek."

"Ölümü unutma mı?" diye tekrarladı Violet alçak sesle. Üç kardeş sanki çok üşümüşler gibi iyice sokuldular birbirlerine. Elbette herkes er ya da geç ölür. Sirk cambazları ölür, klarnet ustaları ölür, herkes ölür. Sizler ve ben de günün birinde öleceğiz. Kim bilir, kapı komşunuz olan biri belki şu anda sağa sola bakmadan caddeyi geçtiği için birkaç saniye sonra bir otobüsün çarpmasıyla ölecek. Herkes eninde sonunda ölür, ama çok az kimse bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanır. Günün birinde öleceklerini belirten bir sözü okumak Baudelaire öksüzleri için de kesinlikle hoşa gidecek bir şey değildi, özellikle Sert Temel adlı okulun girişindeki kemerin altından geçerken. Gelin görün ki, artık kalacakları yer olan ve devasa bir mezarlığa benzeyen bu okuldaki ilk günlerine başlarken böyle bir hatırlatmaya da gerek yoktu aslında.

BÖLÜM
İki

Müdür Yardımcısı Neron'un kapısının dışında beklemekte olan Baudelaire kardeşlerin aklına babalarının ölümünden yalnızca birkaç ay önce söylemiş olduğu bir şey geldi. Bir akşam Baudelaire çifti bir orkestranın konserini dinlemeye gitmiş ve çocuklar da evde kendi başlarına kalmışlardı. Böyle akşamlarda üç kardeşin yaptığı şeyler az çok belliydi. Önce Violet ve Klaus birkaç el dama oynar, bu arada Sunny de bazı eski gazeteleri dişleriyle ısırıp parçalardı. Daha sonra her üçü kütüphaneye

gider ve rahat divanlarda uykuya dalana kadar kitap okurdu. Anne babaları eve döndüklerinde onları uyandırır, olup bitenlerden biraz söz eder ve ardından onları yatağa gönderirlerdi. Ama akıllarına gelen o akşam, anne babaları eve erken dönmüş ve onları daha kitap okurken, tabii Sunny açısından daha doğrusu resimlere bakarken bulmuşlardı. Kütüphanenin kapı aralığında duran babaları, hiç unutmadıkları bir şey söylemişti. "Çocuklar, bu dünyadaki en berbat ses, keman çalamadığı halde bunun için direten birisinin çaldığı kemandan çıkan sestir."

O sırada Baudelaire kardeşler yalnızca gülüşmekle yetinmişlerdi, ama dışarıdan müdür yardımcısının kapısına kulak kabartınca, babalarının bu konuda kesinlikle haklı olduğunu kavradılar. Ağır ahşap kapıya doğru yaklaşırlarken, önce huysuzluk yapan küçük bir hayvan sesinin geldiğini sandılar. Ama daha yakından dinler dinlemez, sesin keman çalamadığı halde bunda direten birisinden geldiğini anladılar. Tarif edilmesi gerçekten olanaksız cızırtılı, iniltili, cayırtılı, yani gacır gucur, gıy gıy, cıyak cıyak sesler

geliyordu içeriden. Violet bu seslere daha fazla dayanamayıp kapıyı çaldı. İçerideki tüyler ürpertici keman resitalini bastırmak için kapıyı uzun uzadıya çok sertçe çalmak zorunda kaldı. Sonunda ahşap kapı bir gıcırtıyla açıldı ve çenesinin altında bir keman tutan, gözlerinden ise öfkeli bakışlar saçan uzun bir adam belirdi kapıda.

"Prova yapan bir dahinin çalışmasını kesmeye cesaret eden kimmiş bakalım?" diye sordu adam. Sesi herkesi utançtan yerin dibine batıracak kadar gür ve kabaydı.

"Baudelaire kardeşler," dedi Klaus alçak sesle, yere inik gözlerini kaldırmaktan çekinerek. "Bay Poe bize dedi ki, dosdoğru Müdür Yardımcısı Neron'un odasına gidin."

"*Bay Poe bize dedi ki, dosdoğru Müdür Yardımcısı Neron'un odasına gidin,*" diye yüksek ve bağırtılı bir sesle onu taklit etti adam. "Peki, girin içeri, girin içeri, akşama kadar sizinle uğraşamam."

Ürkek adımlarla içeriye giren çocuklar az önce onları alaya alan adama daha iyi bakma olanağını buldular. Üstünde kırışık bir kahverengi

takım elbise vardı ve ceketi yapışkan bir şeyle kaplıydı; salyangoz resimlerinin bulunduğu bir kravat takmıştı. Çok ufak ve kıpkırmızı bir burnu vardı; sanki birileri lekeli yüzünün ortasına kiraz kadar minicik bir domates yapıştırmıştı. Başı neredeyse tamamen cascavlaktı, yani saçlarının çoğu dökülmüştü; arka taraftaki dört tutam saçı eski lastik bantlarla küçük atkuyrukları halinde bağlamıştı. Baudelaire kardeşler daha önce ona benzer birini hiç görmemişlerdi ve ona daha fazla bakmaya da özel bir merak duymuyorlardı; ama oda o kadar küçük ve boştu ki, başka bir şeye bakmak çok güçtü. İçerideki eşyalar küçük bir metal masa, hemen arkasındaki küçük bir metal sandalye ve bir yanındaki küçük bir ayaklı metal lambadan ibaretti. Odanın tek penceresi adamın kravatıyla uyuşan bir desene sahip perdelerle örtülmüştü. Odada bunların dışındaki tek nesne bir tosbağa gibi ðdanın bir köşesinde duran ışıltılı bir bilgisayardı. Bilgisayarın bomboş bir gri ekranı ve saçları toplanmış adamın burnu kadar kırmızı birkaç düğmesi vardı.

Adam sanki bir duyuru yapıyormuş gibi, "Baylar ve bayanlar, işte karşınızda Müdür Yardımcısı Neron!" diye yüksek sesle bağırdı.

Kısa bir sessizlik oldu ve çocuklar Neron'un o zamana kadar nerede saklandığını merak ederek, gözlerini ufacık odada dolaştırdılar. Derken saçları bağlı adama dönünce, kemanı ve yayı nerdeyse tavana değecek şekilde iki kollarını açıp yukarıya doğru uzatmış olduğunu gördüler. Böylece bu gösterişli tanıtımı kendisi için yaptığını anladılar. Neron bir süre öylece durdu ve tepeden bakan bir tavırla Baudelaire kardeşleri süzdü.

"Bir dahi tanıtıldığı zaman, onu alkışlamak bir gelenektir," dedi adam sertçe.

Bir şeyin gelenek olması onu yapmamızı gerektirmez hiç kuşkusuz. Örneğin, korsanlık yüzlerce yıldan beri süren bir gelenektir; ama hepimizin gemilere saldırarak altın hazinelerini çalmamız gerektiği anlamına gelmez bu. Ancak Müdür Yardımcısı Neron öylesine vahşice bakıyordu ki, geleneğe uymanın uygun olacağı kanısına varan çocuklar ellerini çırpmaya başladılar

ve Neron'un birkaç kez eğilip selam verdikten sonra sandalyesine oturmasına kadar durmadılar.

"Teşekkürler, çok teşekkürler. Sizler de Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'na hoş geldiniz, falan filan, işte bildik o laflar, gerisini anlayın," dedi Neron. "Okulun açılmasına kısa bir süre kala üç öksüzü kabul etmekle Bay Poe'ya bir iyilik yaptığım kesin. Bana sizlerin hiçbir sorun çıkarmayacağına ilişkin güvence verdi, ama kendim de biraz araştırma yaptım. Art arda bir dizi yasal vasinin yanına verilmişsiniz ve belalar hep peşinizde dolaşmış. Bu arada 'bela' dediğim şey 'dert' demek."

"Bizim durumumuzda bela," dedi Klaus, 'bela'nın anlamını bildiğini belirtmeye gerek duymadan, "*Kont Olaf* demek. Vasilerimizin yanında yaşadığımız bütün dertlerin sebebi o."

"*Vasilerimizin yanında yaşadığımız bütün dertlerin sebebi o,*" diyerek aynı kaba ve taklit edici hareketi yaptı Neron. "Size açıkça söyleyeyim, problemleriniz beni hiç ilgilendirmez. Ben bir dahiyim ve keman çalma dışında bir şeyle uğraşmaya zamanım yok. Tek bir orkestra

bile benim dehamın değerini bilmediği için, müdür yardımcılığı gibi bir işte çalışmak zaten yeterince canımı sıkıyor. Üç yumurcağın problemlerini dinleyerek daha fazla canımı sıkmaya niyetim yok. Her neyse, burada kendi zayıflıklarınızı şu Kont Olaf'a yıkmanız için hiçbir neden olmayacak. Bakın şuna."

Müdür Yardımcısı Neron bilgisayara doğru yürüdü ve iki düğmeye defalarca bastı. Ekran, sanki deniz tutmuşçasına, açık yeşil bir ışıltıyla aydınlandı. "Bu bir ileri bilgisayardır," diye açıklamaya başladı Neron. "Bay Poe bana Kont Olaf denen adama ilişkin bütün gerekli bilgileri verdi ve ben de bunu bir program olarak bilgisayara yükledim. İşte görüyor musunuz?" Neron bir başka düğmeye bastı ve ekranda Kont Olaf'ın küçük bir resmi belirdi. "İleri bilgisayar onu tanıdığına göre, artık endişe etmenize gerek yok."

"Peki ama, bir bilgisayar Kont Olaf'ı bizden nasıl uzak tutabilir?" diye sordu Klaus. "Bir bilgisayar ekranında ne görünürse görünsün, yine ortaya çıkıp başımıza dert açabilir."

"Bunu size açıklamaya çalışmak gibi bir zahmete girecek değilim," dedi Müdür Yardımcısı Neron. "Sizin gibi cahillerin benim gibi bir dahiyi anlamasına olanak yok. Neyse, Sert Temel bunun icabına bakacak. Her iki kolunuzu kırma pahasına da olsa, burada gerekli eğitimi alacaksınız. Söz okuldan açılmışken, size biraz etrafı göstersem iyi olur. Gelin bakalım şöyle pencereye."

Baudelaire öksüzleri pencereye doğru yürüdüler ve açılan perdelerin arasından aşağıdaki sararmış çimenliğe baktılar. Dokuzuncu kattan bakıldığında, sağa sola koşturan çocuklar birer küçük karıncaya ve yürüyüş yolu da birilerinin yere attığı bir kurdeleye benziyordu. Üç kardeşin arkasında duran Neron, kemanıyla çeşitli yerleri işaret ederek anlatmaya başladı.

"Şimdi, şu anda bulunduğunuz yer idare binası. Öğrencilerin girmesinin kesinlikle yasak olduğu bir yer burası. Bu gün ilk gününüz olduğu için sizi bağışlıyorum, ama sizi bir daha burada görecek olursam, hiçbir yemekte çatal kaşık bıçak kullanmanıza izin verilmeyecek. Şuradaki gri binada sınıflar bulunuyor. Violet, sen

Sınıf Bir'de Bay Remora'dan ders alacaksın. Klaus, sen de Sınıf İki'de Bayan Bass'tan ders alacaksın. Bunları hatırlayabilir misiniz? Sınıf Bir ve Sınıf İki? Aklınızda kalacak gibi değilse, keçe uçlu kalemimi kullanayım ve avuçlarınıza silinmez mürekkeple 'Sınıf Bir' ve 'Sınıf İki' yazayım."

"Hatırlayabiliriz," dedi Violet çarçabuk. "Peki, Sunny hangi sınıfa gidecek?"

Müdür Yardımcısı Neron şöyle bir yaylandı ve bir seksene varan boyuyla iyice dikildi. "Sert Kaya Temel Eğitim Okulu ciddi bir öğrenim kurumudur, bir bebek yuvası değil. Bay Poe'ya bebeğe de bir yer bulacağımızı söyledim, ama burada ona uygun bir sınıfımız yok. Sunny benim sekreterim olarak çalışacak."

"Mırgi?" diye sordu Sunny inanmaz bir tavırla. Bu söz de, "Ne? İnanamıyorum buna!" anlamına geliyordu zaten.

"Ama Sunny daha bir *bebek*," dedi Klaus. "Bebeklerin iş yapması olacak şey değil."

"*Bebeklerin iş yapması olacak şey değil*," dedi Neron, bir kez daha taklit yaparak. Daha son-

ra, "Bebeklerin yatılı okula alınması da olacak şey değil," diyerek sözlerini sürdürdü. "Bir bebeğe kimse bir şey öğretemez, bu yüzden benim yanımda çalışacak o. Bütün yapacağı şey de telefonlara bakmak ve evrak işlerini, yani yazışmaları takip etmek. Pek zor bir iş değil bu. Kaldı ki, benim gibi bir dahinin yanında çalışmak bir şeref sayılır. Şimdi, ikinizden biri derse ya da Sunny işe geç kalacak olursa, yemekler sırasında elleriniz arkadan bağlanacak ve yemeğinizi bir köpek gibi yemek zorunda kalacaksınız. Kendisine yasak olan idare binasında çalıştığı için, sofrada Sunny'nin önünde hiçbir zaman çatal kaşık bıçak bulunmayacak tabii."

"Ama haksızlık bu!" diye bağırdı Violet.

"*Ama haksızlık bu!*" diye aynı şeyi tekrarladı Neron cırtlak sesiyle. "Oradaki binada yemekhane bulunuyor. Kahvaltı, öğle ve akşam öğünlerinde yemek servisi büyük bir hızla yapılır. Yemeğe geç kalacak olursanız, fincan ve bardaklarınız sofradan kaldırılır; böylece içeceğiniz şeyler tepsinin bir gözüne konur. Şu gördüğünüz yuvarlak çatılı bina konser salonudur.

Her akşam kemanımla altı saatlik bir keman resitali veririm ve bu konserleri dinlemek mecburidir. 'Mecburi' sözünün anlamı şu ki, orada hazır bulunmayanlar bana bir torba bonbon şekeri almak ve bunu yiyişimi seyretmek zorunda kalır. Aşağıdaki çimenlik alan bizim spor tesisimizdir. Beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Tench, birkaç gün önce, bir üçüncü katın penceresinden kazayla düştü. Ancak yerine aldığımız öğretmen kısa bir süre içinde gelmiş olacak. Bu arada çocuklara beden eğitimi dersi sırasında güçlerinin yettiği kadar hızla koşturup durmalarını söyledim. Sanırım, gerekli olan her şeyi anlattım sizlere. Bir sorunuz var mı?"

Sunny'nin kafasından, "Bundan daha berbat ne olabilir?" gibi bir soru geçiyordu, ama bunu sormayacak kadar terbiyeliydi. Klaus'un dilinin ucunda, "Bu inanılmaz derecede acımasız cezaları ve kuralları şaka olsun diye mi söylüyorsunuz?" gibi bir soru dolaşıyordu, ama cevabın hayır olacağını zaten biliyordu. Yalnızca Violet'in aklına sorulmasında yarar olan bir soru geldi.

"Benim bir sorum var, Müdür Yardımcısı

Neron," dedi. "Peki, nerede yatıp kalkacağız?"

Neron'un vereceği ilk karşılık o kadar beklenir bir şeydi ki, Baudelaire kardeşler bu berbat yöneticiyle birlikte aynı şeyi hemen söyleyebilirlerdi. "*Peki, nerede yatıp kalkacağız?*" dedi o tiz ve alaycı sesiyle. Çocuklarla yeterince eğlendiğine karar verince soruya cevap verdi. "Sert Temel'de muhteşem bir yatakhanemiz var," dedi. "Görünce aklınız şaşar. İçinde şömineli koca bir oturma salonu, bir oyun odası ve ödünç kitap veren bir kütüphane var. Her öğrenci kendi odasında yatar. Odalara her çarşamba ağzına kadar dolu bir taze meyve tabağı konur. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

"Evet, öyle," diyerek içinden geçeni açıkça söyledi Klaus.

"Mımış!" diye çığlık attı Sunny, "Meyveye bayılırım ben!" dercesine.

"Böyle düşünmenize sevindim," dedi Neron, "bununla birlikte burayı pek fazla görme şansınız olmayacak. Yatakhanede kalmak için, velinizin ya da vasinizin imzasını taşıyan bir izin pusulanızın, yani izin kağıdınızın olması gere-

kir. Anne babanız ölü. Bay Poe'nun bana söylediğine göre, şimdiye kadarki vasileriniz de ya cinayete kurban gitmiş ya da sizi başından savmış."

"Ama Bay Poe bir izin pusulası imzalayabilir kesinkes," dedi Violet.

"*Kesinkes yapamaz*," diye karşılık verdi Neron. "Ne veliniz ne de vasiniz o. Sadece malvarlığınızdan sorumlu bir bankacı."

"Ama bu da aşağı yukarı aynı şey," diyerek karşı çıktı Klaus.

"*Bu da aşağı yukarı aynı şey*," diyerek onu taklit etti Neron. "Sert Temel'de birkaç sömestr okuduktan sonra, bir veli ile bir bankacı arasındaki farkı öğrenirsiniz belki. Kusura bakmayın ama, o yatakhanede değil, tamamen tenekeden yapılmış küçük bir barınakta yatıp kalkacaksınız. Bu barınakta oturma salonu, oyun odası ve kütüphane gibi şeyler yok. Her üçünüz ayrı birer saman balyası üstünde uyuyacaksınız, meyve falan da verilmeyecek. İç açıcı olmayan bir yer burası. Ancak Bay Poe başınızdan bir sürü tatsız olayın geçtiğini anlattı bana. Bu bakımdan böy-

le şeylere alışık olmalısınız, diye düşündüm."

"Acaba bir ayrıcalık yapamaz mısınız?" diye sordu Violet.

"Ben bir *kemancıyım*," diye bağırdı Neron. "Ayrıcalık yapacak zamanım yok! Keman çalmaktan dolayı çok meşgulüm. Lütfen güzellikle odamdan çıkın, böylece ben de çalışmama döneyim."

Klaus bir şey daha söylemek için ağzını açtı, ama Neron'un bakışlarını görünce, böyle inatçı bir adama başka bir söz etmenin hiçbir işe yaramayacağını anladı ve kız kardeşlerinin peşi sıra asık bir yüzle müdür yardımcısının odasından çıktı. Ne var ki, oda kapısının kapanmasıyla birlikte, Neron'un ağzından bir söz dökülüverdi, hem de üç kez arka arkaya. Üç çocuk bu üç sözü işitince, onun olup bitenlere hiç de üzülmediğini kesinlikle anladılar. Çünkü Baudelaire kardeşler odadan çıkar çıkmaz, yalnız olduğunu düşünen Neron kendi kendine, "Hi hi hi!" demişti.

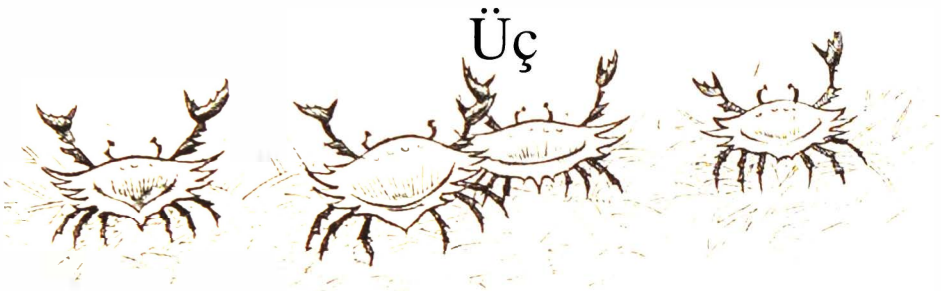
Evet, Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nun koskoca müdür yardımcısı 'hi hi hi' derken bes-belli ki hece tekrarı falan yapmıyordu. Bir ki-

tapta 'hi hi hi', 'ha ha ha', 'ho ho ho', 'keh keh keh' ve hatta 'kah kah kah' diye yazıldığında, bu sözler birinin güldüğü anlamına gelir. Gelgelelim, sizlere anlattığım bu olayda 'hi hi hi' sözleri Müdür Yardımcısı Neron'un gülüşünün neye benzediğini tam açıklamaya yetmez. Gıcırtılı ve hırıltılı bir gülüştü bu; Neron çocuklara gülerken sanki boş bir konserve kutusunu ağzında çiğniyormuşçasına cırtlak ve çatırtılı bir tınlaması vardı ayrıca. Ama hepsinden daha da önemlisi *acımasızdı* bu gülüş. Başka insanlara gülmek her zaman acımasızdır. Hani, çirkin şapka giymiş birini görünce gülmemek için kendinizi zor tutmanızı anlarım. Oysa Baudelaire kardeşlerden hiçbirinin başında çirkin bir şapka yoktu. Kötü haber almış küçücük çocuklardı onlar. Haydi diyelim ki, Müdür Yardımcısı Neron'un içinden ister istemez gülmek geldi, bu durumda bile üç kardeşin işitme mesafesinden çıkmasına kadar kendini tutması gerekirdi. Ancak Neron kendini tutma zahmetine bile girmedi ve onun gülüşünü duyan Baudelaire öksüzleri senfoni konserinden eve döndüğü akşam babala-

rının söylediği şeyin yanlış olduğunun farkına vardılar. Demek ki, bu dünyada keman çalamadığı halde bunun için direten birisinin çaldığı kemandan çıkan sesten daha berbat bir ses vardı. Bir idarecinin tenekeden yapılmış bir barınakta yatıp kalmak zorunda olan çocuklara gıcırtılı, hırıltılı, cırtlak, çatırtılı ve de acımasız bir kahkahayla gülerken çıkardığı ses çok, ama çok daha berbattı. Bu bakımdan ben güzel bir dağ evine çekilmiş olarak 'hi hi hi' sözlerini yazarken ve sizler de her nereye çekilmişseniz orada 'hi hi hi' sözlerini okurken, şunu bilmelisiniz ki bu 'hi hi hi' Baudelaire kardeşlerin o zamana kadar işittiği en berbat sesi ifade ediyor.

BÖLÜM

Üç

Hepiniz 'pireyi deve yapmak' deyimini duymuşsunuzdur herhalde. Önemsiz şeyleri fazla büyütme anlamında çok sık kullanırız bunu. Yeni deyim uydurma merakımı hoş göreceğinize inanarak, 'köstebek yuvasını dağ sanmak' deyimiyle, aynı şeyin daha güzel anlatılacağı görüşündeyim ben. Bakın, size nedenini de açıklayayım. Köstebekler yuva yapmak için yeri kazdıklarında, çıkan toprağı deliğin etrafına yığarak bir tümsek oluştururlar. Her meraklı çocuk gibi iyice eğilip yerden yukarıya doğru bakacak

olursanız, bu tümsek bir dağ gibiymiş görünür gözünüze. Bu değişik bakış açısı hayal gücünüzü işletme açısından bayağı hoştur; ancak çok daha ileriye gidip köstebek yuvasını dağ sanmaya kalkarsanız işler değişir. Çünkü köstebek yuvası ile dağ arasında, yine başka bir deyimle belirtmem gerekirse, 'dağlar kadar fark' vardır. Köstebek yuvasının insana hiçbir zararı yoktur, tabii kırlık alanda çıplak ayakla yürümeye kalkan birinin ayak parmağını bu deliğe sıkıştırarak incitme olasılığı dışında. Oysa dağlar taş, toprak ve kayadan oluşan çok büyük tümseklerdir ve sürekli insanın başına dert açarlar. Çok yüksek dağlara tırmanmaya çalışan insanların kayarak düşmesi, yolunu şaşırması ve açlıktan ölmesi oldukça sık görülen bir durumdur. Kimi zaman iki ülke, bir dağın kimin sınırları içinde olduğu konusunda anlaşmazlığa düşüp savaşa tutuşurlar; böylece binlerce insan çarpışmak zorunda kalır ve bu savaşta yaşamını yitirenlerin, evine sakat ya da yaralı dönenlerin sayısı hiç de az olmaz. Ayrıca dağlar bazı tehlikeli hayvanları, sözgelimi savunmasız piknikçilere saldırarak

sandviçleri yiyen dağ keçilerini ve tilkileri barındırır. Bu bakımdan köstebek yuvasını dağ sanan biri, en fazla insanın ayak parmağını incitmesi kadar korkunç olabilecek bir şeyi bir savaş kadar ya da berbat olmuş bir piknik kadar korkunçmuş gibi görerek yanılmış olur.

Ne var ki, Baudelaire öksüzleri yatıp kalkacakları barınağa vardıkları zaman, buranın iç açıcı bir yer olmadığını belirten Müdür Yardımcısı Neron'un hiç de pireyi deve yapma, yani köstebek yuvasını dağ sanma gibi bir yanılgıya düşmediğini hemen anladılar. Aslında tam tersine, Neron'un deveyi pire yaptığını, yani dağı köstebek yuvası sandığını söylemek daha uygun düşerdi. Evet, onun da anlattığı gibi, barınak ufacıktı, tenekeden yapılmıştı, içinde oturma salonu, oyun odası ve kütüphane yoktu. Evet, yatak yerine üç saman balyası vardı ve ortalıkta kesinlikle taze meyve görünmüyordu. Gelgelelim, Müdür Yardımcısı Neron burayı anlatırken birkaç ayrıntıyı atlamıştı ve barınağı daha da beter kılan ayrıntılardı bunlar. Baudelaire kardeşlerin dikkatini çeken ilk ayrıntı, barınağın her tarafını sarmış olan küçük yenge-

çler oldu. Bir kibrit kutusu büyüklüğünde olan bu yengeçler tahta döşemede dolanıp dururken, minicik kıskaçlarını havada savurup şakırdatıyorlardı. Çocuklar barınağın iç tarafına yürüyerek somurtkan yüzlerle bir saman balyasının üstüne oturunca, yengeçlerin kendi barınaklarına girilmesinden hiç hoşlanmadıklarını görerek yeni bir düş kırıklığına uğradılar. Hemen çocukların etrafına kümeleşen hayvancıklar yuvalarını savunmak için kıskaçlarını onlara doğru şakırdatmaya başladılar. Neyse ki, yengeçler pek iyi nişancı değildi ve çok küçük olan kıskaçları da bir çimdikten daha fazla can acıtacak gibi görünmüyordu. Yine de aşağı yukarı zararsız olsalar bile, yengeçlerin varlığı oturulabilir bir barınakla uyuşur gibi değildi.

Saman balyasına ulaşıp oturan ve yengeçlerin kıskaçlarından sakınmak için bacaklarını yukarıya çekip altlarına alan çocuklar, başlarının hemen üstündeki tavana bakınca Neron'un sözünü etmekten kaçındığı bir başka ayrıntıyı gördüler. Zamanla büyüyüp her tarafı sarmış bir tür mantar vardı tavanda; sarıya çalan kahverengi gibi pis bir görüntüsü olan bu mantar oldukça ıslak-

tı. Her birkaç saniyede bir tepedeki mantardan küçük nem damlaları *cup* diye aşağıya düşüyordu. Mantar suyuna bulanmamak için çocukların her seferinde başlarını sağa sola eğmeleri gerekiyordu. Tıpkı küçük yengeçler gibi, su damlatan mantar da pek zararlı sayılmazdı; ama barınağı müdür yardımcısının anlattığından daha fazla rahatsız edici hale getiren bir başka ayrıntı da bu tuhaf mantar yağmuruydu.

Bacaklarını altlarına çekerek saman balyasına oturan ve mantar suyundan sakınmak için ikide bir başlarını sağa sola eğen çocuklar, son olarak barınağın daha az zararlı, ama tatsız bir başka ayrıntısını gördüler. Barınağı Neron'un onlarda uyandırdığı izlenimden bile daha berbat hale getiren bu ayrıntı duvarların rengiydi. Çiğ yeşil renge boyanmış teneke duvarlara ufacık pembe yürek resimleri serpiştirilmişti. Bu haliyle barınak oturulacak bir yerden çok; kocaman, yılışkan ve mide bulandırıcı bir Sevgililer Günü kartpostalına benziyordu. Öyle ki çocuklar bu iğrenç görüntülü duvarlara bakmaktansa; saman balyalarına, yerdeki ufak yengeçlere ve hatta tavandaki sarımtı-

rak kahverengi mantara bakmaya razı oldular.

Uzun sözün kısası, bu barınak bırakın üç küçük çocuk için bir ev olmaya, eski muz kabuklarının saklanacağı bir depo olmaya bile yaramayacak kadar berbattı. Size şunu açık yürekliliklе söyleyeyim ki, bana burada yatıp kalkacağım söylenseydi, kendimi saman balyalarının üstüne atıp huysuz çığlıklar koparark ortalığı inletirdim herhalde. Ancak Baudelaire kardeşler, ne kadar eğlenceli olursa olsun, huysuz çığlıklar koparmanın buna yol açan sorunu seyrek olarak çözdüğünü çoktan öğrenmişlerdi. Dolayısıyla perişan haldeki uzun bir suskunluktan sonra, öksüzler içinde bulundukları duruma daha olumlu bir açıdan bakmaya çalıştılar.

"Buranın kalmak için pek de hoş bir yer olduğu söylenemez," dedi sonunda Violet, "ama aklımı şöyle bir başıma toplarsam, bahse girerim ki bu yengeçleri bizden uzak tutacak bir şeyler icat edebilirim."

"Ben de bu sarımtırak kahverengi mantar hakkında bir şeyler okuyacağım," dedi Klaus. "Belki yatakhane binasındaki kütüphanede bu

mantarın damlamasının önüne nasıl geçilebileceğine ilişkin bilgiler vardır."

"Pıtırı," dedi Sunny, "Dört keskin dişimle bu boyayı kazıyıp sökebileceğime ve duvarları birazcık bile olsa çirkinlikten kurtarabileceğime bahse girerim," anlamına gelen bir sözle.

Klaus küçük kardeşinin başına minik bir öpücük kondurdu. "Hiç olmazsa okula yeniden başlıyoruz," diyerek başka bir noktaya işaret etti. "Gerçek bir sınıfta oturmayı o kadar özledim ki!"

"Ben de," diyerek ona katıldı Violet. "Ayrıca yaşıtımız olan bazı kişilerle tanışacağız en azından. Oldukça uzun bir süredir yalnızca büyüklerle bir aradayız."

"Monici," dedi Sunny. Bu sözle, "Aslında bir çocuk yuvasında olmam gerekse de, sekreterlik becerileri öğrenmek benim için heyecan verici bir fırsat," demek istiyordu.

"Doğru bu," dedi Klaus. "Ve kim bilir, belki şu ileri bilgisayar Kont Olaf'ın sahiden de bize yaklaşamamasını sağlayabilir. Zaten en önemli nokta da bu."

"Haklısın," dedi Violet. "Kont Olaf'ın bulun-

madığı bir oda benim için yeterince iyidir."

"Olbi," dedi Sunny, "İğrenç, ıslak ve yengeçlerle dolu olsa bile," anlamında.

Çocuklar iç geçirdiler ve bir süre sessizce oturdular. Barınakta minik yengeç kıskaçlarının şakırtıları, mantarın ikide bir *cup* diye damlaması ve çirkin duvarlara bakarken üç kardeşin iç geçirmeleri dışında çıt çıkmıyordu. Açıkçası, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bu barınağı bir köstebek yuvası kadar bile sevimli hale getirmelerine olanak yoktu. Gerçek sınıfları, kendileriyle yaşıt kişileri ve sekreterlik becerileri öğrenmek gibi heyecan verici bir fırsatı ne kadar düşünürlerse düşünsünler, kalacakları yeni yer incinmiş bir ayak parmağının yol açacağı en büyük ağrıdan bile çok, ama çok daha kötü görünüyordu.

"Eh, ne yapalım," dedi Klaus bir süre sonra, "öğle yemeği zamanı geldi gibi görünüyor. Unutmayın, geç kalırsak fincan ve bardaklarımızı kaldıracaklar. Bu nedenle bir an önce yola koyulsak iyi olur herhalde."

"Ne kadar saçma sapan kurallar," dedi Violet, *cup* sesiyle birlikte aşağıya inen bir damladan

kaçmaya çalışırken. "Öğle yemeğinin öyle dakikası dakikasına değişmez bir zamanı olmaz ki. Bu yüzden gecikme diye bir şey de olamaz. Beş dakika önce, on dakika sonra olsa ne fark eder ki?"

"Tabii ya," dedi Klaus. "Peki, Neron'a sekreterlik yapmak için gitmek zorunda olduğu idare binasına girmekten dolayı Sunny'nin cezalandırılacak olmasına ne diyelim? Tam bir zırvalık bu."

"Bovi!" dedi Sunny, ufacık elini kardeşinin dizine koyarak. Söylemek istediği şey şuydu: "Bunu dert etme kendine. Ben daha bir bebeğim, zaten doğru dürüst çatal kaşık bıçak kullanamam. Bunların benden alınacak olmasının hiç önemi yok."

Kurallar saçma olsun ya da olmasın, Baudelaire öksüzleri cezalandırılmak istemiyorlardı. Sakıngan adımlarla sekerek barınak kapısına yürüdüler ve sararmış otlarla kaplı çimenliğe çıktılar. Beden eğitimi dersi bitmiş olmalıydı, çünkü koşturan çocukların hepsi çekip gitmişti. Bu durum üç kardeşi yemekhaneye doğru daha hızlı yürümeye yöneltti.

Bu öyküden birkaç yıl önce, Violet'in daha on ve Klaus'un daha sekiz yaşında olduğu, Sunny'nin ise daha annesinin karnında bile olmadığı bir

dönemde Baudelaire ailesi Elwyn Dayı'nın yarışmaya katılan domuzunu görmek üzere bir kır panayırına gitmişti. Domuz yarışması bir parça sıkıcıydı, ama komşu çadırda ailenin oldukça ilginç bulduğu bir başka yarışma vardı: En Büyük Lazanya Yarışması. Birinciliği kazanan lazanya on bir rahibe tarafından pişirilmişti ve koca bir döşek kadar büyük, üstelik bir o kadar da yumuşaktı. Belki de kolay etkilenen bir yaşta olmaları nedeniyle bu lazanyayı bir türlü unutamayan Violet ve Klaus, hiçbir yerde asla böylesine büyüğünü göremeyeceklerine kesinkes inanmışlardı.

Oysa yanılıyorlardı. Yemekhaneye giren Baudelaire kardeşlerin karşısına bir dans pisti büyüklüğünde bir lazanya çıktı. Döşemeyi yakmaması için bu lazanya kocaman bir tencere altlığının üstüne konmuştu. Servis yapan kişi sıcaktan korunmak amacıyla yüzüne kalın bir metal maske geçirmişti; ufacık göz deliklerinden etrafı süzen gözleri görülebiliyordu yalnızca. Şaşkınlıktan afallayan Baudelaire kardeşler okuldaki çocukların oluşturduğu uzun bir kuyruğa girerek sıralarını beklediler. Sonunda me-

tal maskeli kişi, çirkin plastik yemek tepsilerine kepçesiyle birer lazanya parçası koydu ve tek bir söz etmeden tepsileri ellerine tutuşturdu. Lazanyalarını aldıktan sonra kuyrukta ilerleyen öksüzler, kamyonet büyüklüğünde bir kasenin içinde duran yeşil salatadan aldıkları birkaç tutamı tepsilerine doldurdular. Salatanın yanı başında sarımsaklı ekmeklerin oluşturduğu bir dağ vardı. Kuyruğun sonunda bulunan metal maskeli bir başka kişi, idare binasına girmemiş olan öğrencilere çatal kaşık bıçak veriyordu.

Baudelaire öksüzlerinin, "Teşekkürler," dediği bu kişi karşılık olarak yavaş bir metalik baş sallamayla yetindi. Üç kardeş gözlerini kalabalık yemekhanede uzun uzadıya dolaştırdılar. Lazanyalarını önceden almış olan yüzlerce çocuk dikdörtgen biçimli uzun masalara oturmuşlardı. Baudelaire kardeşler yasak olan idare binasına girdikleri için tepsilerinde çatal kaşık bıçak bulunmayan birkaç çocuk gördüler. Derse geç kalmaktan dolayı ceza olarak elleri arkadan bağlanmış birkaç çocuk gördüler. Ve de birisine bir torba bonbon şekeri satın alıp bunu yiyişini sey-

retmek zorunda bırakılmış gibi üzgün bir yüz ifadesi olan birkaç çocuk gördüler. Bu öğrencilere Neron'un altı saatlik konserlerinden birini dinlemedikleri için böyle bir cezanın verildiğini tahmin etmek zor değildi.

Ancak Baudelaire kardeşlerin uzun bir süre öylece durmasına yol açan şey, bu cezalardan hiçbiri değildi. Asıl sebep nereye oturacaklarını bilememeleriydi. Yemekhaneler insanın şaşkına çevirebilen yerlerdir; çünkü her birinde farklı kurallar geçerlidir ve kimi zaman insanın nereye oturup yemek yiyeceğini kestirmesi zordur. Normal olarak üç kardeşin yapması gereken şey bazı yakın arkadaşlarıyla birlikte oturmaktı; ama bütün arkadaşları Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'ndan çok uzaktaydı. Violet, Klaus ve Sunny yabancı yüzlerle dolu yemekhaneyi baştan başa süzdüler ve çirkin tepsilerini bir masaya koyma olanağını hiç bulmayacaklarmış gibi bir kanıya kapıldılar. Sonunda daha önce çimenlikte görmüş oldukları ve garip bir kelime kullanarak onlara seslenmiş olan kızla göz göze geldiler ve ona doğru birkaç adım attılar.

Şimdi, sizler ve ben bu iğrenç küçük kızın Carmelita Spats olduğunu biliyoruz; ama onunla daha yeterince tanışmamış olan Baudelaire öksüzleri Carmelita Spats'ın ne kadar iğrenç olduğundan habersizdiler. İlk dersi de daha ona yaklaşır yaklaşmaz gösterdiği tepkiyle aldılar.

"Bizim yanımızda yemek yemeyi *aklınızdan bile* geçirmeyin, sizi gidi sümsükler!" diye bağırdı Carmelita Spats ve birkaç edepsiz, kavgacı ve pis arkadaşı da onu onaylarcasına başlarını salladılar. "Kimsenin midesi Öksüzler Barınağı'nda kalan kişilerle birlikte yemek yemeyi kaldırmaz!"

"Çok özür dilerim," dedi Klaus, aslında içinden çok özür dilemek geçmemesine karşın. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

İdare binasına hiç girmediği anlaşılan Carmelita Spats çatal ve bıçağını eline alıp ritmik ve sinir bozucu bir tempoyla tepsisine vurmaya başladı. "Vur, vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin! Vur, vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin!" Baudelaire kardeşler büyük bir korkuya kapılırken, başka birçok çocuk da hemen bu tempolu bağırışa

katıldı. Edepsiz, kavgacı ve pis insanların çoğu gibi, Carmelita Spats'ın da başka kişilere acı çektirmesine yardımcı olmaktan hoşlanan bir arkadaş çevresi vardı. Bunun nedeni de büyük olasılıkla onun çektireceği acılara hedef olmamaktı. Birkaç saniye içinde çatal ve bıçak vuruşlarıyla birlikte "Vur, vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin!" bağırışları neredeyse bütün yemekhaneyi sardı. Üç kardeş iyice birbirlerine sokularak, kaçabilecekleri ve yemeklerini huzur içinde yiyebilecekleri bir yer bulma umuduyla boyunlarını ürkekçe sağa sola çevirdiler.

"Hey, Carmelita, onları rahat bırak!" diyerek bağırışları bastıran bir ses duyuldu. O tarafa dönen Baudelaire kardeşler kapkara saçlı ve çok iri gözlü bir erkek çocuk gördüler. Klaus'tan biraz büyük ve Violet'ten biraz küçük gibiydi; kalın yün kazağının cebine tıkıştırdığı koyu yeşil kaplı bir defterin ucu görülüyordu. "*Sümsük olan sensin* ve şunu bil ki aklı başında hiç kimsenin midesi *seninle* birlikte yemek yemeyi kaldırmaz." Ardından Baudelaire kardeşlere dönerek, "Haydi, buraya gelin, masamızda yer var," dedi.

"Çok teşekkür ederiz," dedi Violet rahatlamış bir sesle ve kardeşleriyle birlikte çocuğun peşinden birçok boş taburenin olduğu masaya doğru yürüdü. Çocuk masaya vardığında, tıpatıp kendisine benzeyen bir kızın yanına oturdu. Kız da aşağı yukarı aynı yaştaydı, aynı şekilde kapkara saçları ve çok iri gözleri vardı, yine aynı şekilde kalın yün kazağının cebine tıkıştırdığı bir defterin ucu görülüyordu. Aradaki tek fark kızın defterinin katran gibi siyah bir kapağının olmasıydı. Bu kadar benzerlik taşıyan iki kişiyi görmek insanı bir parça yadırgatır; ama Carmelita Spats'a bakmaktan çok daha iyiydi bu. Baudelaire kardeşler masanın karşı tarafına oturup kendilerini tanıttılar.

"Benim adım Violet Baudelaire," dedi Violet. "Bu erkek kardeşim Klaus, bu da en küçüğümüz Sunny."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi erkek çocuk. "Benim adım Duncan Quagmire, bu da kız kardeşim Isadora. Sizlere bağırıp çağıran şu sevimsiz kız ise Carmelita Spats."

"Bize pek hoş davrandığı söylenemez," dedi Klaus.

"Bu söz çok hafif kalır," dedi Isadora. "Carmelita Spats edepsiz, kavgacı ve pistir. Ona ne kadar az bulaşırsanız, o kadar mutlu olursunuz."

"Onun hakkında yazdığın şiiri Baudelaire kardeşlere okusana," dedi Duncan.

"Demek şiir yazıyorsun, öyle mi?" diye sordu Klaus. Şairlerle ilgili bir sürü şey okumuştu, ama bir şairle tanışmamıştı daha.

"Eh, işte, birazcık yani," dedi Isadora alçakgönüllü bir tavırla. "Şiirlerimi bu deftere yazarım. Benim ilgi alanım bu."

"Fusi!" diye çığlık attı Sunny, "Senden bir şiir dinlemek çok hoşuma gider!" dercesine.

Klaus onun ne söylemek istediğini Quagmire kardeşlere açıkladı. Isadora gülümsedi ve defterini açtı. "Çok kısa bir şiir bu," dedi. "Uyaklı iki dize yalnızca."

"Buna Batı edebiyatında kuple, Doğu edebiyatında ise beyit denir," diye atıldı hemen Klaus. "Bir edebiyat eleştirisi kitabını okurken öğrenmiştim."

"Evet, biliyorum," dedi Isadora ve ardından sesinin Carmelita Spats'a gitmemesi için öne doğru eğilerek şiirini okudu.

"Bir tabak dolusu vampir yarasa yemeye razıyım.
Yeter ki Carmelita Spats'ın yanında oturmayayım."

Baudelaire kardeşler kıkırdadılar ve Carmelita'ya güldüklerinin anlaşılmaması için ağızlarını kapattılar. "Harika bir şiir," dedi Klaus. "Özellikle bir tabak dolusu yarasayı güzel bulmuşsun."

"Sağ ol," dedi Isadora. "Az önce sözünü ettiğin edebiyat eleştirisi kitabı ilgimi çekti. Okumak için bana ödünç verir misin?"

"Verememem," dedi Klaus, gözlerini aşağıya indirerek. "O kitap babama aitti ve bir yangında yanıp kül oldu."

Quagmire kardeşler bakıştılar ve iri gözleri daha da açıldı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Duncan. "Kız kardeşim ve ben de feci bir yangın yaşadığımız için, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Yoksa yangında babanızı mı yitirdiniz?"

"Evet, öyle," dedi Klaus, "üstelik annemizi de."

Isadora çatalını elinden bıraktı, masanın öbür tarafına uzanarak Klaus'un elini hafifçe okşadı.

Normalde böyle bir davranış Klaus'u bir parça tedirgin ederdi, ama o koşullar altında ona tamamen doğal göründü. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Isadora. "Bizim anne babamız da bir yangında can verdi. İnsanın anne babasını özlemesi korkunç bir duygu, öyle değil mi?"

"Niyzi," dedi Sunny, başını sallayarak.

"Uzun bir süre her türlü ateşten korkar hale geldim," diye açık yüreklilikle belirtti Duncan. "Yemek ocağına bile bakmak istemiyordum."

Violet gülümsedi. "Bir ara biz de ocaklardan korkan bir kadının, Josephine Teyze'nin yanında kalmıştık. Ocak patlayacak diye ödü kopuyordu."

"Patlamak mı?" dedi Duncan. "Ben bile o kadar korkmadım hiç. Peki, şu anda niye Josephine Teyze'yle birlikte kalmıyorsunuz?"

Gözlerini aşağıya indirme sırası Violet'e, masanın öbür tarafına uzanarak elini tutma sırası ise Duncan'a gelmişti bu sefer. "O da öldü ne yazık ki," dedi Violet. "Senin anlayacağın, Duncan, oldukça uzun bir süredir çok karmakarışık bir hayatımız var."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi

Duncan. "Keşke burada durumunuzun daha iyi olacağını söyleyebilsem. Ancak keman çalan Müdür Yardımcısı Neron'un, ikide bir alay eden Carmelita Spats'ın ve o ürkütücü Öksüzler Barınağı'nın bulunduğu Sert Kaya Temel Eğitim Okulu son derece berbat bir yer."

"Bana kalırsa orayı Öksüzler Barınağı olarak anmak korkunç bir şey," dedi Klaus. "Böyle aşağılayıcı bir ad takılmazsa bile yeterince kötü bir yer zaten."

"O takma ad büyük ölçüde Carmelita'nın marifeti," dedi Isadora. "Yatakhanede kalmak için gerekli izin kağıdını imzalayacak bir velimiz ya da vasimiz olmadığından, Duncan ve ben tam üç sömestr orada kaldık."

"Bizim başımıza da gelen şey bu!" diye bağırdı Violet. "Ve Neron'a bir ayrıcalık yapmasını rica ettiğimizde..."

"Keman çalmaktan dolayı çok meşgul olduğunu söyledi," diyerek onun cümlesini tamamladı Isadora, bir yandan da başını sallayarak. "Daima bunu söyler. Her neyse, Carmelita biz orada kalırken bu Öksüzler Barınağı adını taktı ve böyle

demeye de devam edecek gibi görünüyor."

"Boş ver, ne yapalım," diye iç geçirdi Violet, "zaten o barınakta yaşadığımız sorunların yanında Carmelita'nın taktığı iğrenç adlar önemsiz kalır. Orada kalırken yengeçlerle nasıl başa çıktınız?"

Duncan onun elini bırakarak cebinden defterini çıkardı. "Bu defteri çeşitli konularda not almak için kullanırım," diye açıkladı. "Biraz daha büyüyünce gazete muhabiri olmayı tasarlıyorum. Şimdiden alıştırma yapmakta yarar var sanırım. Evet, bir bakayım, işte yengeçler üzerine notlar burada. Gürültüden ürktükleri için, onları korkutup kaçırmak üzere yaptığımız şeylerin bir listesini çıkarmışım."

"Gürültüden ürküyorlar mı?" diye tekrarladı Violet ve gözlerine kaçmaması için saçlarını bir kurdeleyle yukarıdan bağladı.

"Saçlarını böyle bağladığı zaman," diye açıklamaya başladı Klaus, "bir icat düşünüyor demektir. Kız kardeşim bayağı iyi bir mucittir."

"Takatukalı ayakkabılara ne dersiniz?" dedi Violet birdenbire. "Küçük metal parçalarını tutkalla ayakkabılarımızın altına yapıştırmak nasıl

olur? O zaman her yürüdüğümüzde bir gürültü çıkar ve bahse girerim ki o yengeçleri artık çok zor görürüz."

"Takatukalı ayakkabılar!" diye bağırdı Duncan. "Isodara'yla birlikte Öksüzler Barınağı'nda kaldığımız bütün o dönemde takatukalı ayakkabılar hiç aklımıza gelmemişti!" Cebinden bir kurşunkalem çıkardı ve koyu yeşil kaplı defterine 'takatukalı ayakkabılar' diye yazdı. Ardından başka bir sayfayı çevirdi. "Tavandaki o sarımtırak kahverengi zımbırtı konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, mantarları anlatan ve okul kütüphanesinde bulunan kitapların bir listesi var defterimde."

"Digidi!" diye çığlık attı Sunny.

"Hemen gidip kütüphaneyi görmeye can atıyoruz," diyerek onun sözünü çevirdi Violet. "Sizin gibi ikizlere rastlamamız kesinlikle büyük bir şans."

Duncan ve Isadora'nın yüzleri asılıverdi. Sizin de bildiğiniz gibi, insanın yüzünün asılması büyük bir üzüntüden dolayı buruşması anlamına gelir. Öyle insanın yüzünü bir şeyle bağlayıp

çekmekten dolayı değil tabii ki.

"Ne oldu?" diye sordu Klaus. "Sizi rahatsız edecek bir şey mi söyledik?"

"İkizler," dedi Duncan. Sesi o kadar yumuşaktı ki Baudelaire kardeşler onu güçlükle işitebildiler.

"Ee, siz ikizsiniz, öyle değil mi?" diye sordu Violet. "Birbirinize tıpatıp benziyorsunuz."

"Biz *üçüzüz*," dedi Isadora üzgün bir şekilde.

"Durun, kafam karıştı," dedi Violet. "Üçüz aynı anda doğmuş *üç* kardeş demek değil mi?"

"Biz de aynı anda doğmuş üç kardeştik," diye açıkladı Isadora, "ama erkek kardeşimiz Quigley o yangında anne babamızla birlikte yaşamını yitirdi."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Klaus. "Size ikiz dediğimiz için bizi bağışlayın lütfen. Quigley'nin anısına saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yoktu."

"Elbette öyle değildir," dedi Duncan, küçük bir gülücükle Baudelaire kardeşlere bakarak. "Bunu bilmenize olanak yoktu. Haydi bakalım, lazanyalarınızı bitirdiyseniz, size kütüphaneyi gösterelim."

"Bu arada takatukalı ayakkabılar için birkaç metal parçası da bulabiliriz belki," dedi Isadora.

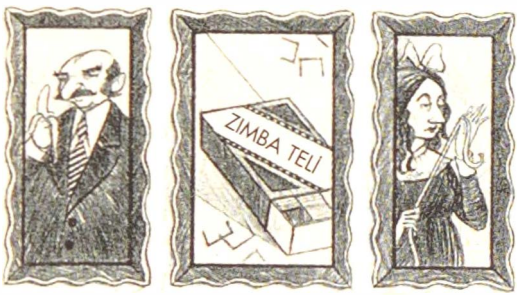
Baudelaire öksüzleri gülümsedi ve beş çocuk tepsilerini bulaşık bölmesine bırakarak yemekhaneden çıktılar. Kütüphane Baudelaire kardeşlerin çok hoşuna gitti. Ancak içeriye girerken içlerini dolduran rahatlama duygusunun nedeni rahat sandalyeler, kitaplarla dolu kocaman ahşap raflar ya da kitap okumakta olan insanların derin sessizliği değildi. Her biri ayrı bir balık biçiminde olan pirinç okuma lambalarını ve pencereden içeriye giren esintiyle birlikte su dalgaları gibi hafifçe kımıldayan açık mavi perdeleri sizlere anlatmanın yararı yok. Harika şeyler olmakla birlikte, üç kardeşi gülümseten asıl şey bunlar değildi. Quagmire üçüzlerinin yüzleri de gülümsemeyle ışıldıyordu. Her ne kadar Quagmire kardeşleri Baudelaire kardeşler kadar yakından araştırmış olmasam da, onların da aynı nedenle gülümsediğini neredeyse kesin olarak söyleyebilirim.

Telaşlı ve ürkütücü zamanlarda insanın yanında gerçek dostlar görmesi rahatlatıcıdır.

Quagmire kardeşler, Baudelaire kardeşleri Sert Temel Kütüphanesi'nde gezdirirken beş çocuğun içini dolduran işte bu rahatlama duygusuydu. Dostlarımız dünyayı olduğundan daha küçük ve daha sevecen görmenizi sağlayabilir; çünkü aynı feleğin çemberinden geçmiş olanlar, yani hayatın akışında aynı şeyleri yaşamış olanlar birbirlerine yakınlık duyarlar. Duncan ve Isadora fısıltılı konuşmalarla Violet, Klaus ve Sunny'ye kütüphanenin düzenini anlatırken, Baudelaire kardeşler girdikleri yeni ortamın sıkıntılarından gittikçe sıyrılıp uzaklaştılar. İki kardeş en gözde kitaplarını tavsiye etmeye koyulduklarında, diğer üç kardeş belki de dertlerinin artık son bulacağı kanısına varmışlardı. Hiç kuşkusuz bu konuda yanılıyorlardı, ama o an için bunun hiç önemi yoktu. Baudelaire öksüzleri dostlarını bulmuşlardı artık. Quagmire üçüzleriyle birlikte kütüphanede dururken, uzun, ama çok uzun bir süreden beri dünya ilk kez onlara daha küçük ve daha güvenli bir yer gibi görünüyordu.

BÖLÜM

Dört

İster bir sergiyi gezmek, ister polisten kaçmak amacıyla olsun, yakın zamanda bir müzeye gitmişseniz, triptik denen bir tablo türü dikkatinizi çekmiş olabilir. Triptik her birinde ayrı bir resim bulunan üç panolu bir tablodur. Sözgelimi, yakın dostlarımdan Profesör Reed'in benim için yaptığı bir triptik var. Panoların birinde yangın, diğerinde daktilo ve üçüncüsünde zeki bakışlı bir kadın resmi yer alıyor. Dostumun 'Beatrice'in Başına Gelenler' adını verdiği bu triptiğe ne zaman baksam, göz yaşlarımı tutamam.

Ben ressam değil, yazarım. Ama kendimi zorlayıp 'Baudelaire Öksüzlerinin Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nda Yaşadığı Mutsuz Olaylar' adlı bir triptik yapmış olsaydım, soldaki panoda Bay Remora'nın, sağdaki panoda Bayan Bass'ın ve ortadaki panoda da bir zımba teli kutusunun resmi yer alırdı. Ortaya çıkan bu manzaranın bende uyandırdığı çağrışım yüzünden öylesine üzülürdüm ki, gözlerim Beatrice triptiği ile Baudelaire triptiği arasında gidip gelirken, bütün gün hüngür hüngür ağlamaktan kendimi alıkoymam çok zor olurdu herhalde.

Violet'in öğretmeni olan Bay Remora'nın ne kadar feci biri olduğunu bilmem size nasıl anlatsam. Violet her gün Sınıf Bir'e koşturup bu alçak adamdan ders almaktansa, bütün sabah Öksüzler Barınağı'nda kalmaya ve elleri arkadan bağlanmış halde yemek yemeye neredeyse razıydı. Bay Remora'nın kapkara ve kalın bir bıyığı vardı; sanki bir gorilin başparmağı kesilip alınarak onun dudağının yukarısına yapıştırılmıştı. Ayrıca Bay Remora tıpkı bir goril gibi hiç durmadan muz yiyordu. Muz gayet leziz bir meyvedir ve sağlığa ya-

rarlı miktarda potasyum içerir. Ama Bay Remora'nın ağzına muz üstüne muz tıkamasını, muz kabuklarını yerlere atmasını ve çenesi ile bıyığını muz artıklarına bulamasını seyrettikten sonra, Violet'in altüst olan midesi bir daha muz görmeyi asla kaldıramayacak hale geldi. Bay Remora muz atıştırma arası kısa boşluklarda, birtakım hikayeler anlatıyor, çocuklardan söylediği şeylerin hepsini defterlerine yazmalarını istiyor ve ikide bir onları bu konuda sınava çekiyordu.

Hikayeler birkaç cümleden ibaret denecek kadar kısaydı ve akla gelebilecek her konuda anlattığı bir sürü hikaye vardı. "Bir gün bir kutu süt almak için markete gittim," diye anlatmaya başlıyordu Bay Remora, bir yandan da ağzındaki muzu çiğnerken. "Eve döndüğümde sütü bir bardağa doldurup içtim. Daha sonra oturup televizyon seyrettim. Bitti." Size bir başka bir örnek: "Bir gün öğleden sonra Edward adlı bir adam yeşil bir kamyona binerek bir çiftliğe gitti. Çiftlikte inekler ve ördekler vardı. Bitti." Bay Remora hikaye üstüne hikaye anlatıyor, muz üstüne muz yiyor ve Violet'in dikkatini derse vermesi gittikçe zorlaşıyor-

du. Durumu biraz hafifleten tek nokta, Violet ile Duncan'ın yan yana oturmalarıydı; böylece özellikle sıkıcı günlerde birbirlerine notlar ileterek eğlenebiliyorlardı. Ancak durumu daha da ağırlaştıran bir nokta, Violet'in hemen arkasında oturan Carmelita Spats'ın her birkaç dakikada bir öne doğru eğilmesi ve çimenlikte bulduğu bir sopayla onu dürtmesiydi. Bu yüzden ilgisi dağılan Violet kimi zaman Bay Remora'nın anlattığı hikayenin bazı ayrıntılarını defterine geçirmeyi unutuyordu.

Koridorun karşı tarafındaki Sınıf İki'de bulunan Klaus'un öğretmeni Bayan Bass da upuzun ve darmadağınık saçlarıyla az çok bir gorili andırıyordu. Kafasını metrik sisteme taktığı için, çocukların da zavallı, biçare anlamında 'acuze' adını taktığı bir öğretmendi. Sizin de bildiğiniz gibi, metrik sistem dünyadaki ülkelerden çoğunun ölçümlerde kullandığı sistemdir. Günde bir-iki muz yemenin nasıl hiç sakıncası yoksa, ölçümlere ilgi duymanın da bir sakıncası yoktur. Sözgelimi, Klaus yaklaşık sekiz yaşındayken, yağmurlu bir ikindide, canı çok sıkıldığı için evdeki bütün kapı eşiklerinin genişliğini ölçtüğünü hatırlıyordu.

Oysa Bayan Bass'ın bütün merakı, hava ister yağmurlu ister güneşli olsun, her şeyi ölçmek ve ölçüm sonuçlarını karatahtaya yazmaktı. Her sabah sıradan nesnelerle, uzun saplı tava, tablo çerçevesi ve kedi iskeleti kadar sıradan denebilecek nesnelerle dolu bir torba taşıyarak Sınıf İki'ye giriyor ve her öğrencinin önüne bir nesne koyuyordu. Ardından "Ölçün!" diye bağırıyordu ve herkes cetvelini çıkarıp önündeki nesneyi ölçmeye girişiyordu. Bayan Bass yüksek sesle kendisine bildirilen ölçüm sonuçlarını karatahtaya yazıyor ve ardından sıralardaki nesnelerin değiş tokuş edilmesini istiyordu. Bütün sınıf sabahtan öğleye kadar bu işi yaptığı için, Klaus'un gözleri bir süre sonra donuklaşıyordu. Sınıfın öbür ucunda oturan Isadora'nın gözlerinde de aynı donukluk beliriyordu. Bu iki arkadaş ara sıra bakışıyor ve "*Bayan Bass ne kadar da can sıkıcı, öyle değil mi?*" dercesine birbirlerine dil çıkarıyorlardı.

Sunny ise bir sınıfa gitmek yerine, idare binasında çalışmak zorundaydı. Size şunu söylemeliyim ki, triptikte bulunan her üç resme göre en kötü durumda olan da oydu. Müdür Yardımcısı

Neron'un sekreteri olarak bir bebeğin düpedüz yerine getiremeyeceği bir sürü görev yüklenmişti sırtına. Örneğin, telefonlara cevap vermekle yükümlüydü. Gelin görün ki, Müdür Yardımcısı Neron'u arayanlar onun 'Gübimodye!' sözünü duyunca, bununla "Günaydın, burası Müdür Yardımcısı Neron'un odası, size nasıl yardımcı olabilirim?" demek istediğini anlayamıyordu her zaman. Daha ikinci gün dolmadan Neron okuldaki çalışma arkadaşlarını allak bulak eden bu telefon konuşmaları yüzünden küplere bindi. Sunny'nin bir başka görevi Müdür Yardımcısı Neron'un bütün mektuplarını daktiloyla yazmak, zımbalamak ve zarfa koymaktı. Böyle bir iş tamamen büyüklere göre tasarlanmış olan daktilo, zımba ve pul gibi araçları kullanmasını gerektiriyordu. Birçok bebeğin tersine Sunny ağır işler konusunda biraz tecrübeli sayılırdı; ne de olsa Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde kardeşleriyle birlikte bir süre çalışmıştı. Ama bu araç gereçler onun ufacık parmaklarına uygun olmaktan bayağı uzaktı. Sunny daktilo tuşlarına zar zor basabiliyordu ve bunu başardığında bile

Neron'un söylediği kelimelerin çoğunu nasıl yazacağını bilemiyordu. Daha önce hiç zımba kullanmadığı için, kimi zaman yanlışlıkla kendi parmaklarını zımbalıyordu. Üstelik parmaklarına batan zımba telleri canını bir hayli yakıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, ıslatmaya çalıştığı pullar ara sıra diline yapışıyor ve bir türlü çıkmıyordu.

Ne kadar kötü olursa olsun, okulların çoğunda öğrenciler hafta sonunda derslere girmek yerine dinlenerek ve oynayarak biraz soluklanma olanağını bulurlar. Baudelaire öksüzleri de muzlara, cetvellere ve sekreterlik araç gereçlerine bakmaya biraz ara verecekleri bu dönemi dört gözle bekliyorlardı. Ancak cuma günü geldiğinde, Quagmire kardeşlerin onlara Sert Temel'de hafta sonu tatilinin olmadığını söylemesi canlarını bayağı sıktı. Sözümona okulun parolasına uygun davranma gerekçesiyle, cumartesi ve pazar da normal okul günleri sayılıyordu. Bu kural aslında hiç de anlamlı değildi. Ne de olsa, insanın derste olduğu kadar dinlenme sırasında da bir gün öleceğini hatırlaması gayet kolaydır. Ama okuldaki düzen buydu işte. Okul programı-

nın böylesine monoton olması yüzünden, Baudelaire kardeşler bir süre sonra günleri unutur hale geldiler. Dolayısıyla size tam olarak hangi gün olduğunu söyleyemeyeceğim bir günde, Sunny stoktaki zımba tellerinin azalmakta olduğunu fark etti. Sekreterliği öğrenmeye fazlasıyla zaman harcadığını gerekçe gösteren Neron, zımba telleri bittiğinde yenilerini almayacağını bildirdi ona. Bunun yerine Sunny odadaki bir çekmecede bulunan ince metal çubukları kullanarak kendi başına zımba teli yapacaktı.

"Saçma bir şey bu!" diye bağırdı Violet, küçük kardeşinden Neron'un bu son isteğini duyunca. Akşam yemeği sonrasıydı ve Baudelaire kardeşler Öksüzler Barınağı'nda Quagmire üçüzleriyle birlikte tavana tuz serpiyorlardı. Violet yemekhanenin arka tarafında birkaç metal parçası bulmuş ve takatukalı beş çift ayakkabı yaratmayı becermişti. Bunların üçü Baudelaire kardeşler için, ikisi de Öksüzler Barınağı'na geldiklerinde yengeçlerce rahatsız edilmelerini istemediği Quagmire kardeşler içindi. Sarımtırak kahverengi mantarın yol açtığı sorun ise henüz çözülmüş değildi. Duncan'ın yardı-

mıyla kütüphanede mantarlarla ilgili bir kitap bulan Klaus, tuzun söz konusu mantarı kurutabileceğini okumuştu. Bunun üzerine bir gün Quagmire kardeşler tepsilerini yere düşürerek maskeli yemekhane görevlilerinin ilgisini dağıtırken ve Neron ortaya çıkan kargaşa yüzünden bağırıp çağırırken, Baudelaire kardeşler üç tuzluğu çaktırmadan ceplerine indirivermişlerdi. Şimdi de akşam yemeğinden sonraki kısa dinlenmeden yararlanarak saman balyalarının üstüne çıkan beş çocuk, bir yandan mantara tuz savurmaya çalışıyor, bir yandan da o günü nasıl geçirdiklerini konuşuyorlardı.

"Kesinlikle saçma bir şey," diye onayladı ablasını Klaus. "Sunny'yi sekreter olarak çalıştırmak gibi bir ahmaklık yetmiyormuş gibi, bir de ona zımba teli mi yaptıracak şimdi? Hayatımda bu kadar acımasız bir şeyi duymadım hiç."

"Sanırım zımba telleri fabrikalarda yapılıyor," dedi Duncan ve ardından bu konuda tuttuğu bir not olup olmadığına bakmak için bir süre yeşil kaplı not defterini karıştırdı. "On beşinci yüzyıldan bu yana insanların elle zımba teli yaptığını sanmıyorum."

"Sunny, şu ince metal çubuklardan biraz çalabilirsen," dedi Isadora, "bizler de akşam yemeğinden sonra zımba teli yapmaya yardımcı olabiliriz. Beşimiz birlikte çalışırsak, bu belayı epey azaltmış oluruz. Ha, beladan söz açılmışken, Kont Olaf'la ilgili bir şiir üzerine çalıştığımı söyleyeyim. Ama onu anlatmak için yeterince dehşet verici kelimeler bildiğime pek emin değilim."

"Ve de bana öyle geliyor ki Olaf adıyla uyak oluşturacak kelimeler bulmak da zor olmalı," dedi Violet.

"Gerçekten zor," diye kabul etti Isadora. "Şimdiye kadar aklıma gelen tek kelime 'hoşaf' ve bu da onunla pek bağdaşmayan bir çağrışım uyandırıyor. Kaldı ki 'hoşaf' daha çok bir yarı uyak sayılır zaten."

"Belki günün birinde Kont Olaf'la ilgili şiirini yayımlama olanağını bulursun," dedi Klaus. "Böylece herkes onun ne kadar korkunç biri olduğunu öğrenmiş olur."

"Ben de tamamen onu konu alan bir gazete makalesi yazacağım," dedi Duncan, bu çabaya gönüllü bir katkıda bulunmak için.

"Sanırım kendi başıma bir matbaa kurabilirim ben," dedi Violet. "Neden olmasın, on sekiz yaşına varır varmaz, gerekli malzemeleri satın almak için Baudelaire servetinin bir kısmını kullanabilirim."

"Kitap da basarız, ha?" diye sordu Klaus.

Violet gülümsedi. Kardeşinin aklından kendileri için basacakları bir kütüphane dolusu kitap geçmekte olduğunu biliyordu. "Kitap da basarız," dedi.

"Baudelaire serveti mi?" diye sordu Duncan. "Size de mi anne babanızdan bir servet kaldı? Bizim anne babamız yangında hiç zarar görmeyen ünlü Quagmire safir taşlarının sahibiydi. On sekiz yaşına geldiğimizde, bu değerli mücevherler elimize geçecek. O zaman basım işine birlikte atılabiliriz."

"Harika bir fikir bu!" diye bağırdı Violet. "Adını da Quagmire-Baudelaire Anonim Şirketi koyarız."

"*Adını da Quagmire-Baudelaire Anonim Şirketi koyarız!*" Müdür Yardımcısı Neron'un alaycı sesini duymak çocukları o kadar şaşırttı ki, ellerindeki

tuzlukları yere düşürdüler. Öksüzler Barınağı'ndaki ufak yengeçler derhal bunları kaptılar ve Neron'un farkına varmasına fırsat kalmadan çarçabuk kaçıştılar. "Önemli iş toplantınızın ortasında sizleri rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Neron, yüzünde üzüntüden en ufak iz olmadığı apaçık görülmesine karşın. "Yeni beden eğitimi öğretmeni geldi ve konserimin başlamasından önce okuldaki öksüzlerle görüşmek istediğini bildirdi. Anlaşıldığına göre öksüzlerin kusursuz kemik yapıları, ne bileyim, işte buna benzer bir özellikleri varmış. Bana söylediğiniz şey bu muydu, Koç Cengiz?"

"Aa, evet, öyle," dedi, uzun ve cılız bir adam, öne doğru çıkıp çocuklara boyunu göstererek. Adamın üstünde beden eğitimi öğretmenlerinin giydikleri türden bir eşofman takımı vardı. Çok pahalı gibi görünen yüksek konçlu spor ayakkabıları giymiş, boynuna da parlak bir gümüş düdük asmıştı. Bir başlık oluşturacak biçimde başının etrafına doladığı upuzun bir bez parçasını parlak kırmızı bir mücevherle tutturmuştu. Bilmeyenleriniz için açıklayayım, türban ya da sarık denen bu tür başlıklar bazı insanlarca dinsel ne-

denlerle giyilir. Violet, Klaus ve Sunny daha ilk bakışta bu adamın tamamen başka bir nedenle türban taktığını hemen anladılar.

"Aa, evet," adam bir kez daha. "Bütün öksüzlerin koşmaya çok uygun bacakları olur. Bu barakada hangi cins öksüzlerle karşılaşacağımı çok merak ettiğimden sabahı bekleyemedim."

"Çocuklar," dedi Neron, "saman balyalarınızdan inip Koç Cengiz'e merhaba deyin bakalım."

"Merhaba Koç Cengiz," dedi Duncan.

"Merhaba Koç Cengiz," dedi Isadora.

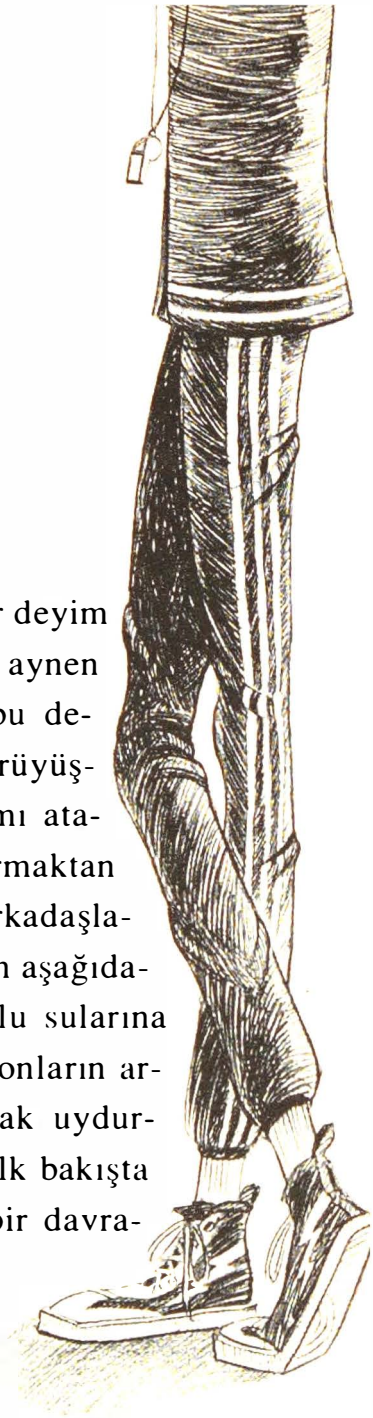
Koç Cengiz'in kemikli elini sırayla sıkan Quagmire üçüzleri, arkaya dönüp Baudelaire kardeşlere şaşkın bir bakış attılar. Üç kardeşin hala saman balyaları üstünde oturmasına ve Neron'un emirlerine uymak yerine gözlerini Koç Cengiz'e dikmesine hayret ettikleri apaçıktı. Oysa ben o sırada Öksüzler Barınağı'nda olsaydım buna kesinlikle hayret etmezdim ve canımdan değerli 'Beatrice'in Başına Gelenler' triptik tablosu üzerine bahse girerim ki, sizler de orada olsaydınız, aynı şekilde hiç hayret etmezdiniz. Tıpkı Baudelaire kardeşler gibi, sizler de kendisini Koç Cengiz ola-

rak tanıtan ve başında bir türban bulunan bu adamın kim olduğunu tahmin etmiş olmalısınız herhalde. Bir türban insanın saçlarını örterek görünümünü epeyce değiştirebilir. Hele bu örnekte olduğu gibi bir hayli aşağıya sarkacak biçimde sarılmış olan bez kıvrımları, böyle bir türbanı takmış olan kişinin kaşlarını, daha doğrusu bu örnekte olduğu gibi *tek* kaşını bile gizleyebilir. Ama o kişinin parlak mı parlak gözlerini ya da üç çaresiz çocuğa tepeden bakan bir kimsenin gözlerinde belirebilecek hırslı ve haince bakışları hiç mi hiç gizleyemez.

Kendisini Koç Cengiz olarak tanıtan adamın bütün öksüzlerin koşmaya çok uygun bacakları olduğu yolundaki sözleri hiç kuşkusuz son derece saçmaydı. Ama yeni beden eğitimi öğretmenlerine dikkatle bakan Baudelaire kardeşler bunun keşke saçma olmamasını dilediler içlerinden. Kendisini Koç Cengiz olarak tanıtan adamın parlak mı parlak gözleri dimdik bir şekilde üzerlerine çevrilince, o anda içlerinden geçen en büyük dilek aslında Kont Olaf olan bu kişiden olabildiğince çok uzaklara kaçmalarını sağlayacak kadar güçlü bacaklarının olmasıydı.

BÖLÜM

Beş

Hani, 'ayak uydurmak' diye bir deyim vardır. Başkasının yaptığını aynen tekrarlamak anlamına gelen bu deyim, toplu koşularda ya da yürüyüşlerde öndeki kişiyle aynı adımı atarak uyumlu bir tempo tutturmaktan gelir. Sözgelimi önde koşan arkadaşlarınız bir köprünün üstündeyken aşağıdaki denizin ya da ırmağın buzlu sularına atlamaya karar verdiklerinde, onların arkasından atlarsanız siz de ayak uydurmuş olursunuz. Bu bakımdan ilk bakışta akıllı uslu çocuklara yaraşır bir davranış gibi görünse de, ayak

uydurmak kimi zaman çok tehlikeli olabilir. Az önce verdiğim örnekte olduğu gibi, başkasının önce yaptığı şeyi aynen izlemek düpedüz boğulmanıza yol açabilir.

İşte bu yüzden Violet saman balyasından kalkıp "Merhaba Koç Cengiz, nasılsınız?" deyince, Klaus ve Sunny ona ayak uydurmaya yanaşmadılar. İki küçük kardeş ablalarının Kont Olaf'ı tanımamasına ve hemen yerinden sıçrayıp Müdür Yardımcısı Neron'a işin aslını anlatmamasına bir türlü inanamamışlardı. Bir an için akıllarından Violet'in hipnotize edilmiş olabileceği, tıpkı daha önce Paçavracılar kasabasında kaldıkları sırada Klaus'un yaşadığına benzer bir olayın karşılarına çıkmış olabileceği düşüncesi bile geçti. Ancak Violet'in gözleri normalden daha fazla açılmış değildi ve "Merhaba Koç Cengiz, nasılsınız?" derken, daha önce Klaus'un hipnozun etkisi altındaki konuşmalarına benzeyen uyuşuk bir ses tonu da yoktu.

Ne kadar şaşırsalar da, iki küçük kardeşin ablalarına mutlak bir güveni vardı. Neredeyse kaçınılmaz gibi görünürken, Kont Olaf'la evlenme

gibi korkunç ve feci bir planı son anda boşa çıkarmayı başarmıştı. Büyük bir telaş ortamında gerekli kanıtlara ulaşmalarını sağlayacak bir maymuncuk yapmış ve açlıktan başları dönen sülüklerden kurtulmalarını sağlamak için mucitlik becerilerini sergilemişti. Bu nedenle Klaus ve Sunny tam olarak ne olduğunu kestirememekle birlikte, Violet'in derhal Kont Olaf'ın maskesini indirmeye çalışmak yerine, onu kibarca selamlamasının sağlam bir nedene dayandığı kanısına vardılar ve kısa bir duraklamadan sonra ablalarına ayak uydurdular.

"Merhaba Koç Cengiz, nasılsınız?" dedi Klaus.

"Cigisi!" diye çığlık attı Sunny.

"Sizi tanımak benim için büyük bir zevk," dedi Koç Cengiz ve büyük bir iş başarmış gibi sırıttı. Onları tam anlamıyla kandırdığını düşünerek kendinden çok hoşnut olduğunu belli eden bakışları Baudelaire kardeşlerin gözünden kaçmadı.

"Düşünceniz ne, Koç Cengiz?" diye sordu Müdür Yardımcısı Neron. "Bu öksüzler arasında aradığınız türde bacakları olan var mı?"

Koç Cengiz türbanını kaşıdı ve sanki karşısın-

da beş öksüz yerine çeşitli salatalarla dolu bir açık büfe varmış gibi gözlerini iştahla üzerlerinde dolaştırdı. "Ee, evet, bir bakayım," dedi, Baudelaire kardeşlerin rüyalarına hala bir karabasan gibi giren hırıltılı sesiyle. Kemikli eliyle önce Violet'i, ardından Klaus'u ve son olarak Sunny'yi işaret etti. "Şu üç çocuk tam aradığım gibi, hiçbir eksikleri yok. Şu ikizler ise hiç işime yaramaz."

"Benim işime de yaramaz," dedi Neron, Quagmire kardeşlerin aslında üçüz olduğunu belirtme zahmetine bile girmeksizin. Ardından saatine baktı. "Bak hele, konser zamanım gelmiş. Haydi, hepiniz peşimden konser salonuna gelin, tabii bana bir torba bonbon şekeri almak gibi bir iyilik geçmiyorsa içinizden."

Baudelaire kardeşler çok sevdikleri ve uzun süredir yiyemedikler bonbon şekeri şöyle dursun, ona en küçük bir armağan bile almaya hiç hevesli olmadıkları için, Müdür Yardımcısı Neron'un arkasından Öksüzler Barınağı'ndan çıktılar ve çimenliği geçerek konser salonunun yolunu tuttular. Onlara ayak uyduran Quagmire kardeşler, ay ışığı altında daha da ürkütücü görünen mezar ta-

şı biçimli binaları süzerek yürüdüler.

"Bu akşam kendi bestem olan bir keman sonatı çalacağım," dedi Neron. "Ama yalnızca yarım saat kadar sürdüğü için, aynı parçayı arka arkaya on iki kez çalacağım."

"Ah, ne kadar güzel," dedi Koç Cengiz. "Nasıl söylesem bilemiyorum, Müdür Yardımcısı Neron, müziğinizin büyük bir hayranıyım ben. Sert Temel'de görev almak isteyişimin başlıca nedenlerinden biri sizin konserleriniz."

"Doğrusu, bunu duymak çok hoş," dedi Neron. "Benim gibi bir dahinin değerini bilen insanları bulmak zor."

"Bu duyguyu biliyorum," dedi Koç Cengiz. "Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi beden eğitimi öğretmeniyim ve inanır mısınız, şimdiye kadar benim için bir geçit töreni bile düzenlemediler daha."

"Ne büyük rezalet!" dedi Neron, başını iki yana sallayarak.

Onların arkasında yürümekte olan Baudelaire ve Quagmire kardeşler, kulak misafiri oldukları bu palavracı övünmeler karşısındaki tiksinti duygularını göstererek bakıştılar. Ama konser salo-

nuna varıp Carmelita Spats ve iğrenç arkadaşlarından olabildiğince uzak koltuklara oturana kadar birbirleriyle konuşmaya cesaret edemediler.

Keman çalamadığı halde bunda direten bir kimsenin tek, ama tek bir avantajı vardır, o da kemanı çok gürültülü çalması nedeniyle dinleyiciler arasındaki konuşmaları duyamamasıdır. Bir konser sırasında dinleyicilerin konuşması elbette son derece kaba bir davranıştır; ancak konser berbatsa ve altı saat sürüyorsa, böyle bir kabalık hoş görülebilir. Müdür Yardımcısı Neron'un kısa ve övüngen bir konuşmayla kendi sunuculuğunu yaptıktan sonra konser salonundaki sahnenin ortasına dikildiği ve sonatını ilk kez çalmaya başladığı o akşam için de aynı şey söylenebilir.

Bir klasik müzik parçasını dinlediğinizde, besteciye bu notaları yazma ilhamını, yani esinini veren şeyi tahmin etmeye çalışmak çoğu kez eğlenceli olur. Bir besteci kimi zaman doğadan esinlenir, kuş ve ağaç seslerini yansıtan bir senfoni besteler. Kimi zaman şehirden esinlenir, arabaların ve yayaların seslerini yansıtan bir konçerto besteler. O akşam çalınan sonatta ise anla-

şıldığı kadarıyla Neron kedi pataklayan birilerinden esinlenmiş olmalıydı; müzik öylesine gürültülü ve cıyak sesleriyle doluydu ki konser sırasında konuşmak oldukça kolaydı. Neron'un yayını bir testere gibi kemanının tellerinde dolaştırmasıyla birlikte, Sert Temel öğrencileri aralarında konuşmaya başladılar. Baudelaire kardeşler Neron'a bonbon şekeri borcu olan öğrencileri saptamakla görevli Bay Remora ile Bayan Bass'ın bile arka sırada kıkırdayıp güldüklerini ve birlikte bir muz yediklerini gördüler. Müziği ilgiyle dinliyormuş gibi görünen tek kişi, ön sıranın tam ortasında oturan Koç Cengiz'di.

"Yeni beden eğitimi öğretmenimiz insanı ürpertecek kadar korkunç görünüyor," dedi Isadora.

"Kesinlikle öyle," diyerek onu onayladı Duncan. "Gözlerindeki sinsi bakışlardan olacak herhalde."

"O sinsi bakışların nedeni," dedi Violet, o sırada Koç Cengiz'in onlara kulak vermediğine emin olmak için kendisi de sinsi bir bakış fırlatarak, "aslında Koç Cengiz olmaması. Hatta koç falan da değil. Kılık değiştirmiş Kont Olaf o."

"Onu tanıdığını *biliyordum*!" dedi Klaus.

"Kont Olaf mı?" dedi Duncan. "Ne kadar korkunç! Peki, sizi buraya kadar nasıl izlemiş?"

"Pişkidi," dedi Sunny somurtkan bir yüzle.

"Kız kardeşim 'Her yerde peşimize düşüyor' demek istiyor," diye açıkladı Violet. "Ve de doğru söylüyor. Ancak bizi nasıl bulduğunun hiç önemi yok. Asıl mesele burada olması ve servetimizi ele geçirmek için hiç kuşkusuz bir entrika çevirecek olması."

"Peki ama, niye onu tanımamış gibi davrandın?" diye sordu Klaus.

"Evet," dedi Isadora. "Müdür Yardımcısı Neron'a onun aslında Kont Olaf olduğunu söyleseydin, kulağından tuttuğu gibi buradan atardı o sümsüğü, ah, kusura bakma, ağzımdan kaçtı işte."

Violet onunla aynı görüşte olmadığını belirtmek için başını yukarıya doğru salladı ve 'sümsük' sözünü kullanmasına hiç aldırış etmedi. "Olaf bundan sıyrılmasını bilecek kadar kurnaz," dedi. "Neron'a onun aslında beden eğitimi öğretmeni olmadığı anlatmaya çalışsaydım, daha önce Josephine Teyze, Monty Amca ve diğer herkes

karşısında yaptığı gibi, yalanlar kıvırarak yine kendini temize çıkaracağını biliyordum."

"Doğru düşünüyorsun," diye itiraf etti Klaus. "Ayrıca, Olaf bizi kandırdığını sanırsa, onun tam olarak ne yapmak istediğini öğrenmek için biraz zaman kazanmış oluruz."

"Himpi!" diyerek araya girdi Sunny.

"Kız kardeşim hempalarından, yani ona yardım eden kafadarlarından birinin buralarda olup olmadığını da anlayabileceğimizi söylüyor," diyerek bu sözü çevirdi Violet. "İyi bir noktaya işaret ettin, Sunny. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Kont Olaf'ın bir de kafadarları mı var?" diye sordu Isadora. "Bu kadarı da fazla artık. Ona yardım edecek kişiler olmasa bile yeterince fenalık yapan biri."

"Üstelik fenalıkta ondan aşağı kalır yanları da yok," dedi Klaus. "Bizi onun oyununda rol almaya zorlayan ve yüzleri pudrayla kaplı olan iki kadın var. Olaf'ın Monty Amca'yı öldürmesine yardımcı olan kanca elli bir adam var."

"Ve de bıçkıhanede ustabaşı olarak karşımıza çıkan, bizi acımasızca çalıştıran şu dazlak adam,

onu da unutma," diye ekledi Violet.

"Dımık!" dedi Sunny, "Ve de ne erkeğe ne kadına benzeyen kafadarı," anlamında.

"O dediği 'dımık' ne anlama geliyor?" diye sordu Duncan, cebinden defterini çıkararak. "Kont Olaf ve çetesiyle ilgili bütün ayrıntıları defterime yazacağım."

"Niçin?" diye sordu Violet.

"Niçin mi?" dedi Isadora. "Size yardım etmek istediğimiz için tabii! Sizler Olaf'ın pençesinden kurtulmaya çalışırken öyle oturup bekleyeceğimizi sanmıyorsunuz herhalde, öyle değil mi?"

"Ama Kont Olaf çok tehlikelidir," dedi Klaus. "Bize yardım etmeye çalışırsanız, sizin hayatınız da tehlikeye girer."

"Boş ver, kafanı takma buna," diye cevap verdi Duncan. Gelgelelim, üzülerek belirtmeliyim ki, Quagmire üçüzlerinin bu uyarıya boş vermemeleri gerekiyordu. Hem de hiç boş vermemeleri gerekiyordu. Baudelaire öksüzlerine yardım etmeye çalışmakla Duncan ve Isadora cesur ve dostça davranıyorlardı, ama çoğu zaman cesaretin bir bedeli vardır. Burada bedel

derken, öyle üç beş kuruş paradan söz etmiyorum. Anlatmak istediğim şey çok, ama çok daha büyük bir bedel. Öyle korkunç bir bedel ki, şu anda sözünü edemeyeceğim için, bu satırlarda anlatmakta olduğum sahneye dönmek zorundayım.

"Boş ver, kafanı takma buna," dedi Duncan. "Gerek duyduğumuz şey bir plan. Şimdi, Koç Cengiz'in aslında Kont Olaf olduğunu Neron'a kanıtlamamız gerekiyor. Peki, bunu nasıl yapabiliriz?"

"Bildiğimiz gibi, Neron'un bilgisayarı var," dedi Violet, düşünceye dalmış bir halde. "Bize ekranda Olaf'ın küçük bir resmini göstermişti, hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Klaus başını sallayarak. "İleri bilgisayar sisteminin Kont Olaf'ı bizden uzak tutacağını da söylemişti. Bilgisayarların elinden gelen bu kadarmış demek ki."

Sunny onu onaylarcasına başını salladı ve Violet küçük kardeşini oturduğu yerden alıp kucağına koydu. Neron çaldığı sonatın son derece kulak tırmalayıcı bir bölümüne gelmişti. Bu yüzden çocuklar birbirlerine doğru eğilerek

konuşmalarını sürdürmek zorunda kaldılar. "Yarın sabah ilk iş olarak Neron'u görmeye gidersek," dedi Violet, "Olaf'ın yalanlarla araya girmesine fırsat kalmadan, onunla tek başına konuşabiliriz. Neron belki bize inanmayabilir, ama bilgisayar onu en azından Koç Cengiz'in kimliğini soruşturma gereğine ikna edecektir herhalde."

"Belki de Neron ondan türbanını çıkarmasını isteyecek," dedi Isadora, "ve böylece Olaf'ın tek kaşı ortaya çıkacak."

"Belki de o pahalı görünen ayakkabılarını çıkarmasını isteyecek," dedi Klaus, "ve böylece Olaf'ın dövmesi ortaya çıkacak."

"Ama Neron'la konuşursanız," dedi Duncan, "Koç Cengiz ondan kuşkulandığınızı anlayacak."

"İşte bu yüzden daha da dikkatli olmamız gerekir," dedi Violet. "Olaf ne yaptığımızı anlamadan, Neron'un ondan haberdar olmasını sağlamalıyız."

"Bu arada Isadora'yla birlikte biraz araştırma yapacağız biz de," dedi Duncan. "Bakarsınız, tarif ettiğiniz yardakçılarından birinin izini buluruz."

"Bu çok yararlı olur," dedi Violet, "tabii bize yardım etmeyi mutlaka istiyorsanız."

"Bir daha bu konuyu açma," dedi Duncan ve Violet'in omzuna hafifçe vurdu. Böylece bir daha bu

konuyu açmadılar. Neron'un sonatının geri kalan bölümü boyunca Kont Olaf hakkında tek bir söz bile etmediler. Aynı sonatı ikinci çalışında, üçüncü çalışında, dördüncü çalışında, beşinci çalışında ve artık gece yarısının çok, ama çok geç saatlerini bulan altıncı çalışında da bu konuya dönmediler bir daha. Baudelaire öksüzleri ve Quagmire üçüzleri 'mayışmak' denen o sıcacık gevşemeyle öylece oturdular. Rahatlama duygusuyla birlikte içlerini saran mutluluğun getirdiği bir gevşemeydi bu. Keman çalmasını bilmeyen bir adamın defalarca çaldığı berbat bir sonatı dinlerken, korkunç şeyler planladığı apaçık bilinen kötü bir adamın hemen yakında bir yerde oturduğu acımasız bir yatılı okulda kalırken mutlu olmak ne kadar güç olsa da, beş çocuk sanki bir mutluluk denizinde yüzüyordu. Baudelaire kardeşlerin hayatında mutlu anlar çok seyrek ve beklenmedik durumlarda ortaya çıktığından, her üçü de böyle anların tadını çıkarmayı öğrenmişlerdi artık. Duncan elini Violet'in elinden çekmeden ona anne babasının sağ olduğu günlerde dinlediği berbat konserleri anlatmaya ve Violet yüzünde bir mutluluk duygusuyla onun anılarını dinlemeye koyuldu. Kütüphaneler üzerine bir şiir üzerinde düşünmeye başlayan Isadora defterine yazdı-

ğı şeyleri Klaus'a gösterdi ve Klaus yüzünde bir mutluluk duygusuyla ona bazı önerilerde bulundu. Violet'in kucağına iyice yayılarak koltuk kenarını kemirmeye girişen Sunny'nin yüzünde ise bu kadar sert bir şeyi ısırmanın mutluluğu vardı.

Ben size söylemesem bile, Baudelaire kardeşler açısından olayların çok daha kötüye gitmek üzere olduğunu hemen anladığınıza eminim. Ama merak etmeyin, bu bölümü o sıcacık gevşeme anıyla bitireceğim. Üç kardeşin ertesi sabah yaşadıkları tatsız olaylara, sonraki günlerde çektikleri çilelere ve Sert Temel'deki öğrencilik günlerini sona erdiren tüyler ürpertici caniliğe öyle birdenbire geçmeyeceğim. Bütün bunlar elbette oldu ve sanki olmamış gibi davranmanın hiç yararı yok. Ancak berbat sonatı, bayağı öğretmenleri, alaycı pis öğrencileri ve hatta kısa bir süre sonra yaşanacak olan feci şeyleri şimdilik göz ardı edelim. İki büyük Baudelaire kardeşi Quagmire üçüzlerinin eşliğinde, Sunny ise koltuk kenarının eşliğinde nasıl mutluluğu yudumluyorsa, biz de bu kısa rahatlama anının keyfini çıkaralım. Bu bölümü bitirirken, zavallı çocukların ancak uzun, ama çok uzun bir süre sonra bir daha yakalayabilecekleri bu son mutlu anın keyfini çıkaralım.

BÖLÜM
Altı

Sert Kaya Temel Eğitim Okulu şu anda kapalı. Bayan Bass'ın banka soymaktan dolayı tutuklanması nedeniyle bu okulun kapatılmasının üzerinden yıllar geçmiş bulunuyor. Şimdi oraya gidecek olursanız, karşınıza bomboş ve sessiz binalar çıkacaktır. Çimenlik alanda yürürken, Baudelaire kardeşlerin geldiği ilk günde olduğu gibi sağa sola koşturan çocuklar göremeyeceksiniz. Sınıfların bulunduğu binanın yanından geçerken, hikayeler anlatan Bay Remora'nın sıkıcı ve tekdüze sesini duyamayacaksınız. Konser salonunun bulunduğu binanın yanından geçerken, Müdür Yardımcısı Neron'un çaldığı kemandan çıkan gacır gucur

sesleri duyamayacaksınız. Girişteki kemere doğru gidip altında durarak, okulun simsiyah harflerle yazılmış olan adına ve katı, acımasız parolasına bakarken, sararmış ve seyrelmiş otların arasından esen rüzgarın hışırtısından başka bir şey duyamayacaksınız.

Kısacası bugün Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nu görmeye gittiğinizde karşılaşacağınız ortam nasılsa, Baudelaire kardeşlerin konserdeki mutlu anın ardından sabahleyin erkenden uyandığı ve Neron'la Koç Cengiz hakkında konuşmak üzere idare binasının yolunu tuttuğu sıradaki ortam da aşağı yukarı öyleydi. Müdür yardımcısıyla bir an önce konuşma telaşıyla üç çocuk daha sabahın kör ünde harekete geçmeye özellikle karar vermişlerdi. Çimenlik alandan geçtiklerinde, Sert Temel'in diğer bütün sakinleri sanki gece yarısı başka yerlere sıvışarak, öksüzleri mezar taşı biçimli bu binalar arasından yapayalnız bırakmışlar gibi bir hava vardı. Okulun garip ve ürkütücü duygular uyandıran bir ortamı vardı. İşte bu yüzden Klaus'un birdenbire kahkaha atarak sessizliği bozması Violet ve Sunny'yi şaşkınlığa uğrattı.

"Ne diye öyle kişner gibi gülüyorsun?" diye sordu Violet.

"Tam şimdi bir şeyin farkına vardım da ondan," dedi Klaus. "İdare binasına bir randevu almadan gidiyoruz. Yemeklerimizi çatal kaşık bıçak kullanmadan yemek zorunda kalacağız."

"Hiç de gülünç bir tarafı yok bunun!" dedi Violet. "Kahvaltıda yulaf lapası verilmeyeceğini nereden biliyorsun? Ellerimizi kaşık gibi kullanmak durumunda kalacağız o zaman."

"Pufu," dedi Sunny, "İnanın bana, hiç de zor değil bu," anlamında ve böylece iki kız da erkek kardeşlerinin gülüşüne kahkahalarla katıldılar. Neron'un böyle dehşet verici cezalara başvurması elbette gülünç değildi; ama elleriyle yulaf lapası yiyeceklerini düşünmek üç kardeşin kıkırdayarak gülüşmesine yol açtı.

"Veya yağda kızartılmış yumurta!" dedi Violet. "Peki, önümüze yağda gezinen cıvık yumurtalar konursa, ne yapacağız?"

"Veya üstüne şurup dökülmüş gözleme!" dedi Klaus.

"Şorba!" diye çığlık attı Sunny ve hepsi bir

kez daha kahkahadan kırıldı.

"O pikniği hatırlıyor musunuz?" dedi Violet. "Hani, piknik için Şalgam Irmağı kıyısına gitmeye hazırlandığımız ve yiyeceklerin telaşına kapılan babamızın çantalara çatal kaşık bıçak koymayı unuttuğu o gün!"

"Hatırlamaz olur muyum?" dedi Klaus. "Bol soslu karidesleri ellerimizle yemek zorunda kalmıştık."

"Cıcık!" dedi Sunny, ellerini yukarıya doğru kaldırarak.

"Kesinlikle öyle," diye katıldı ona Violet. "Daha sonra ellerimizi ırmakta yıkamaya gitmiştik ve benim yaptığım oltayı denemek için çok uygun bir yer bulmuştuk."

"Ve ben de annemizle birlikte böğürtlen toplamıştım," dedi Klaus.

"Vidas," dedi Sunny, "Ve ben de taşları ısırmıştım," anlamında.

Üzerinden pek uzun zaman geçmemesine karşın çok, ama çok uzak bir geçmişte kalmış gibi görünen o günü hatırlayınca çocukların kahkahaları kesildi. Talihsiz yangından sonra,

artık öldüklerini bilseler de, anne babaları sanki bir süreliğine gittikleri yerden çok yakında geri geleceklermiş gibi bir duyguyu taşımışlardı hep. Bol soslu karidesleri yemeye çalışırken yüzlerine gözlerine bulaştırmalarına gülen anne babalarının kahkahalarını ve güneş ışığının Şalgam Irmağı sularında yarattığı ışıltıları hatırlamalarıyla birlikte, piknik onlara o kadar uzak göründü ki, anne babalarının artık bir daha geri gelmeyeceği düşüncesi bütün ağırlığıyla gelip içlerine oturdu.

"Belki yeniden oraya gideriz," dedi Violet alçak sesle. "Belki günün birinde o ırmağa bir daha uğrar, balık tutar ve böğürtlen toplarız."

"Belki, bakarsın olur," dedi Klaus. Ancak Baudelaire kardeşler günün birinde Şalgam Irmağı kıyısına gidecek olsalar bile, ki bu arada hiç gidemediklerini belirteyim hemen, aynı duyguları yaşayamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. "Belki, bakarsın olur, ama şimdi Neron'la konuşmamız gerek. Haydi, idare binasına geldik işte."

Baudelaire kardeşler iç geçirdiler ve Sert Temel'in çatal kaşık bıçak takımlarından olmayı

göze alarak binanın içine doğru yürüdüler. Merdivenlerden çıkarak dokuzuncu kata vardılar ve içeriden keman sesinin gelmemesine şaşarak müdür yardımcısının kapısını çaldılar.

"Mutlaka gerekiyorsa girin," dedi Neron ve öksüzler kapıyı açtılar. Sırtı kapıya dönük olan Neron, saç atkılarından birini lastik bantla bağlarken pencere camından yansıyan görüntüsüne bakıyordu. İşini bitirince her iki elini yukarıya kaldırarak, "Baylar ve bayanlar, işte karşınızda Müdür Yardımcısı Neron!" diye yüksek sesle bağırdı. Çocuklar uysal bir tavırla onu alkışlamaya başladılar. Neron bir topaç gibi geriye döndü.

"Tek bir kişinin el çırpmasını duymayı bekliyordum," dedi sertçe. "Violet ve Klaus, sizin buraya girmeniz yasak. Bunu biliyorsunuz."

"Çok özür dileriz, efendim," dedi Violet. "Üçümüz birlikte sizinle görüşmeye geldik, çünkü size anlatmamız gereken çok önemli bir şey var."

"*Üçümüz birlikte sizinle görüşmeye geldik, çünkü size anlatmamız gereken çok önemli bir şey var*," diye tekrarladı Neron, o alışılmış itici tavrıyla. "Çatal kaşık bıçak ayrıcalığından vaz-

geçmeyi göze alacak kadar önemli olmalı herhalde. Peki, peki, ne söyleyecekseniz söyleyin bakalım. Sonraki konserim için bir sürü prova yapacağım, onun için zamanımı boşa harcatmayın."

"Pek uzun sürmeyecek," diye söz verdi Klaus. Konuşmaya devam etmeden önce biraz durdu; kelimelerinizi çok, ama çok dikkatli seçmek durumundaysanız böyle yapmak iyi bir şeydir. "Endişemiz şu ki," diye devam etti Klaus, kelimelerini çok, ama çok dikkatli seçerek, "Kont Olaf her nasılsa bir yolunu bulup Sert Temel'e girmiş olabilir."

"Saçma," dedi Neron. "Haydi bakalım, çekip gidin ve beni kemanımla baş başa bırakın."

"Ama belki de saçma değildir," dedi Violet. "Olaf bir kılık değiştirme ustası. Hemen burnumuzun dibinde olmasına karşın, ondan haberimiz olmayabilir."

"Benim burnumun dibinde yalnızca ağzım var," dedi Neron, "bunun anlamı da artık odamdan çıkmanız demek."

"Kont Olaf belki Bay Remora'dır," dedi Klaus. "Belki de Bayan Bass."

"Bay Remora ve Bayan Bass kırk yedi yılı aş-

kın bir süreden beri bu okulda ders veriyor," dedi Neron, aldırışsız bir tavırla kestirip atarak. "Başka biri onların kılığına girecek olsa hemen anlarım."

"Peki, yemekhanede çalışan kişilere ne dersiniz?" diye sordu Violet. "Yüzlerinde hep metal maske var."

"O maskeler güvenlik için, gizli kılığa girmek için değil," dedi Neron. "Siz yumurcaklar çok ahmakça düşüncelerle kafanızı üşütmüşsünüz. Violet, herhalde biraz sonra Kont Olaf'ın şu sevgilinin, neydi adı, hani şu üçüzlerden erkek olanının kılığına girdiğini söyleyeceksin."

Violet'in yüzü kızardı. "Duncan Quagmire benim sevgilim değil," dedi. "Ayrıca Kont Olaf da değil."

Ama Neron kendini aptalca şakalar yapmaya kaptırdığından hiç dinleyecek durumda değildi. "Kim bilir?" dedi ve ardından bir kahkaha kopardı. "Hi, hi, hi! Belki de Carmelìta Spats'ın kılığına girmiştir."

"Ya da benim kılığıma!" diye bir ses geldi kapı aralığından. Baudelaire kardeşler arkaya dönünce, elinde kırmızı bir gülle ve gözlerinde vah-

şi bir bakışla kapıda dikilen Koç Cengiz'i gördüler.

"Ya da senin kılığına!" dedi Neron. "Hi, hi, hi! Olaf denen herifin kendisine bu ülkedeki en iyi beden eğitimi öğretmeni süsü verdiğini bir düşünsenize."

Koç Cengiz'e bakan Klaus'un aklından onun daha önce Stephano, Kaptan Sham ve Shirley gibi uydurma adlar kullanarak ve sahte kimliklere bürünerek başlarına açtığı bütün dertler geçti. Dosdoğru yüzüne bağırıp "Kont Olaf *sensin*!" demek için yanıp tutuşuyordu, ama sanki numarasını yutmuş göründüklerinde onun planını açığa çıkarma şanslarının daha fazla olacağını da biliyordu. Bu nedenle dilini ısırdı. yani içinden gelen şeyleri söylememek için kendini zorla tuttu. Böylece ağzını açar açmaz gülerek, "Doğru ya, ne kadar komik olur!" diye yalan atma yoluna gitti. "Aslında Kont Olaf olduğunuzu bir düşünsenize! Komik olmaz mı bu, Koç Cengiz? Türbanınızı kılık değiştirmek için taktığınız anlamına gelir bu!"

"Türbanım mı?" dedi Koç Cengiz. Ama

Klaus'un şaka yaptığını görünce, daha doğrusu sanınca, vahşi bakışları yumuşadı. "Kılık değiştirmek mi? Ho ho ho!"

"Hi hi hi!" diye güldü Neron.

Kardeşlerinin ne yapmaya çalıştığını hemen anlayan Violet ve Sunny ona ayak uydurdular. "Aa, tabii ya, Koç Cengiz," diye bağırdı Violet, şaka yapıyormuş gibi görünerek, "türbanınızı bir çıkarsanıza, o sakladığınız tek kaşınızı bize bir göstersenize! Ha ha ha!"

"Siz üçünüz var ya, sahiden de çok komik çocuklarmışsınız!" diye bağırdı Neron. "Birer profesyonel komedyen gibisiniz vallahi!"

"Çurupçik!" diye çığlık attı Sunny, sahte bir gülümsemeyle dört dişini göstererek.

"Aa, tabii ya," dedi Klaus. "Sunny haklı! Kılık değiştirmiş Olaf olduğunuz doğruysa, o zaman spor ayakkabılarınız dövmenizi gizliyor olmalı!"

"Hi hi hi!" dedi Neron. "Siz üçünüz var ya, birer soytarı gibisiniz vallahi!"

"Ho ho ho!" dedi Koç Cengiz.

"Ha ha ha!" dedi Violet, gülme numarası yapmaktan artık gerilmeye başlamasına karşın.

Gözlerini Koç Cengiz'e dikerek ve ağrıyacak kadar sıkılmış dişlerle gülümseyerek, ayak uçları üzerinde yükseldi ve onun türbanına ulaşmaya çalıştı. "Bunu çekip çıkaracağım," dedi, sanki hala şaka yapıyormuş gibi, "ve tek kaşınızı ortaya çıkaracağım!"

"Hi hi hi!" dedi Neron, attığı kahkahalardan saç atkıları sarsılarak. "Siz üçünüz var ya, eğitilmiş birer maymun gibisiniz vallahi!"

Klaus yere çömeldi ve Koç Cengiz'in ayaklarından birini sıkıca tuttu. "Ben de ayakkabılarınızı çıkaracağım," dedi, sanki hala şaka yapıyormuş gibi, "ve dövmenizi ortaya çıkaracağım!"

"Hi hi hi!" dedi Neron. "Siz üçünüz var ya..."

Baudelaire kardeşler birer ne olduklarını duyma olanağını bulamadılar, çünkü Koç Cengiz her iki kolunu uzatarak bir eliyle Klaus'u ve diğer eliyle Violet'i yakaladı. "Ho ho ho!" dedi ve ardından bıçakla kesilir gibi gülmeyi bıraktı. "Doğrusunu isterseniz," dedi birdenbire ciddileşen bir ses tonuyla, "spor ayakkabılarımı çıkaramam, çünkü az önce egzersiz yaptığım için

ayaklarım terden kötü kokuyor. Türbanımı da dinsel nedenlerden dolayı çıkaramam."

"Hi hi.." derken birdenbire kıkırdamasını kesen Neron da çok ciddi bir poz takındı. "Aa, hiç olur mu, Koç Cengiz," dedi, "dinsel inançlarınıza aykırı davranmanızı istemek bize yakışmaz. Ayaklarınızdaki pis kokuyu odama bulaştırmanızı da kesinlikle istemem."

Violet türbana yetişmek ve Klaus da ayakkabılardan birini çıkarmak için debelenirken, Koç Cengiz her ikisini de sıkıca tutuyordu.

"Vırak!" diye çığlık attı Sunny.

"Bu kadar şaka yeter!" diye yüksek sesle bağırdı Neron. "Sabahımı neşeyle doldurduğunuz için sağ olun, çocuklar. Haydi, şimdi size güle güle. Gidip kahvaltınızı ellerinizle afiyetle yiyin! Evet, Koç Cengiz, benden bir isteğin mi var?"

"Şey, Neron," dedi Cengiz, "sadece sana şu gülü vermek istiyordum, dün gecè bize verdiğin o harika konser için küçük bir kutlama armağanı olarak yani!"

"Aa, teşekkür ederim," dedi Neron ve Cengiz'in elinden aldığı gülü doyasıya koklayarak.

"Harikaydım, öyle değil mi?"

"Harika az bile, *mükemmel!*" dedi Cengiz. "Sonatını ilk çaldığında içim titredi. İkinci çalışında gözlerime yaşlar doldu. Üçüncü çalışında hıçkırmaya başladım. Dördüncü çalışında önüne geçilemez bir heyecan fırtınasına kapıldım. Beşinci çalışında..."

Baudelaire kardeşler beşinci çalışta neler olduğunu işitemediler, çünkü kapı güm diye arkalarından kapandı. Korkuyla dolu bir umutsuzluk içinde birbirlerine baktılar. Koç Cengiz'in asıl kimliğini açığa çıkarmaya çok yaklaşmışlardı, ama yaklaşmak yeterli bir sonuç değildi. Üç çocuk süklüm püklüm bir sessizlik içinde idare binasından çıkıp yemekhanenin yolunu tuttular. Besbelli ki Neron metal maskeli yemekhane işçilerini önceden telefonla aramıştı; çünkü yemek kuyruğunun sonuna ulaşan Violet ve Klaus'a çatal bıçak vermeye yanaşmadılar. Gerçi Sert Temel o gün kahvaltı olarak yulaf lapası vermemişti, ama Violet ve Klaus çırpılmış yağlı yumurtaları elleriyle yemenin hiç de hoş olmayacağını biliyorlardı.

"Ah, bunu kendinize dert etmeyin," dedi

Isadora, somurtkan yüzlerle masada yanlarına oturan üç kardeşe. "Ne olacak, Klaus ve ben aynı çatal bıçağı sırayla kullanırız. Violet sen de Duncan'ın çatal bıçağını paylaşırsın. Neron'un odasında işlerin nasıl gittiğini anlatsanıza bize."

"Pek de iyi değil," diyerek boynunu büktü Violet. "Tam bizden sonra Koç Cengiz geldi oraya ve onun gerçek kimliğini bildiğimizi anlamasını istemedik."

Isadora cebinden defterini çıkardı ve arkadaşlarına yüksek sesle bir şiir okudu.

"Elbet şans bir gün bize de gülecek,
Koç Cengiz'in başına taşlar düşecek."

"En son şiirim bu. Bir yararının olmayacağını biliyorum, ama yine de bunu duymanın hoşunuza gideceğini düşündüm."

"Bayağı hoşuma gitti," dedi Klaus. "Böyle bir şey olursa, şansın bize güleceği gün gelmiş olur kesinlikle. Ancak olmayacağına da bahse girerim."

"Peki, bir başka plan düşünelim," dedi Duncan, çatalını Violet'e uzatarak.

"Umarım, bir plan buluruz," dedi Violet.

"Kont Olaf alçakça oyunlarını sahneye koymak için genellikle pek fazla beklemez çünkü."

"Tibgis!" diye çığlık attı Sunny.

"Sunny bir planının olduğunu mu söylüyor?" diye sordu Isadora. "Onun konuşma biçimini öğrenmeye çalışıyorum da."

"Sanırım, daha çok Carmelita Spats'ın buraya doğru geldiğini söylemek istiyor," dedi Klaus, parmağıyla yemekhanenin öbür ucunu işaret ederek. Gerçekten de Carmelita Spats yüzünde aşırı sevincini belli eden yayvan bir gülümsemeyle onların masasına doğru yürüyordu.

"Merhaba, sümsük kardeşler," dedi. "Size Koç Cengiz'den bir mesaj getirdim. Bu okuldaki en şirin, en güzel ve en iyi huylu kız olduğum için beni özel ulağı olarak seçti."

"Bırak şimdi palavra sıkmayı, Carmelita," dedi Duncan.

"Kıskançlıktan öyle diyorsun," diye karşılık verdi Carmelita, "Koç Cengiz'in en sevdiği öğrenci sen olmadığın için tabii."

"Koç Cengiz'in beni sevmesi çok umurumdaydı sanki," dedi Duncan. "Mesajın neyse söy-

le ve çek git."

"İşte size mesaj," dedi Carmelita. "Üç Baudelaire öksüzü bu akşam yemekten hemen sonra ön taraftaki çimenlikte onu bekleyecek."

"Yemekten sonra mı?" dedi Violet. "Ama yemekten sonra Neron'un keman resitalini dinlemeye gitmek zorundayız."

"Ben bilmem, mesaj öyle," diye diretti Carmelita. "Orada hazır olmazsanız, başınızın büyük derde gireceğini söyledi. Ben senin yerinde olsaydım, Violet..."

"Çok şükür ki Violet değilsin," diyerek sözünü kesti Duncan. Bir kimsenin konuşmasını kesmek nazik bir davranış değildir, ama kimi zaman konuşan kişi çok sevimsizse, kendinizi tutmanız çok zor olur. "Mesajın için sağ ol, haydi çek git artık."

"Mesajını bildirdikten sonra özel ulağa bahşiş vermek gibi bir gelenek var ama," dedi Carmelita.

"Eğer bizi yalnız bırakmazsan," dedi Isadora, "bahşiş diye şu çırpılmış yumurtaları başına bir güzel geçiririm, anladın mı?"

"Kıskanç bir sümsükten başka ne beklenir ki,"

diyerek dudak büktü Carmelita, ama Baudelaire ve Quagmire kardeşleri de yalnız bıraktı.

"Merak etmeyin," dedi Duncan, bu edepsiz, kavgacı ve pis kızın konuşmalarını işitemeyecek kadar uzaklaştığına emin olduktan sonra. "Daha sabah yeni başladı. Ne yapacağımızı kestirmek için bütün bir günümüz var. Haydi bakalım, yumurtandan büyük bir lokma al, Violet."

"Hayır, sağ ol," dedi Violet. "Pek iştahım yok." Ve gerçekten de öyleydi. Baudelaire kardeşlerden hiçbirinin iştahı yoktu. Çırpılmış yumurta eskiden de üç kardeşin pek sevmediği bir yemekti, özellikle de dişlerini şöyle güzelce geçirebileceği yiyecekleri yeğ tutan Sunny açısından. Ancak iştahlarının kesilmesinin yumurtalarla bir ilgisi yoktu. Pek tabii ki Kont Olaf'la ve onlara gönderdiği mesajla ilgiliydi. Yemekten sonra onunla tek başına bir araya gelme düşüncesiyle ilgiliydi. Henüz sabah olduğunu ve ne yapacaklarını kestirmek için önlerinde bütün bir günün olduğunu söyleyen Duncan haklıydı. Ama sanki sabah değildi. Violet, Klaus ve Sunny kahvaltılarından tek bir lokma almaksızın yemekhanede

öylece otururken, sanki güneş çoktan batmış gibiydi. Sanki gece karanlığı çoktan basmış ve Koç Cengiz artık onların gelmesini bekliyor gibiydi. Daha sabah olmasına karşın, Baudelaire öksüzleri onun pençeleri arasına girme duygusunu çoktan hissetmeye başlamışlardı.

BÖLÜM

Yedi

Okuldaki o gün Baudelaire kardeşler için özellikle çekilmez oldu. Bay Remora'nın hikayeleri özellikle sıkıcı, Bayan Bass'ın metrik sistem takıntısı özellikle sinir bozucu ve Neron'un sözde disiplin kuralları özellikle zorluydu. Ama Violet, Klaus ve Sunny bunların hiç farkında değildi aslında. Violet sınıftaki sırasında kıpırdamadan oturuyordu ve onu tanımayan biri gözlerine girmemesi için saçlarını yukarıdan bir kurdeleyle bağlamasına bakarak dersi büyük bir ilgiyle izlediğini sanabilirdi. Oysa Violet'in düşünceleri Bay Remora'nın anlattığı uyutucu hikayelerden çok, ama çok uzaktaydı.

Saçlarını yukarıdan bağlamasının nedeni hiç kuşkusuz keskin buluşçu beynini Baudelaire kardeşlerin karşı karşıya olduğu soruna odaklamak içindi. İlgisinin bir gramını bile sınıfın önünde gezinip dururken ve muz yerken ipe sapa gelmez şeyler anlatan adama vererek boşa harcamak istemiyordu.

Bayan Bass ise sınıfa bir kutu dolusu kalem getirmişti ve öğrencilerden istediği şey diğerlerinden daha uzun ya da daha kısa bir kalemin olup olmadığını bulmalarıydı. Ve de sınıfın içinde dolanıp durarak, "Ölçün!" diye bağırmakla o kadar meşgul olmasaydı, yoğun düşüncelere dalmış gibi gözlerini tek bir noktaya dikmiş olan Klaus'a baktığı zaman onun da aynı ölçüm takıntısına kapıldığını sanabilirdi. Oysa Klaus o sabah otomatik pilota bağlanmış gibiydi, yani kalemleri aslında hiçbir şey düşünmeden ölçüyordu. Cetvelinin yanına art arda kalemler koyarken, daha önce okuduğu kitaplarda çıkmazdan kurtulmalarına yardımcı olacak bir şeyler bulunup bulunmadığını düşünüyordu.

Ve de Müdür Yardımcısı Neron keman çal-

mayı bırakıp bebek sekreterine bakmış olsaydı, çeşitli bonbon şekeri şirketlerine bonbon şekerlerinin kalitesini şikayet etmek üzere yazdırdığı mektupları zarflara yerleştirmekte olan Sunny'nin çok sıkı çalıştığı kanısına kapılabilirdi. Oysa daktiloyla yazma, zımbalama ve zarfa koyma işlerini elinden geldiği kadar çabuk yapmakla birlikte, Sunny'nin aklı bu sekreterlik araç gereçlerinde değildi. Daha çok kardeşleriyle birlikte o akşam Koç Cengiz'le olan buluşmalarını ve bu konuda neler yapabileceğini düşünüyordu.

Quagmire kardeşler garip bir biçimde öğle yemeğinde ortalıkta görünmediler. Dolayısıyla Baudelaire kardeşler bu sefer yemeklerini gerçekten de elleriyle yemek zorunda kaldılar. Tepsiden avuçlayarak aldıkları spagettiyi olabildiğince etrafa saçmadan yemeye çalışırken, yoğun düşüncelere daldıkları için pek konuşmuyorlardı. Baş başa verip bu konuyu hiç görüşmemelerine karşın, Koç Cengiz'in kafasındaki planı tahmin etmeyi ve çimenlikte onunla buluşmanın önüne geçecek bir yol bulmayı hiçbirinin başa-

ramadığını biliyorlardı. Üstelik yemekten aldıkları her avuçla birlikte buluşma saati gittikçe yaklaşıyordu. Baudelaire kardeşler öğleden sonrayı da aşağı yukarı aynı şekilde, yani Bay Remora'nın hikayelerine, Bayan Bass'ın kalemlerine ve azalan zımba teli stokuna aldırmayarak geçirdiler. Aynı durum beden eğitimi dersinde de sürdü. Carmelita'nın haşarı arkadaşlarından biri Koç Cengiz'in ertesi gün derse başlayacağını ve bu nedenle dersin eskisi gibi koşturmayla geçeceğini bildirmişti. Üç kardeş büyük bir suskunlukla çimenlikte yarışırlarken, bütün güçleriyle çalıştırdıkları beyinlerini sadece içinde bulundukları durumu düşünmeye verdiler.

Baudelaire öksüzleri o kadar suskun ve o kadar dalgındı ki, akşam yemeğinde karşılarına geçip oturan Quagmire kardeşlerin bir ağızdan söylediği, "Sorununuza çözüm bulduk," sözü rahatlamadan çok irkilmelerine yol açtı.

"Yapma, Allah aşkına!" dedi Violet. "Beni ürküttün."

"Rahatlayacağını sanıyordum oysa," dedi Duncan. "Bizi işitmedin mi? Sorununuza çözüm

bulduğumuzu söyledik."

"Hem ürktük hem de rahatladık," dedi Klaus. "Sorununuza çözüm bulduk derken, ne demek istiyorsunuz. Kız kardeşlerim ve ben bütün gün kafa patlattık, ama hiçbir noktaya varamadık. Koç Cengiz'in bir şeyler tasarladığına emin olmakla birlikte, ne tasarladığını bilemiyoruz. Yemekten sonraki buluşmaya gitmemiz halinde bize korkunç bir şey yapacağına emin olmakla birlikte, onunla bir araya gelmekten nasıl kaçınacağımızı bilemiyoruz."

"İlk başta bizi dosdoğru kaçırmayı planladığı düşüncesi geldi aklıma," dedi Violet. "Ama bunu yapmak için başka bir kılığa girmesine gerek yok."

"İlk başta her şeye karşın Bay Poe'ya telefon açmamız ve burada olup bitenleri anlatmamız gerektiği düşüncesi geldi aklıma," dedi Klaus. "Ama Kont Olaf bir ileri bilgisayarı kandırabildiğine göre, sıradan bir bankacıyı haydi haydi kandıracaktır."

"Botiro!" dedi Sunny, aynı görüşte olduğunu belirtmek için.

"Duncan ve ben de bütün gün kafa patlattık," dedi Isadora. "Ben olası düşünceleri yazıya dökerek defterimin tam beş buçuk sayfasını doldurdum. Duncan da üç sayfa dolduracak kadar yazdı."

"Benim yazım daha küçüktür," diye açıkladı Duncan, akşam yemeği için verilen köfteyi yeme sırasını alması için çatalını Violet'e doğru uzatırken.

"Öğle yemeğinden hemen önce notlarımızı karşılaştırdık," diye devam etti Isadora, "ve ikimiz de aynı fikre vardık. Bu nedenle ortalıktan sıvışarak planımızı uygulamaya koyduk."

"Öğle yemeğine yetişemememizin nedeni de bu," diye açıkladı Duncan. "Tepsilerimizde bardak yerine gözlere konmuş içecekler bulunduğu dikkatinizi çekmiştir herhalde."

"Boş ver, bizim bardaklarımızı paylaşabilirsiniz," dedi Klaus, kendi bardağını Isadora'ya uzatarak, "tıpkı sizin çatallarınızı paylaşmamıza izin verdiğiniz gibi. Peki, planınız ne? Uygulamaya koyduğunuz şey ne?"

Duncan ve Isadora birbirlerine bakarak gülüm-

sediler ve sözlerinin başkalarınca işitilmemesi için Baudelaire kardeşlere doğru iyice eğildiler.

"Konser salonunun arka kapısına bir destek koyarak sürekli açık kalmasını sağladık," dedi Duncan. Ardından o ve Isadora zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle sandalyelerine doğru geri çekildiler. Baudelaire kardeşlerin yüzlerinde ise zafer havasından hiç iz yoktu. Onlara yardımcı olmak için kuralları çiğneyerek bardaklarını feda eden arkadaşlarını kırmak istemiyorlardı, ama konser salonunun arka kapısına bir destek koyarak sürekli açık kalmasını sağlamanın karşı karşıya kaldıkları sorun için nasıl çözüm olabileceğini bir türlü anlayamamışlardı.

"Kusura bakmayın," dedi Violet, bir süre bekledikten sonra. "Konser salonunun arka kapısına bir destek koyarak sürekli açık kalmasını sağlamanın sorunumuzu nasıl çözeceğini anlayamadım."

"Çakmadın mı numarayı?" diye sordu Isadora. "Bu akşam konser salonunun arka sırasına oturacağız. Neron konserine başlar başlamaz, ayak uçlarımıza basarak dışarı çıkacağız ve gizlice ön ta-

raftaki çimenliğe geleceğiz. Böylece bir gözümüz sizin ve Koç Cengiz'in üstünde olacak. İşin içinde bir bit yeniği varsa, yani kuşku uyandırıcı bir durum ortaya çıkarsa, hemen salona koşacağız ve Müdür Yardımcısı Neron'u uyaracağız."

"Kusursuz bir plan, siz de aynı görüşte değil misiniz?" diye sordu Duncan. "Hani övünmek gibi olmasın ama, kız kardeşimle ve kendimle bayağı gurur duyuyorum."

Baudelaire kardeşler kuşku dolu gözlerle bakıştılar. Kurdukları planı eleştirerek Quagmire üçüzlerini düş kırıklığına uğratmaya gönülleri hiç elvermiyordu, özellikle de kendileri hiçbir plan kuramamışken. Gelgelelim, Kont Olaf öylesine şeytan ve öylesine kurnaz bir adamdı ki, üç kardeş onun alçaklığı karşısında konser salonunun arka kapısına bir destek koyarak sürekli açık kalmasını sağlamanın ve böylece onu gizlice gözetlemenin pek de işe yarar bir savunma olmayacağını düşünmekten kendilerini alamadılar.

"Sorunumuza çözüm bulmak için uğraşmanızı takdirle karşılıyoruz," dedi Klaus kibar bir dille. "Ancak Kont Olaf son derece sinsi ve alçak biridir.

Her zaman gizli tuttuğu bir cinlik bulunur kafasında. Bizim için tehlikeye atılmanızı istemeyiz."

"Saçma sapan konuşma," dedi Isadora sertçe, bir yandan da Violet'in bardağından bir yudum su alarak. "Tehlikede olan sizlersiniz ve bize düşen görev de size yardımcı olmak. Kaldı ki Kont Olaf'tan hiç korkumuz yok. Bu planın işe yarayacağına adım gibi eminim."

Baudelaire kardeşler bir kez daha bakıştılar. Quagmire üçüzlerinin Kont Olaf'tan korkmamaları ve planlarına böylesine güvenmeleri çok cesurca bir davranıştı. Ama bu kadar cesarete gerek olup olmadığı konusunda üç kardeş kuşkuluydu. Olaf öylesine aşağılık bir adamdı ki, ondan korkmak daha akıllıca bir davranış olurdu. Üstelik geçmişte Baudelaire kardeşlerin bir sürü planını boşa çıkarmış olduğu için, bu plana çok fazla güvenmek biraz aptalca görünüyordu. Ne var ki, arkadaşlarının çabaları karşısında değerbilmez bir tavra girmek istemeyen çocuklar bu konuda daha fazla konuşmadılar. Sonraki yıllarda ise Baudelaire öksüzleri bu konuda daha fazla konuşmaktan kaçındıkları için pişmanlık du-

yacaklardı. Ama o anda Quagmire üçüzleriyle birlikte karşılıklı çatal ve bardak alışverişi içinde yemeklerini bitirmekle ve başka konular üzerine konuşmaya çalışmakla yetindiler. Öksüzler Barınağı'nı daha oturulur hale getirmeye yönelik projeleri, kütüphanede araştırabilecekleri başka konuları ve hızla tükenmekte olan zımba tellerinden dolayı Sunny'nin yaşadığı sorunu gidermenin yollarını görüştüler. Derken zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadan yemeklerini bitirdiler. Quagmire üçüzleri salondan olabildiğince çabuk sıvışacakları sözünü vererek, keman resitali için aceleyle fırlarken, Baudelaire öksüzleri de yemekhaneden çıkıp ön taraftaki çimenliğin yolunu tuttular.

Batmakta olan güneşin cılız ışınları altında yürüyen çocukların upuzun gölgeleri yere vuruyordu. Baudelaire kardeşlerin bedenleri sanki korkunç bir mekanik aygıtla sararmış otlar üzerinde gerilmiş gibiydi. Çocuklar kağıt tabakaları gibi ince görünen gölgelerine bakarken, attıkları her adımla birlikte, Koç Cengiz'le çimenlik alanda yalnız buluşma dışında her türlü şeyi

yapma isteği de içlerinde büyüdü. Keşke öylece yürümeye devam edip kemerin altından ve çimenlik alandan geçerek dışarıdaki dünyaya gidebilselerdi. Peki ama, nerede kalacaklardı? Üç öksüz bu dünyada yapayalnızdı. Anne babaları ölmüştü. Başlarındaki tek büyük olan bankacı, onlara yeterince göz kulak olamayacak kadar meşguldü. Ve tek dostları da kendileri gibi öksüz olan iki kardeşti. Çimenliğin kenarında onları tek başına sabırsızlıkla beklemekte olan Koç Cengiz'in karaltısına doğru yaklaşırken, bu dostlarının keman resitalinden kaçma fırsatını bularak onları gözetlemeye başladığını ummaktan başka bir şey gelmiyordu ellerinden artık. Batmakta olan güneşin solgun ışığı, koçun başındaki türbanın gölgesine kocaman ve derin bir oyuğa benzeyen tüyler ürpertici bir görüntü veriyordu.

"Geç kaldınız," dedi Cengiz cızırtılı sesiyle. Çocuklar yanına varınca, onun bir şeyi saklıyormuşçasına her iki elini arkasına koyduğunu görebildiler. "Size verilen talimat, yemekten hemen sonra burada olmanızdı, ama bunu dinlemeyip geç kaldınız."

"Çok özür dileriz," dedi Violet, bir yandan da boynunu uzatarak arkasında sakladığı şeyi bir ucundan görmeye çalışırken. "Yemeğimizi ellerimizle yememiz biraz uzun sürdü de."

"Biraz uyanık çocuklar olsaydınız," dedi Cengiz, "arkadaşlarınızdan birinin çatalını ödünç alırdınız."

"Bakın, bunu hiç akıl edemedik," dedi Klaus. Kötü yalanlar atmak zorunda kalan biri, suçluluk duygusundan dolayı karnında bir tür çırpıntı duymaya başlar. Klaus da böyle bir çırpıntı duyuyordu karnında. "Siz kesinlikle zeki bir adamsınız," diyerek yalanlarını sürdürdü.

"Sadece çok zeki değilim," diyerek onu onayladı Cengiz, "aynı zamanda çok uyanığımdır. Şimdi, işimize bakalım. Sizin gibi avanak çocuklar bile öksüzlerin koşmaya son derece uygun bir kemik yapıları olduğu yolundaki sözlerimi hatırlayacaktır herhalde. İşte bu nedenle birazdan Koşucu Öksüzlere Lüks Egzersiz, yani kısaca K.Ö.L.E. programına başlayacaksınız."

"Cıkba!" diye çığlık attı Sunny.

"Kız kardeşim çok heyecan verici göründü-

ğünü söylemek istiyor," dedi Violet. Oysa "Cıkba!" sözü "Çıkar baklayı ağzından da, gerçekte neyin peşinde olduğunu anlayalım, Cengiz!" anlamına geliyordu.

"Bu kadar coşkulu olmanıza sevindim," dedi Cengiz. "Belirli durumlarda beyin gücü eksikliği coşkuyla kapatılabilir." Ellerini arkadan çıkarmasıyla birlikte, çocuklar bir elinde büyük bir metal kutu, diğer elinde ise uzun ve kırçıl bir fırça taşıdığını gördüler. Kutunun açık olan kapağından dışarıya tuhaf bir beyaz ışıltı yayılıyordu. "Şimdi, K.Ö.L.E. programına başlamadan önce, bir pist lazım bize. Şu gördüğünüz fosforlu boya, yani karanlıkta ışıldayan bir boya."

"Ne kadar ilginç," dedi Klaus, 'fosforlu' kelimesinin anlamını iki buçuk yıldan beri bilmesine karşın.

"Eh, madem bu kadar ilginç buluyorsun," dedi Cengiz, boya gibi fosforlu gözlerle bakarak, "fırçayı kullanma görevini üstlenebilirsin. Al sana işte." Ardından uzun ve kırçıl fırçayı Klaus'un eline tutuşturdu. "Ve siz kızlar da boya kutusunu taşıyabilirsiniz. Sizden çimlere büyük

bir daire çizmenizi istiyorum; böylece turlara başladığınızda koşacağınız yeri görebileceksiniz. Haydi bakalım, daha ne bekliyorsunuz?"

Baudelaire kardeşler birbirlerine baktılar. Bekledikleri şey hiç kuşkusuz Cengiz'in boya, fırça ve saçma sapan Koşucu Öksüzlere Lüks Egzersiz programıyla aslında neyin peşinde olduğunu açıkça ortaya koymasıydı. Ama biraz düşününce, Cengiz'in söylediği şeyi yapmanın daha iyi olacağı sonucuna vardılar. Çimenliğe fosforlu boyayla büyük bir daire çizmek başlı başına tehlikeli bir şey gibi görünmüyordu. Bu nedenle Violet hemen boya kutusunu kaptı ve Klaus da fırçayı boyaya daldırdıktan sonra büyük bir daire çizmeye başladı. Böylece Sunny kendisine yapacak bir iş kalmadığını gördü. Bir tür stepne, yani yedek tekerlek konumuna düşmüştü. Bununla birlikte kardeşlerinin yanında emekleyerek, onlara moral destek vermekten geri kalmadı.

"Daha büyük!" diye seslendi karanlığın içinden Cengiz. "Daha geniş!" Baudelaire kardeşler onun talimatına uyarak daireyi daha büyük ve da-

ha geniş çizmeye koyulurken, Cengiz'den gittikçe uzaklaşmaya ve geride ışıltılı bir boya izi bırakmaya başladılar. Bir yandan da Quagmire üçüzlerinin nerede saklandıklarını, daha doğrusu resitalden kaçmayı başarıp başaramadıklarını merak ederek, akşamın alaca karanlığında gözleriyle etrafı taradılar. Güneş artık tamamen batmıştı. Öksüzlerin görebildikleri tek şey, çimenliğe çizmeye çalıştıkları parlak fosforlu daire ve boşlukta bir kurukafa gibi oynayıp duran beyaz türbanıyla Cengiz'in silik karaltısıydı. "Daha büyük! Daha geniş! Tamam, tamam, yeterince büyük ve yeterince geniş oldu! Şimdi bulunduğum yere doğru gelerek daireyi tamamlayın! Acele edin!"

"Sence şu anda yaptığımız şey aslında ne?" diye fısıltıyla sordu Violet yanındaki kardeşine.

"Bilemiyorum," dedi Klaus. "Boyalarla ilgili yalnız üç dört kitap okudum. Boyanın bazen zehirli olabileceğini ya da doğum kùsurlarına yol açabileceğini biliyorum. Ama Cengiz çizdiğimiz daireyi bize yedirmeye kalkmayacak herhalde ve sen de tabii ki gebe değilsin. Bu neden-

le aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Sunny, "Fobisi!" diye bir şey ekleyerek, "Belki de fosforlu boya bir tür ışıltılı sinyal yerine geçiyor," demek istedi. Ama dairenin sonuna doğru gelerek Cengiz'e çok yaklaştıkları için, aralarındaki konuşmayı kesmek zorunda kaldılar.

"Sanırım bu daire işimizi görür, öksüzler," dedi Cengiz, fırçayı ve boya kutusunu ellerinden çekip alarak. "Şimdi, yerlerinizi alın. Ben düdüğümü çalınca, yaptığınız bu dairenin etrafında koşmaya başlayın. Ben dur diyene kadar koşmaya devam edeceksiniz."

"*Ne?*" dedi Violet. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, bu dünyada iki tür 'Ne?' vardır. Birincisi dosdoğru, "Kusura bakmayın, ne söylediğinizi duyamadım, bir daha tekrarlar mısınız?" anlamına gelir. İkincisi ise biraz daha dolambaçlıdır ve "Kusura bakmayın, ne söylediğinizi duymasına duydum, ama bunu ciddi söylediğinize inanamıyorum," gibi bir anlam taşır daha çok. Violet aslında tek heceyi çok aşan içeriğe sahip bu kelimeyi o sırada besbelli ki ikinci anlamda kullanıyordu. Hemen yanı başında durduğu bu

aşağılık adamın pis kokulu ağzından çıkan şeyleri açık seçik duymuştu. Ama Cengiz'in sadece onları birkaç tur koşturacağına bir türlü inanası gelmiyordu. Öylesine sinsi ve iğrenç birinin sadece sıradan bir beden eğitimi dersi kadar kötülük yapabilecek bir entrikanın peşinde olabileceğini bir türlü kabul edemiyordu Baudelaire kardeşlerin en büyüğü.

"*Ne?*" diye tekrarladı Cengiz, alaycı bir tavır takınarak. Çocuklarla dalga geçip eğlenmeye yönelik bu huyu Neron'dan kaptığı besbelliydi. "Sözlerimi duyduğunu biliyorum, bastıbacak öksüz kız. Benden ancak bir adım uzaktasın. Haydi bakalım, hepiniz yerlerinizi alın ve düdüğümü çalar çalmaz koşmaya başlayın."

"Ama Sunny daha bir bebek," diye karşı çıktı Klaus. "Doğru dürüst koşamaz, yani en azından profesyonel bir atlet gibi koşamaz."

"Ne yapayım, o zaman gücünün yettiği kadar hızla emeklesin," diye karşılık vèrdi Cengiz. "Haydi, herkes yerine, hazır ol, *fırla!*"

Cengiz düdüğünü çaldı ve Baudelaire kardeşler koşmaya başladılar. Adımlarının farklı bü-

yüklükte olmasına karşın, bir arada koşmalarını sağlayacak bir tempo tutturdular. Birinci tur tamamlandı, ardından bir tur daha, bir tur daha, bir tur daha derken beşinci tura girildi, daha sonra bunu bir beş tur daha izledi, bu artık son tur, bu artık son tur derken koşu yine sürdü, tek tek sayılan yedi turun ardından artık biter umuduyla bir tur daha geldi, daha sonra üç tur daha, iki tur daha saymakla geçti, bu son olsun, bu son olsun diye koşulan turları altı turluk bir seri takip etti. Sonunda üç kardeş artık saymayı bir yana bıraktı. Bu arada Koç Cengiz sürekli düdüğünü çalıyor ve kimi zaman "Haydi aslanlar!", "Koşmaya devam!", "Bir tur daha!" gibi usandırıcı ve boşuna umutlandırıcı sözlerle bağırıyordu. Çocuklar koşu yolundan çıkmamak için gözlerini fosforlu daireden ayırmıyor, her turu tamamlarken Cengiz'in silikleşmeye ve ardından belirmeye yüz tutan görüntüsünü yokluyor ve belki Quagmire üçüzleri gözlerine ilişir diye etraftaki karanlığa kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Baudelaire kardeşler zaman zaman birbirlerine de bakıyor, ama hiç konuşmuyorlardı, hatta

Cengiz'in artık onları duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında bile. Bunun bir nedeni enerjilerini korumak istemeleriydi. Oldukça dinç ve zinde çocuklar olmakla birlikte, hayatları boyunca hiç bu kadar çok koşmamışlardı. Çok geçmeden nefes nefese kaldıkları için doğru dürüst konuşabilecek güçleri de kalmamıştı artık. Ancak ağızlarından tek bir söz bile çıkmamasının bir başka nedeni de Violet'in ikinci anlamıyla, *"Ne?"* diye sorarak her üçünün aklından geçen şeyi zaten söylemiş olmasıydı. Koç Cengiz düdüğünü çalmayı, çocuklar da tur üstüne tur atarak koşmayı sürdürdü. Her üç kardeşin de kafasında ikinci, yani daha dolambaçlı anlamıyla aynı soru çınlayıp duruyordu. Koç Cengiz'in ne söylediğini duymuşlardı, ama şeytanca planında K.Ö.L.E. programının nasıl bir yer tuttuğuna bir türlü akılları ermiyordu. Baudelaire öksüzleri doğan güneşin ilk ışınları Cengiz'in türbanındaki mücevherden yansımaya başlayana kadar fosforlu dairenin etrafında koşturdular ve bu süre boyunca akıllarından geçen tek şey vardı. *Ne? Ne? Ne?*

BÖLÜM

Sekiz

"Ne?" diye sordu Isadora.

"Sonunda güneş doğarken Koç Cengiz koşuya son verdi ve gidip yatmamıza izin verdi, aynen böyle işte," dedi Klaus.

"Kız kardeşim ne söylediğini duymadığı için sormadı bunu," diye açıkladı Duncan. "Sözlerini duyduğunu, ama bunun gerçekten öyle olduğuna inanamadığını belirtmek istiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi gözlerimle görmeme karşın, ben de inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben de bir türlü inanamıyorum," dedi Violet, maskeli kişinin öğle yemeği için verdiği salatadan bir parça alırken yüzünü buruşturarak. Her üç Baudelaire öksüzünün yüzünde de ağrı,

sızı, tedirginlik ve sıkıntının yol açtığı aynı buruşuk ifade vardı. Koç Cengiz önceki akşamın beden eğitimi çalışmasına K.Ö.L.E. derken, bunu Koşucu Öksüzlere Lüks Egzersiz programının bir kısaltması olarak kullanmıştı. Ancak bu kısaltma, programa çok daha uygun düşüyordu. Üç çocuğun ölesiye çalıştırılan birer köleden hiç farkı yoktu. Gece köleliğinin yol açtığı ağrılar yeni günle birlikte ortaya çıkmıştı. Bacakları o zorlu koşu yüzünden sızlıyordu. Sabah ışığıyla birlikte uyumak üzere Öksüzler Barınağı'na girdiklerinde, aşırı yorgunluk yüzünden takatukalı ayakkabılarını giymemişlerdi. Ufak yengeçlerin kıskaçlarına hedef olan ayak parmakları sızlıyordu. Başlarında da ağır bir sızı, bir zonklama dolaşıyordu. Bunun tek nedeni uykusuzluğun ardından çoğu kez yaşanan baş ağrısı değil, aynı zamanda Koç Cengiz'in onlara böyle bir koşu yaptırmakla neyi amaçladığını anlamaya çalışmanın getirdiği ağırlıktı. Baudelaire kardeşlerin bacakları sızlıyor, ayak parmakları sızlıyor, başları sızlıyordu. Bütün gün yüzlerini buruşturmaktan dolayı ağızlarının iki yanındaki kaslar

da sızlamaya başlayacaktı çok geçmeden.

Öğle yemeğine oturan üç kardeş pek ağrı sızı taşımayan ve aynı ölçüde yorgun olmayan Quagmire üçüzleriyle birlikte önceki geceyi değerlendirmeye çalışıyorlardı. Evet, üçüzler daha dinçti. Bunun bir nedeni önceki geceyi fosforlu dairenin etrafında hiç durmaksızın koşmak yerine, kemer yolunun arkasında gizlenerek Cengiz ile Baudelaire kardeşleri gözetlemekle geçirmiş olmalarıydı. Bir başka nedeni ise gözetleme işini nöbetleşe yapmış olmalarıydı. Baudelaire kardeşlerin ilk birkaç turu koşmasından sonra koşunun biteceği yönünde bir belirti görmeyince, iki üçüz görevlerini dönüşümlü olarak yapmaya karar vermişlerdi. Duncan uyurken Isadora gözcülük yapacak, daha sonra Isadora uyurken Duncan gözcülük yapacaktı. Gözcülük yapan kardeş olağandışı bir şeyin farkına vardığında, uyuyan kardeşi uyandıracaktı.

"Son nöbeti tutan ben olduğum için," diye açıkladı Duncan, "Isadora o kölece koşunun sonunu göremedi. Neyse, bunun önemi yok. Zaten benim gördüğüm tek şey de Koç Cengiz'in koşu-

ya son vermesi ve gidip yatmanıza izin vermesi oldu. Servetinizi ona vermeyi kabul etmenize kadar sizi koşturacağını sanmıştım ben."

"Ben de fosforlu dairenin bir helikopter iniş pisti işini göreceğini sanmıştım," dedi Isadora. "Koçun kafadarlarından birinin kullandığı helikopterin birdenbire oraya inmesinden ve sizi kaçırıp götürmesinden korkuyordum. Bir türlü anlayamadığım tek şey helikopterin ortaya çıkmasından önce sizi öyle koşturmaya niçin gerek duyduğuydu."

"Ama helikopter falan ortaya çıkmadı ki," dedi Klaus, bir yudum su içerken yüzünü buruşturarak. "Hiçbir şey çıkmadı ortaya."

"Belki pilot yolu şaşırmıştır," dedi Isadora.

"Belki de Koç Cengiz sizin kadar yorulduğu için servetinizi istemeyi unutmuş olabilir," dedi Duncan.

Violet sızlayan başını salladı. "Bizim servetimizi ele geçirmekten cayacak kadar yorulması olanaksız," dedi. "Bir şeyler çevirmeye çalışıyor, burası kesin, ama ne olduğunu çıkaramıyorum işte."

"Tabii ki çıkaramazsın," dedi Duncan. "Yorgunluktan pestilin çıkmış. İyi ki Isadora'yla birlikte nöbetleşe gözcülük yapmayı akıl etmişiz. Bizler bütün boş zamanımızı bu konuyu soruşturmaya vereceğiz. Notlarımızı baştan sona gözden geçireceğiz ve kütüphanede biraz daha araştırma yapacağız. İşin içyüzünü anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler mutlaka çıkacaktır."

"Araştırmaya ben de katılırım," dedi Klaus esneyerek. "Bu işte oldukça iyiyimdir."

"Bunu biliyorum," dedi Isadora gülümseyerek. "Ama bugün değil, Klaus. Cengiz'in planını açığa çıkarmakla biz uğraşırız. Sizler de uykusuzluğunuzu gidermeye bakın. Kütüphanede veya başka bir yerde pek işe yaramayacak kadar yorgunsunuz."

Violet ve Klaus önce birbirlerinin yorgun yüzlerine, ardında küçük kardeşlerine bakınca, Quagmire üçüzlerinin haklı olduğunu anladılar. Violet çok yorgun olduğu için Bay Remora'nın insanı kıvrandıracak kadar sıkıcı hikayeleriyle ilgili yalnızca birkaç not alabilmişti. Klaus çok yorgun olduğu için Bayan Bass'ın önüne koydu-

ğu nesnelerin hemen hepsini yanlış ölçmüştü. Ve de o sabah Neron'un odasında neler yaptığını anlatmamasına karşın, Sunny'nin de idare işlerine yeterince yardımcı olduğu söylenemezdi. Çünkü yemekhaneye girdikten sonra marul yapraklarının, domates dilimlerinin, kremalı hardal ve mayonez topaklarının ve yağda kızartılmış ufak ekmek parçalarının bulunduğu salatasına sanki bir yumuşak bir yastıkmış gibi başını dayayarak hemen uykuya dalmıştı. Violet yumuşak bir hareketle küçük kardeşinin başını salatanın içinden çıkardı ve saçındaki birkaç ufak ekmek parçasını silkeledi. Sunny yüzünü buruşturdu, hafif ve perişan bir sesle mırıldandı ve Violet'in kucağında tekrar uykuya daldı. "Herhalde haklısın, Isadora," dedi Violet. "Öğleden sonrayı bir şekilde düşe kalka geçirdikten sonra, akşam güzel bir uyku çekeceğiz. Eğer şansımız yolunda giderse, Müdür Yardımcısı Neron da bu akşam hafif parçalar çalar ve böylece salonda da biraz uyuyabiliriz."

Bu son cümleyi okur okumaz, Violet'in sahiden de çok yorgun olduğunu anlayabilirsiniz he-

men. Çünkü onun ya da kardeşlerinin ağzından 'şansımız yolunda giderse' sözleri öyle çok sık çıkan bir deyiş değildi. Bunun nedeni ise gayet açık: Baudelaire kardeşler hiç de şanslı değildi. Akıllı oldukları doğruydu, sevimli oldukları doğruydu, zor koşullara dayanacak güçte oldukları doğruydu. Ama şanslı oldukları hiç de söylenemezdi. Aslında 'kereviz sapı olsak' demeleri ne kadar yersizse, 'şansımız yolunda giderse' demeleri de o kadar yersizdi. Eğer birer kereviz sapı olsalardı, başları dertten kurtulmayan birer küçük çocuk olmazlardı. Eğer şansları yolunda gitseydi, Carmelita Spats tam da o anda masalarına yaklaşmaz ve bir başka talihsiz mesaj iletmezdi.

"Merhaba, sümsükler," dedi Carmelita, "aslında şu yumurcak bebeğin haline bakılırsa, salataya bulanmış sümsükler daha doğru olur ya. Size Koç Cengiz'den bir mesaj daha getirdim. Bu okuldaki en şirin, en güzel ve en iyi huylu kız olduğum için beni özel ulağı olarak seçti."

"Bu okuldaki en iyi huylu çocuk sen olsaydın," dedi Isadora, "uyuyan bir bebekle böyle

dalga geçmezdin. Her neyse boş ver, mesajın neymiş bakalım?"

"Aslında daha önceki mesajla aynı," dedi Carmelita. "Ama siz avanaklar belki hatırlamazsınız diye, bir daha tekrarlayayım. Üç Baudelaire öksüzü bu akşam yemekten hemen sonra ön taraftaki çimenlikte onu bekleyecek."

"Ne?" diye sordu Klaus.

"Sümsük olman yetmiyormuş gibi, bir de sağır mısın?" dedi Carmelita. "Yani diyorum ki..."

"Tamam, tamam, Klaus söylediğin şeyi duydu," dedi Isadora çarçabuk. "Onun 'Ne?' sorusu senin anladığın türde değil. Mesajı aldık, Carmelita. Şimdi, lütfen çek git buradan."

"İki bahşiş borcunuz var bana," dedi Carmelita, ama hemen fırlayıp uzaklaşıverdi.

"İnanamıyorum," dedi Violet. "Yeni turlar atmaya gelemem! Koşmak şöyle dursun, yürümeye bile dayanamayacak kadar sızlıyor bacaklarım."

"Carmelita yeni turlar atacağınızdan söz etmedi ki," diye uyardı onu Duncan. "Belki Koç Cengiz bu akşam gerçek planını uygulamaya ko-

yacak. Her ne olursa olsun, biz yine resitalden sıvışacağız ve gözümüz hep üzerinizde olacak."

"Nöbetleşe," diye ekledi Isadora, onaylayan bir baş sallamayla. "Ve bahse girerim ki akşama varmadan planı bütün yönleriyle açığa çıkarmış olacağız. Araştırma için önümüzde uzun bir öğleden sonra var." Isadora durdu, siyah kaplı defterinin sayfalarını çevirdi ve şu şiiri okudu:

"Tasaya hiç gerek yok Baudelaire öksüzleri.
Halledecek her şeyi Quagmire üçüzleri."

"Sağ ol," dedi Klaus, yüzünde yorgun ama değerbilir bir gülücükle. "Kız kardeşlerim ve ben bütün yardımlarınız için teşekkür borçluyuz size. Araştırma için çok bitkin olmamıza karşın, bizler de bu soruna kafa yoracağız artık. Şansımız yolunda giderse, el ele verip birlikte çalışarak Koç Cengiz'i alt edebiliriz."

Baudelaire kardeşlerden biri ağzından 'şansımız yolunda giderse' deyişini yine kaçırmış ve bunu bir kez daha 'birer kereviz sapı olsak' deyişi kadar yersiz kullanmıştı. Aradaki tek fark, Baudelaire öksüzlerinin birer kereviz sapı olma

gibi bir istek duymamasıydı. Gerçi birer kereviz sapı olsalardı, öksüz konumuna düşmezlerdi. Ne de olsa, bir bitki olan kerevizin gerçek anlamda anne babası yoktur. Yine de Violet, Klaus ve Sunny bu kılçıklı ve düşük kalorili sebze gibi olmaya can atmıyordu. Talihsiz olaylar çocukların başına geldiği kadar, kerevizin başına da kolayca gelebilir. Kereviz soyulduktan sonra küçük dilimlere ayrılabilir ve eğlence partilerinde midye sosunun içine daldırılabilir. Yerfıstığı yağına bulanarak kızartıldıktan sonra bir meze olarak sunulabilir. Tembellik yapan ya da tatile çıkmış olan bir çiftçinin tarlasında öylece kalıp çürüyebilir. Kerevizin başına bütün bu feci şeylerin gelebileceğini herkes kadar Baudelaire öksüzleri de biliyordu. Onlara birer kereviz sapı olmayı isteyip istemedikleri sorulsa, verecekleri cevap kesinlikle hayır olurdu. Buna karşılık şanslarının yolunda gitmesini istiyorlardı. Bir define haritası bulmak gibi, bir yarışmada ömür boyu bedava dondurma kazanmak gibi ve ne yazık ki benim talihime denk gelmeyen sevgili Beatrice'le evlenip kısacık ömrü boyunca onun-

la birlikte mutlu yaşamak gibi çok büyük şans değildi onların istediği. Şanslarının biraz yolunda gitmesi onlar için yeterliydi. Koç Cengiz'in pençelerinden kurtulma yolunu bulmalarına yetecek kadar şanslı olmak istiyorlardı. Ama göründüğü kadarıyla böyle bir şansı yakalamaları da şansa kalmıştı. Violet bir şey icat edemeyecek kadar yorgundu. Klaus bir şey okuyamayacak kadar yorgundu. Violet'in kucağında hala uyuyan Sunny ise bir şeyi ya da kişiyi ısırmayacak kadar yorgundu. Quagmire üçüzlerinin ne yazık ki koyu yeşil ve simsiyah kaplı iki deftere güzel notlar yazmanın ötesine geçemeyen iyi niyetli çabaları olsa bile, hayatta kalabilmeleri için şansa ihtiyaçları vardı.

Baudelaire kardeşler sanki yemekhane çok soğukmuş gibi büzüşüp iyice birbirlerine sokuldular. Yüzlerinde ağrıların ve endişelerin yol açtığı derin buruşukluk izleri vardı. Bütün ömürleri boyunca paylarına düşenden çok daha büyük bir şansı dilemekten başka bir yol bulamayan bir çaresizlik okunuyordu yüzlerinden.

BÖLÜM

Dokuz

Kimi zaman bir insanın hayatındaki olaylar tecrübe prizmasından süzülünce daha berrak, yani daha açık seçik hale gelir. Şu 'tecrübe prizmasından süzülmek' deyişini öyle çok karışık bir şey sanmayın. Sadece insanın yaşadığı şeylere bakarak zamanla her şeyi daha seçik anlamasını belirten bir deyiş bu. Örneğin, yeni doğan bir bebeğe perde genellikle anlaşılmaz bir şey olarak görünür; ilk birkaç ayının büyük bir bölümünü anneciğinin ve babacığının kendi odasındaki pencerelere o kocaman bez parçalarını hangi akla hizmetle astığını merak ederek geçirir. Ama biraz büyüyünce, perde fikri tecrübe prizmasından süzülerek açık seçik hale gelir.

Zamanla 'perde' diye bir kelimenin olduğunu öğrenir; yatma zamanı geldiğinde odayı karanlıkta tutmak ve sürekli bakınca insanın canını sıkan pencereyi süslemek için perdenin aslında epey kullanışlı bir şey olduğunun farkına varır. Böylece perde fikrini tamamen benimseyen bu çocuk, büyükler arasına karışacak yaşa geldiğinde kendi evine de perde ya da panjur satın alır. İşte bütün bunları sağlayan şey tecrübe prizmasıdır.

Gelgelelim, Baudelaire öksüzlerinin tecrübe prizmasından süzülmesine karşın, Koç Cengiz'in K.Ö.L.E. programının bir türlü açık seçik hale gelmeyen bir olay olduğunu üzülerek belirtmek zorundayım. Aslında bu olayı anlamanın gittikçe zorlaştığını söylemek daha doğru olur; çünkü günler, özellikle de geceler ağır bir tempoda geçerken Violet, Klaus ve Sunny'nin büsbütün bitkinleşeceğini ve düşünmeye bile zaman bulamayacağını hep birlikte göreceğiz.

Üç kardeş Carmelita Spats'tan ikinci mesajı aldıktan sonra, öğleden sonrayı Koç Cengiz'in akşam onlara ne yapacağını merak ederek geçirdiler. Quagmire üçüzleri de onlarla birlikte merak

etmekten geri kalmadılar. Bu bakımdan yemekten sonra bir kez daha çimenlik alanda Cengiz'le buluşan Baudelaire kardeşler ve ayak uçlarına basarak resitalden sıvıştıktan sonra kemer yolunun arkasında bir daha nöbetleşe gözcülüğe yatan Quagmire üçüzleri için, Cengiz'in düdüğünü çalarak koşma emrini vermesi tam bir sürpriz oldu. Beş çocuk da onun tur üstüne tur attırmanın çok ötesinde bir kötülüğü kesinkes yapacağını sanıyordu.

Ancak tur koşularıyla geçen ikinci akşam böyle bir kötülük getirmediği gibi, Violet, Klaus ve Sunny bunun farkına varamayacak ölçüde bitkin düştüler. Perişan bir biçimde soluk alıp vermeye çalışırken kulaklarını dolduran uğultu yüzünden, Cengiz'in düdüğünden çıkan çığlığa benzer sesleri ve "Haydi aslanlar!", "Koşmaya devam!", "Bir tur daha!" haykırışlarını bile güçlükle duyabiliyorlardı. Vücutları terle öylesine sırılsıklam olmuştu ki, şöyle uzun uzadıya güzel bir duş almak karşılığında bütün Baudelaire servetinden vazgeçmeyi düşünecek bir noktaya gelmişlerdi. Bacaklarındaki sızı öylesine artmıştı ki, tecrübe prizmasından süzme olanağına karşın, baldırlardan

ayak uçlarına kadar ağrı çekmeyen bacaklara sahip olmanın insanda nasıl bir duygu uyandırdığını sanki unutmuş gibiydiler.

Baudelaire kardeşler tur üstüne tur koşarken, karanlığa boğulmuş olan çimenlikte hala ışıltıyla parlayan fosforlu boya dairesinden gözlerini alamıyorlardı. Üstelik sürekli bu daireye bakmak işin en berbat kısmıydı. Akşamın yerini geceye bıraktığı sıralarda, Baudelaire kardeşlerin görebildiği tek şey fosforlu daireydi artık. Gözlerine bir iz gibi yerleştiği için, umutsuzca karanlığa baktıklarında bile bu daireyi görüyorlardı. İnsan flaşlı makineyle fotoğraf çektirdiği zaman, sonraki birkaç saniye boyunca gözlerinde patlayan flaşın görüntüsü kalır. Eğer böyle bir olayı yaşamışsanız, Baudelaire kardeşlerin başına gelen olay tanıdık gelecektir size. Aradaki tek fark ışıldayan dairenin beyinlerine artık çakılıp kalması nedeniyle simgesel bir şeye dönüşmesiydi. Yani bir görüntü izi olmanın ötesinde artık sıfırın yerini tutan bir şeydi bu daire. Baudelaire kardeşlerin beyinlerinde bu fosforlu sıfır ışıldarken, içinde bulundukları durumla ilgili olarak bildikleri şey-

leri simgeliyordu. Cengiz'in asıl amacı konusunda bildikleri şey sıfıra sıfırdı. Sonu gelmez turlar atarak niçin koştukları konusunda bildikleri şey sıfıra sıfırdı. Ve de bütün bunlara kafa yormaya verebilecekleri enerji sıfıra sıfırdı.

Sonunda güneş doğmaya başladı ve Koç Cengiz öksüzler atletizm takımını serbest bıraktı. Baudelaire kardeşler kızarmış gözlerle zar zor adım atarak Öksüzler Barınağı'nın yolunu tutarken, gizlice yatakhaneye doğru sıvışan Duncan ve Isadora'yı bile göremeyecek kadar yorgundular. Önceki akşam olduğu gibi takatukalı ayakkabılarını giymeden kendilerini saman balyalarına attılar. Bu yüzden iki saat sonra birer uyurgezer gibi ayakta geçirecekleri yeni bir güne başlamak üzere uyandıklarında, parmak uçları iki kat daha fazla sızlıyordu. Ama içim ürperse bile size söylemek zorundayım ki, Baudelaire öksüzleri için birer uyurgezer gibi ayakta geçirecekleri son gün değildi bu. Bütün sabahı dersler ve sekreterlik görevleri sırasında uyuklayarak geçirmelerinden sonra, iğrenç Carmelita Spats yemekte aynı bildik mesajı getirdi onlara. Bir geceyi daha koşarak

geçirecekleri düşüncesinin yarattığı umutsuzlukla başlarını yemekhane masasına koydular. Quagmire üçüzleri araştırma çabalarını iki katına çıkaracaklarına söz vererek onları avutmaya çalıştılar. Ancak Violet, Klaus ve Sunny'nin üzerinde en yakın arkadaşlarıyla bile konuşamayacak kadar bir yorgunluk vardı. Neyse ki, en yakın arkadaşları bu durumu anlayışla karşılayarak Baudelaire kardeşlerin suskunluğunu kaba ya da soğuk bir davranış gibi yorumlamadılar.

Üç Baudelaire öksüzünün yeni bir K.Ö.L.E. gecesine katlanmayı başarmaları ilk bakışta olanaksızmış gibi görünebilir. Oysa aşırı sıkıntılı durumlarda insan çoğu kez vücudunun en bitkin kısımlarında bile gizli bir enerjinin açığa çıktığını görür. Kendim bu gerçeği, bir gece yarısı beni tatlı rüyalarımdan uyandıran öfkeli bir kalabalık tarafından meşalelerle, kılıçlarla ve acımasız köpeklerle birlikte tam yirmi beş kilometre kovalanırken öğrendim. Baudelaire kardeşler ise bu gerçeği yalnız o gece değil, sonraki altı gece boyunca tur üstüne tur koşarak öğrendiler. Böylece K.Ö.L.E. programı toplam dokuz aşamalı

büyük bir yarış dizisi biçimini aldı, tabii akşamdan sabaha kadar perişan bir biçimde nefes nefese kalarak, terden sırılsıklam olarak ve bacaklarda dayanılmaz ağrılar duyarak koşup durmaya 'büyük bir yarış dizisi' demek ne kadar doğru olursa. Dokuz gece boyunca Baudelaire kardeşlerin beyinleri devasa bir simit gibi ışıldayan fosforlu bir simgesel sıfırla kıvranıp durdu.

Bu acımasız koşulardan Baudelaire öksüzleri kadar dersleri de zarar gördü. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, güzel bir gece uykusu ertesi gün okulda başarılı olmanıza katkıda bulunur. İyi bir öğrencinin her zaman güzel bir gece uykusu çekmesi gerekir. Okuduğu kitabın en güzel yerine geldiği için bütün gece uyanık kalan, böylece ödevlerini aksatan ve bunun sonucunda da sınavda çakan öğrenciler bunun dışında kalır tabii. K.Ö.L.E. programının sonraki günlerinde Baudelaire kardeşler kitap okuyarak bütün gece uyanık kalan birinden çok daha bitkin hale geldikleri için ödevlerini aksatmanın ötesinde büsbütün asacak noktaya vardılar. Her üçünün kendine göre bir ödev asma biçimi vardı. Violet çok uykulu

olduğu için Bay Remora'nın anlattığı hikayelerin tek kelimesini bile defterine yazmamaya başladı. Klaus çok bezgin olduğu için Bayan Bass'ın önüne koyduğu nesnelerin bir tekini bile ölçmemeye başladı. Sunny de çok bitkin olduğu için Müdür Yardımcısı Neron'un ondan istediği işlerin hiçbirini yapmamaya başladı. Sert Temel despot bir ahmağın yönetiminde olsa bile okulda başarılı olmaya çok büyük bir önem veriyorlardı; ama gece koşularından sonraki yorgun argın halleriyle ödevlerini yapmalarına düpedüz olanak yoktu. Çok geçmeden Baudelaire kardeşler fosforlu boya dairesi dışında da sıfırlar görmeye başladılar. Violet bir testte Bay Remora'nın hikayelerinden hiçbirini hatırlayamayınca kağıdının üst tarafında bir sıfırla karşılaştı. Klaus şekerleme yaptığı için ölçemediği boru gibi bir çorabın boyunu tam bilemeyince Bayan Bass'ın not defterine geçirdiği bir sıfır gördü. Ve de Sunny zımba teli çekmecesini açınca sıfır sayıda zımba teli buldu.

"Bu iş artık saçma bir hal alıyor," dedi Isadora, bıkkın bir şekilde yeni bir öğle yemeğine başlarken, kardeşlerine ve arkadaşlarına son bilgileri ve-

ren Violet'i dinledikten sonra. "Şu haline bir bak, Sunny. Sana idare işlerine yardımcı olma görevini vermek daha baştan uygunsuzdu. Şimdi de geceleri emekleyerek tur üstüne tur atmak, gündüzleri de kendi ellerinle zımba telleri yapmak zorunda bırakılman zırvalıktan başka bir şey değil."

"Kardeşime zırva ya da saçma demeyi bırak sana yahu!" diye bağırdı Klaus.

"Ben ona *saçma* demiyorum ki!" diye karşılık verdi Isadora. "İçinde bulunduğu *duruma* saçma diyorum!"

"Saçma sözü bu durumda gülünecek bir taraf gördüğün anlamına gelir," dedi Klaus, konu kelime tanımına gelince asla yorgunluk falan tanımayan tavrıyla. "Bize gülmeni istemiyorum işte."

"Ben size gülmüyorum ki," dedi Isadora. "Size yardım etmeye çalışıyorum."

Klaus bardağını masanın karşı tarafındaki Isadora'nın önünden çekip aldı. "Ya öyle mi, bize gülerek hiç de yardımcı olamayacağını kafana sok, seni gidi sümsük!"

Isadora da çatal ve bıçağını Klaus'un ellerinden çekip aldı. "Benimle öyle küfrederek konuş-

manın da bir yararı olmaz, Klaus efendi!"

"Mamdıkı!" diye çığlık attı Sunny.

"Aa, olmuyor böyle, ikiniz de kesin," dedi Duncan. "Klaus'un ne kadar yorgun olduğunu görmüyor musun, Isadora? Ve sen Klaus, kardeşimin ne kadar sinirli olduğunu görmüyor musun?"

Klaus gözlüğünü çıkardı ve bardağını Isadora'ya geri verdi. "Hiçbir şeyi göremeyecek kadar yorgunum," dedi. "Kusura bakma, Isadora. Yorgunluktan huysuzluğum tuttu işte. Bu gidişle birkaç güne kalmaz, Carmelita Spats gibi sevimsiz biri olup çıkacağım."

Isadora çatal ve bıçağını Klaus'a geri verdi ve onu bağışladığını göstermek için elini hafifçe sıktı. "Sen hiçbir zaman Carmelita Spats gibi sevimsiz olamazsın," dedi.

"Carmelita Spats mı?" dedi Violet, başını tepsisinden kaldırarak. Isadora ve Klaus arasındaki tartışma sırasında biraz keştirmişti, ama özel ulağın adını duyar duymaz uyanıverdi hemen. "Bu akşam da koşuya çıkacağımızı bildirmek üzere yine bu tarafa mı geliyor, ha?"

"Ne yazık ki geliyor," dedi Duncan, lanet

eder bir tavırla, yani edepsiz, kavgacı ve pis bir kızı anarken çomağı hazırlamak gerektiğini anlatan bir tavırla.

"Merhaba, sümsükler," dedi Carmelita Spats. "Bugün size iki mesajım var. Bu yüzden bir yerine iki bahşiş almam gerekir aslında."

"Yapma, Carmelita," dedi Klaus. "Dokuz günden beri bahşiş falan aldığın yok ki. Bu geleneği bozmak için bir neden göremiyorum."

"Ahmak bir öksüzsün de onun için," diyerek hemen cevap yetiştirdi Carmelita Spats. "Her neyse, bir numaralı mesaj sizin için bildik bir şey: Koç Cengiz yemekten hemen sonra sizleri ön taraftaki çimenlikte bekliyor."

Violet bitkin bir iniltiyle of çekti. "Peki, ikinci mesaj neymiş bakalım?" diye sordu.

"İkinci mesaj da şu ki, hemen şimdi Müdür Yardımcısı Neron'un odasına gitmeniz gerekiyor."

"Müdür Yardımcısı Neron'un odasına mı?" diye sordu Klaus. "Niçin?"

"Üzgünüm," dedi Carmelita Spats, hiç de üzülmediğini belli eden sevimsiz bir sırıtışla.

"Bahşiş vermeyen sümsük öksüzlerin sorularına cevap verme gibi bir huyum yok."

Komşu masadaki bazı çocuklar bu sözleri duyunca kahkahalar attılar ve çatallarıyla masaya vurmaya başladılar. "Vur vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin! Vur vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin!" diye tempo tutmalarıyla birlikte, Carmelita Spats kıkırdadı ve yemeğini bitirmek üzere hemen oradan uzaklaştı. "Vur vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin! Vur vur inlesin, Öksüzler Barınağı'nın sümsük öksüzleri dinlesin!" Bu tempolu bağırışlar sürerken, Baudelaire kardeşler derin bir nefes aldılar ve sızlayan bacaklarına yaslanıp masadan kalktılar. "En iyisi Neron'un yanına gidelim," dedi Violet. Sizlerle daha sonra görüşürüz, Duncan ve Isadora."

"Olmaz öyle şey, beraber çıkalım," dedi Duncan. "Zaten Carmelita Spats iştahımı kaçırdı. Yemeği bırakıp sizi idare binasına götüreceğiz. İçeriye giremeyiz, yoksa beşimizin paylaşacağı çatal kaşık bıçak da kalmaz. Ama dışarıda bek-

leriz. Böylece çıkışta olup bitenleri anlatırsınız bize."

"Neron'un bizden ne istediğini merak ediyorum," dedi Klaus esneyerek.

"Belki de kendi araştırmalarının sonunda Cengiz'in aslında Olaf olduğunu öğrenmiştir," dedi Isadora.

Baudelaire kardeşler ona gülümseyerek baktılar. Neron'un odasına bu nedenle çağrıldıkları gibi bir umuda kapılmaktan kaçınmakla birlikte, arkadaşlarının umut dolu yaklaşımına değerbilir bir karşılık vermekten de geri kalmadılar. Beş çocuk pek dokunulmamış yemeklerle dolu tepsilerini metal maskelerinin ardında sessizce göz kırpıştıran yemekhane görevlilerine verdikten sonra, idare binasına doğru yürüdüler. Quagmire üçüzleri Baudelaire kardeşlere şans dilerken, Violet, Klaus ve Sunny de Neron'un odasına gitmek üzere merdivenden zorlukla çıkmaya başladılar.

Kapıyı daha çalınmadan birdenbire sertçe açan Müdür Yardımcısı Neron, "Çok dolu olan programınızdan zaman ayırarak beni görme zahmetine katlandığınız için teşekkürlerimi kabul

edin lütfen," dedi alaycı bir tavırla. "Haydi, çabuk içeriye girin. Sizinle konuşarak harcadığım her dakika keman çalmaktan çalınmış bir dakika demek. Benim gibi bir müzik dehası için her dakika çok önemli."

Ufacık odaya giren çocuklar, Neron'un her iki kolunu havaya kaldırmasıyla birlikte yorgun elleriyle alkış tutmaya başladılar. Alkışın bitmesinden sonra, "Sizinle konuşmak istediğim iki şey var," dedi Neron. "Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, efendim," diye karşılık verdi Violet.

"*Hayır, efendim*," diyerek onu taklit etti Neron, çocukların dalga geçilecek çok daha uzun bir cümleyle cevap vermemesinden hoşnutsuz kalmasına karşın. "Pekala, birinci konu üçünüzün benim dokuz keman konserimi kaçırmış olmanız. Bu yüzden her biriniz konser başına birer torba şekeri borçlusunuz bana. Dokuz bonbon şekeri torbası çarpı üç yirmi dokuz eder. Ayrıca Carmelita Spats'ın bana söylediğine göre, bugün verdiği iki mesaj da dahil şimdiye kadar on mesaj iletmiş size ve ona hiç bahşiş vermemişsiniz. Yakı-

şıksız bir davranış bu. Şimdi, bana kalırsa değerli taşlarla süslenmiş bir çift küpe uygun bir bahşiş olur. Bu yüzden ona da on çift küpe borçlusunuz. Bu konuda ne diyeceksiniz bakalım?"

Baudelaire öksüzleri uykulu mu uykulu gözlerle bakıştılar. Bu konuda söyleyecekleri hiçbir şey yoktu. Gerçi *akıllarından geçen* bir sürü şey vardı. Neron'un konserlerini kaçırmalarını nedeni, Koç Cengiz'in onları koşmaya zorlamasıydı. Dokuz şeker bonbonu torbası çarpı üç yirmi dokuz değil, yirmi yedi ederdi. Bahşiş her zaman insanın gönlünden koparak verdiği bir şeydi ve genellikle küpe yerine para olarak verilirdi. Ne var ki Violet, Klaus ve Sunny bunların hiçbirini söyleyemeyecek kadar yorgundu. Saçlarını okşayarak öylece duran ve çocuklardan birinin o iğrenç, alaycı sesiyle tekrar edebileceği bir şeyler söylemesini bekleyen Müdür Yardımcısı Neron bu suskunluktan da hoşnut kalmadı. Kısa bir duraklamadan sonra, "İkinci konu Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nun gelmiş geçmiş en kötü öğrencileri olmanız," diyerek konuşmasını sürdürdü. "Violet, öğretmenin Bay Remora bir testten çak-

tığını söyledi bana. Klaus, öğretmenin Bayan Bass metrik bir cetvelin bir ucunu diğer ucundan ayırt etmede bile güçlük çektiğini bildirdi bana. Ve Sunny, şimdiye kadar tek bir zımba teli bile yapmadığını fark ettim! Bay Poe bana zeki ve çalışkan çocuklar olduğunuzu söylemişti. Oysa bir sümsükler sürüsünden başka bir şey değilsiniz!"

Bu sözler üzerine Baudelaire kardeşler artık kendilerini tutamadılar. "Okulda başarılı olamıyoruz, çünkü yorgunluktan halimiz kalmadı artık!" diye bağırdı Violet.

"Ve de yorgunluktan halimiz kalmadı, çünkü her gece tur üstüne tur atarak koşuyoruz!" diye bağırdı Klaus.

"Cıgışık!" diye çığlık attı Sunny, "Azarlayacaksan Koç Cengiz'i azarla, bizi değil!" anlamında.

Müdür Yardımcısı Neron en çok hoşuna giden biçimde cevap verme olanağını bulmanın verdiği keyifle bütün yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle çocuklara baktı. "*Okulda başarılı olamıyoruz, çünkü yorgunluktan halimiz kalmadı artık!*" diye cıyaklamaya başladı. "*Ve de yorgunluktan halimiz*

kalmadı, çünkü her gece tur üstüne tur atarak koşuyoruz! Cıgışık! Yetti artık saçmalıklarınız! Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'na dört dörtlük bir eğitim almak için geldiniz ve de bu dört dörtlük eğitimi alacaksınız! Sunny, sen de idare işlerinde bir sekreterin nasıl dört dörtlük çalışacağını öğreneceksin! Şimdi, beni iyi dinleyin. Bay Remora ve Bayan Bass'a yarın sizleri genel sınava çekmelerini bildirdim; şimdiye kadar öğrendiğiniz bütün konularla ilgili kapsamlı testlerden geçeceksiniz. Violet, bir an önce Bay Remora'nın hikayelerinin her ayrıntısını su gibi ezberlemeye baksan iyi olur. Klaus, bir an önce Bayan Bass'ın nesnelerinin uzunluk, genişlik ve derinlik ölçülerini su gibi ezberlemeye baksan iyi olur. Yoksa, hiç gözünüzün yaşına bakmam, ikinizi de okuldan atarım! Daha bitmedi. Yarın zımbalanması gereken koca bir deste kağıt buldum. Sunny, sen de el yapımı teller kullanarak bunların hepsini zımbalayacaksın. Yoksa, hiç gözünün yaşına bakmam, seni de işinden atarım! Yarın sabah ilk iş olarak bu sınav ve zımbalama meselesini ele alacağız. Sınavlarda tam not alamazsanız ve yeterince zımba teli yapa-

mazsanız, kendinizi Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nun dışında bulursunuz. Neyse şansınız varmış ki, Koç Cengiz sizlere evinde ders vermeyi önerdi bana. Yani o hem koçunuz, hem öğretmeniniz, hem de koruyucunuz olacak artık. Çok yardımseverce bir öneri bu. Ben sizin yerinizde olsam ona da bahşiş verirdim. Gerçi bu durumda küpe uygun kaçmaz. Siz de artık başka bir şey düşünün."

"Kont Olaf'a bahşiş vermeye hiç niyetimiz yok!" diye patladı Violet.

Klaus ablasına korku dolu gözlerle baktı. Neron'a dönerek, "Yani Koç Cengiz demek istedi, Violet," diye çarçabuk ekledi.

"Öyle demek *istemedim*," diye bağırdı Violet. "Klaus, böyle çaresiz bir durumdayken, onu tanımamış gibi görünmemizin artık yararı yok."

"Bidişo!" diyerek onu onayladı Sunny.

"Sanırım haklısınız," dedi Klaus. "Kaybedecek neyimiz var?"

"*Kaybedecek neyimiz var?*" diye tekrarladı Neron alaycı tavrıyla. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Koç Cengiz'den söz ediyoruz," dedi Violet. "Onun gerçek adı Cengiz değil. Gerçek bir koç

falan da değil. Kılık değiştirmiş Kont Olaf o."

"Saçma!" dedi Neron.

Klaus'un içinden onun yüzüne karşı aynı itici tavırla, "*Saçma!*" diye bağırmak geçti, ama zaten zor dönen dilini ısırdı. "Söylediğimiz şey doğru," dedi. "Tek kaşını örtmek için türban takmış ve dövmesini gizlemek için spor ayakkabıları giymiş olsa da Kont Olaf o."

"Türbanı dinsel nedenlerle takıyor," dedi Neron, "ve spor ayakkabılarını da koç olduğu için giyiyor. Bakın buraya." Hızlı adımlarla bilgisayara doğru gitti ve bir düğmeye bastı. Ekran bir kez daha bildik yeşilimsi renkle ışıldadı ve bir kez daha Kont Olaf'ın resmi göründü. "Görüyor musunuz? Kont Olaf'a benzer hiçbir yanı yok Koç Cengiz'in. Benim ileri bilgisayar sistemim bunu kanıtlıyor işte."

"Aştiri!" diye bağırdı Sunny, "Hiçbir şeyi kanıtlamıyor bu!" dercesine.

"*Aştiri!*" diye alay etti Neron. "Kime inanacağım ben? Bir ileri bilgisayar sistemine mi, yoksa derslerini asan iki çocuğa ve kendi zımba tellerini yapamayacak kadar sersem bir ufak be-

beğe mi? Şimdi, zamanımı artık boşa harcamayın! Öksüzler Barınağı'nda yapılacak olan yarınki genel sınavlarda şahsen hazır bulunacağım! Ve ne yapıp edip dört dörtlük çalışmaya bakın. Yoksa Koç Cengiz sizi adam etmesini bilir. Sayanora, Baudelaire kardeşler!"

Belki bilenleriniz vardır, ama yine de açıklayayım, 'sayanora' Japonca'da hoşça kal anlamına gelir. Japonya'da yaşayan milyonlarca insan arasında, kendi dillerinin böylesine iğrenç biri tarafından kullanılmasından utanç duymayan tek bir kişinin bile çıkmayacağına eminim. Ama Baudelaire öksüzlerinin bu tür uluslararası kaygıları düşünmeye hiç zamanı yoktu. Hemen aşağıya inip Quagmire üçüzlerine son haberi yetiştirdiler.

"Korkunç bir şey bu!" diye bağırdı Duncan, beş arkadaşı olayları daha sakin bir kafayla görüşmek için süklüm püklüm bir biçimde çimenliğin bir ucundan diğer ucuna yürüdükleri sırada. "O sınavlarda tam not almanıza olanak yok, özellikle de bu akşam yine koşacak olursanız!"

"Berbat bir şey bu!" diye bağırdı Isadora. "O

kadar çok zımba telini yapmanıza da olanak yok! Daha ne olduğunu anlamadan kendinizi evde ders alır durumda bulacaksınız!"

"Koç Cengiz bizi evine kapatıp ders vermeyecek," dedi Violet, gözlerini fosforlu koca sıfırın onları beklercesine öylece durduğu çimenliğe dikerek. "Bize çok, ama çok daha kötü şeyler yapacak. Daha anlamadınız mı? Bizi tur üstüne tur koşturmasının nedeni buymuş işte! Bitkin düşeceğimizi *biliyordu*. Dersleri asacağımızı ve sekreterlik görevlerini aksatacağımızı b*iliyordu*. Sert Temel'den kovulacağımızı ve böylece bizi avuçları içine alabileceğini *biliyordu*."

Klaus inler gibi mırıldandı. "Biz de bu kadar zamandır planının açığa çıkmasını bekliyorduk ve işte açığa çıktı. Ama çok geç kalmış olabiliriz."

"Hayır, çok geç değil," diye diretti Violet. "Genel sınavlar yarın sabah yapılacak. O zamana kadar mutlaka bir plan yapmalıyız."

"Pilan!" diye onayladı onu Sunny.

"Çok karmaşık bir plan olması gerekiyor bunun," dedi Duncan. "Violet'i Bay Remora'nın sı-

navına, Klaus'u da Bayan Bass'ın sınavına hazırlamalıyız."

"Ayrıca zımba telleri yapmalıyız," dedi Isadora. "Üstelik Baudelaire kardeşlerin koşu turlarına da gitmesi gerekiyor."

"Ve de sabaha kadar uyanık kalmalıyız," dedi Klaus.

Çocuklar birbirlerine ve ardından çimenlik alana baktılar. Öğle sonrası güneşi bütün parlaklığıyla ışıldıyordu; ama çok geçmeden mezar taşı biçimli binaların arkasından batacak ve K.Ö.L.E. programı başlayacaktı. Pek fazla zamanları yoktu. Violet gözlerine kaçmaması için saçlarını bir kurdeleyle yukarıdan bağladı. Klaus gözlük camlarını iyice sildi ve gözlüğünü yeniden taktı. Sunny verilebilecek bir görev için yeterince keskin olup olmadıklarını yoklamak için dişlerini gıcırdattı. Ve iki üçüz de kazaklarının ceplerindeki defterleri çıkardılar. Koç Cengiz'in şeytanca planı Baudelaire ve Quagmire kardeşlerin tecrübe prizmalarından süzülerek açık seçik hale gelmişti. Şimdi bu tecrübeden yararlanarak kendi başlarına bir plan yapmaları gerekiyordu.

BÖLÜM

On

Üç Baudelaire öksüzü ve iki Quagmire üçüzü eskiye göre daha az sevimsizlik taşıyan Öksüzler Barınağı'nda oturuyorlardı. Her beşinin de ayaklarında Violet'in icadı olan takatukalı ayakkabılar olduğundan, barakanın asıl sakini yen-geçler ortalıktan çekilmişti. Tavandaki sarımtırak kahverengi mantar üstüne dökülen tuzla kuruyarak saman renginde sert bir kabuğa dönüşmüştü; pek de çekici bir görüntüsü olmamakla birlikte, mantar sıvısı damlaları ikide bir *cup* diye dökülmüyordu bu

kabuktan. Koç Cengiz'in okula gelişinden beri bütün enerjilerini onun çevirdiği dolapları boşa çıkarmaya verdikleri için, beş öksüz pembe yürek resimlerinin bulunduğu yeşil duvarlara el atmaya fırsat bulamamışlardı. Bu durum bir yana bırakılırsa, Öksüzler Barınağı'nın ilk güne oranla dağ başı görüntüsünden epeyce uzaklaşarak köstebek yuvası görüntüsüne epeyce yaklaştığı söylenebilirdi. Çekici ve rahat bir yaşam ortamına kavuşması için hala alınması gereken uzun bir mesafe vardı; ama başı dara düşmüş kişilerin bir plana kafa yorması açısından iyi sayılırdı.

Ve de Baudelaire kardeşler için başı dara düşmüş demek, yani sıkıntılı demek kesinlikle doğruydu. Sonu gelmez turlarla koşarak yorucu bir gece daha geçirmeleri halinde, Violet, Klaus ve Sunny'nin genel sınavlarda ve sekreterlik görevlerinde çuvallamaları, yani başarısızlığa uğramaları kaçınılmazdı. Böylece Koç Cengiz onları Sert Temel'den kaçırıp götürme olanağını bulacaktı. Bunu düşünmek, üç öksüzün canlarını almak için uzanan Cengiz'in kemikli ellerini neredeyse boğazlarında hissederek ürpermeleri-

ne yol açıyordu. Arkadaşları için büyük endişe duyan Quagmire üçüzleri de kendilerini kapana kıstırılmış gibi görüyorlardı. Üstelik doğrudan tehlike altında olmamalarına, daha doğrusu öyle sanmalarına karşın.

"Koç Cengiz'in planını nasıl daha önce kestiremediğimize bir türlü inanamıyorum," dedi üzgün bir sesle Isadora, bir yandan da defterinin sayfalarını çevirirken. "Duncan ve ben bu kadar araştırma yaptık, yine de bunu kestiremedik."

"Sıkmayın canınızı," dedi Klaus. "Kız kardeşlerim ve ben Olaf'la birçok kez karşı karşıya geldik. Onun çevirdiği entrikayı kestirmek her zaman zordur."

"Kont Olaf'ın geçmişini öğrenmeye çalışıyorduk," dedi Duncan. "Sert Temel Kütüphanesi'nin oldukça iyi bir eski gazete koleksiyonu var. Diğer entrikalarından bazılarını öğrenirsek, bunu da kestirebileceğimizi düşünmüştük."

"Bu iyi bir fikir," dedi Klaus dalgın bir şekilde. "Böyle bir yolu hiç denememiştim."

"Olaf'ın sizinle karşılaşmadan önce de kötü bir adam olması gerektiği görüşünden yola çık-

tık," diye konuşmasını sürdürdü Duncan. "Bu nedenle eski gazetelerde böyle olayları taradık. Çok fazla haber bulmak zor oldu. Sizin de bildiğiniz gibi, Olaf her seferinde farklı bir ad kullanıyor. Ama *Bangkok Gazetesi*'nde onun tarifine uyan bir kişiye rastladık. Bu adam bir piskoposu boğduğu için tutuklanmış, ama daha on dakika geçmeden bir yolunu bulup hapisten kaçmış."

"Onun yapacağı bir işe benziyor, o yaptıysa hiç şaşmam," dedi Klaus.

"*Verona Günlüğü*'ndeki bir haberde de," dedi Duncan, "zengin bir dulu uçurumdan aşağıya atan bir adamdan söz ediliyor. Ayak bileğinde bir göz dövmesi varmış, ama polisleri atlatmayı başarmış. Sizin yaşadığınız şehrin bir gazetesinde yazdığına göre..."

"Sözünü kesmek gibi olmasın ama," dedi Isadora, "geçmiş üzerine düşünmeyi bir yana bıraksak ve şimdiki durum üzerine düşünmeye başlasak daha iyi olur. Öğle yemeği tatilinin yarıdan fazlası geçti zaten. Bir an önce bir plan yapmalıyız."

"Şekerleme yapmıyorsun, değil mi?" diye

sordu Klaus, çok uzun bir süreden beri suskun duran Violet'e dönerek.

"Elbette şekerleme yapmıyorum," diye karşılık verdi Violet. "Düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum. Sanırım, Sunny için gerekli olan bütün o zımba tellerini yapmamızı sağlayacak bir şey icat edebilirim. Ama bir yandan bu aracı kurarken, bir yandan sınav için çalışmanın yolunu bulamıyorum. K.Ö.L.E. programının başlamasından beri, Bay Remora'nın derslerinde pek iyi not tutamadığım için, anlattığı hikayeleri hatırlamama olanak yok."

"Yok canım, bunun için tasalanmana hiç gerek yok," dedi Duncan, koyu yeşil kaplı defterini havaya kaldırarak. "Bay Remora'nın bütün hikayelerini buraya yazdım. Sıkıcı ayrıntıların hepsi bu defterde yazılı."

"Ben de Bayan Bass'ın sınıfa getirdiği bütün nesnelerin uzunluğunu, genişliğini ve derinliğini yazdım," dedi Isadora, kendi defterini havaya kaldırarak. "Klaus, sen benim defterimden çalışabilirsin. Violet de çalışmak için Duncan'ın defterini kullanabilir."

"Çok sağ olun," dedi Klaus, "ama unuttuğunuz bir şey var. Bu gece yine koşmamız gerekiyor. Defter falan okumaya hiç zamanımız yok ki."

"Ölkmişi," dedi Sunny. Bu sözle "Öyle ya, K.Ö.L.E. programı hep şafağa kadar sürüyor ve sınavlar hemen sabahleyin başlayacak," demek istiyordu.

"Keşke dünyanın en büyük mucitlerinden biri şu anda bize yardım edebilseydi," dedi Violet. "Merak ediyorum, Nikola Tesla burada olsa ne yapardı acaba?"

"Veya dünyanın en büyük muhabirlerinden biri," dedi Duncan. "Acaba Dorothy Parker bu durumda ne yapardı?"

"Ben de eski Babil hükümdarı Hammurabi'nin bize yardım etmek için ne yapacağını merak ediyorum," dedi Klaus. "Ne de olsa dünyanın en büyük araştırmacılarından biriydi o."

"Veya büyük şair Lord Byron,"`dedi Isadora.

"Kurt!" dedi Sunny, dişlerini dalgınca gıcırdatarak.

"Onlardan biri ya da onlara benzer biri bizim

yerimizde olsa ve burada bizim yaptığımız gibi ayakkabılarını takırdatarak düşünmeye dalsa ne yapardı acaba, kim bilir?" dedi Violet. "Bunu bilmeye olanak yok."

Duncan birden parmaklarını şaklattı. Garson çağırmaya ya da oynak bir müzikle birlikte tempo tutmaya yönelik bir hareket değildi. Aklına bir fikir geldiği için böyle yapmıştı. "Evet ya, ayakkabılar!" dedi. "İşte bu!"

"Ne geldi aklına?" diye sordu Klaus. "Takatukalı ayakkabılarımızın nasıl bir yararı olabilir ki?"

"Hayır, hayır," dedi Duncan. "Takatukalı ayakkabılardan söz etmiyorum. Benim aklımdan geçen şey Koç Cengiz'in pahalı spor ayakkabıları, hani ayaklarının çok kötü koktuğunu söyleyerek çıkarmaya yanaşmadığı şu ayakkabılar."

"Yüzde yüz kötü koktuğuna bahse girerim," dedi Isadora. "Pek fazla banyo yapmadığı ortada."

"Ama onları giymesinin nedeni bu değil," dedi Violet. "Kılık değiştirme numarasının bir parçası bu."

"Tam üstüne bastın!" dedi Duncan. "Sen ayakkabılardan söz edince, benim aklıma bir fikir geldi. Olaf dövmesini gizlemek için uzun konçlu spor ayakkabılar giyiyor, öyle değil mi? Yani, bu şekilde başka bir kimliğe giriyor. Peki, biz de kılık değiştirip sizin yerinize geçsek ne olur? Böylece biz gece koşusuna çıkarken, siz-ler de oturup sınavlara çalışırsınız."

"Bizim yerimize geçmek mi?" dedi Klaus. "İkiniz birbirinize tıpatıp benziyorsunuz, ama bize benzer hiçbir tarafınız yok ki."

"Ne olmuş yani?" dedi Duncan. "Akşam olunca hava kararacak. Kemer yolunun oradan sizi izlediğimizde, bütün görebildiğimiz şey ikisi koşan, biri emekleyen üç belirsiz karaltıydı."

"Bu doğru," dedi Isadora. "Ben Violet'in kurdelesini alıp saçıma bağlarsam ve Duncan da Klaus'un gözlüğünü alıp takarsa, o karanlıkta yeterince benzeriz size. Koç Cengiz'in hiç farkına varmayacağına bahse girerim."

"Ayrıca ayakkabılarımızı da değiştirebiliriz, böylece sizin çimenlikte koşuşunuzdaki seslerin aynısı çıkar," dedi Duncan.

"Peki, Sunny ne olacak?" diye sordu Violet. "İki kişinin kılık değiştirerek üç kişinin yerine geçmesine olanak yok."

Quagmire üçüzlerinin yüzleri asıldı. "Ah, keşke Quigley sağ olsaydı," dedi Duncan. "Adım gibi eminim ki size yardım etmek için bir bebek gibi giyinmeyi kabul ederdi."

"Bir un torbasına ne dersiniz?" diye sordu Isadora. "Zaten Sunny ancak bir un torbası kadar büyük. Sakın alınma, Sunny."

"Ömide," dedi Sunny omuz silkerek.

"Yemekhaneden bir torba yürütebilir ve koşarken bunu yanımızda sürükleyebiliriz," dedi Isadora. "Uzaktan bakıldığında, herhalde yeterince Sunny'yi andırır ve böylece kuşku uyandırmaz."

"Bizim yerimize geçmeniz son derece riskli bir plan gibi görünüyor," dedi Violet. "Eğer başarısızlığa uğrarsa, bizimle birlikte sizin de başınız derde girer. Ayrıca Koç Cengiz'in size ne yapacağı da hiç belli olur mu?"

Daha sonraki gelişmelerin göstereceği gibi, Baudelaire kardeşlerin oldukça uzun bir süre bir

türlü akıllarından silemeyecekleri bir soruydu bu. Ama Quagmire üçüzleri bunun üzerinde pek durmadılar. "Siz hiç merak etmeyin," dedi Duncan. "Önemli olan şey sizleri onun pençelerine bırakmamak. Belki riskli bir plan olabilir, ama şimdiye kadar aklımıza gelen tek çözüm de sizin yerinize geçmemiz."

"Ve de başka bir plan düşünmeye çalışarak harcayacağımız zaman da yok artık," diye ekledi Isadora. "Un torbası çalmak ve derse geç kalmamak için acele etsek daha iyi olur."

"Ayrıca ip ya da buna benzer bir şeye ihtiyacımız olacak, torbayı Sunny'nin emeklemesine benzeyecek şekilde sürüklememiz için tabii," dedi Duncan.

"Benim de zımba teli üretme icadım için birkaç şey yürütmem gerekiyor," dedi Violet.

"Danedu," dedi Sunny, "O halde hemen harekete geçelim," dercesine.

Beş çocuk pek fazla gürültüye yol açmamak için takatukalı ayakkabılarını çıkarıp normal ayakkabılarını giydikten sonra, Öksüzler Barınağı'ndan çıktılar ve tedirgin bir biçimde çimenliği

geçip yemekhaneye doğru yürüdüler. Bu tedirginlik boşuna değildi. Yemekhaneye gizlice girmeleri ve oradan bir şeyler yürütmeleri yasaktı. Üstelik planları gerçekten riskliydi. Tedirginliğin hiç de hoş bir duygu olmadığı kesin. Bu nedenle normal ayakkabılarıyla yemekhaneye doğru yürüyen Baudelaire ve Quagmire kardeşlerin duyduğundan daha büyük bir tedirginliği hiçbir küçük çocuk yaşamasın isterim. Ama bu çocukların yeterince tedirginliğe kapılmadığını söylemek zorundayım. Her ne kadar okul kurallarına aykırı olsa da, yemekhaneye gizlice girme konusunda daha fazla tedirgin olmalarına gerek yoktu. Sonuçta yakalanmamış olsalar bile, oradan bir şeyler yürütme konusunda da daha fazla tedirgin olmalarına gerek yoktu. Gelgelelim, hazırladıkları plan konusunda, akşam güneş ışıklarının sararmış çimenlik üzerinden çekilmesinden ve fosforlu dairenin ışıldamaya başlamasından sonra olup bitecekler konusunda daha tedirgin olmaları gerekirdi. Yer değiştirme numarasıyla birlikte başlarına gelecek olaylar konusunda, hazır vakit varken, daha da tedirgin olmaları gerekirdi.

BÖLÜM

On bir

Eğer çocuk bayramı için özel kıyafet giymişseniz ya da bir maskeli baloya katılmışsanız, başka bir kılığa girmenin kesinlikle heyecan verici olduğunu biliyor olmalısınız. Ben bir keresinde, Winnipeg düşesinin ev sahipliği yaptığı meşhur maskeli balolardan birine katılmıştım. Bu baloda hayatımın en heyecanlı ve en tehlikeli akşamlarından birini yaşadım. Üstümde bir boğa güreşçisi kıyafeti vardı. Peşime takılan akrep kılığındaki saray muhafızlarından kurtulmaya çalışarak sessizce partideki insanların arasına karışıverdim. Büyük Balo Salonu'na girdiğim anda sanki Lemony Snicket ortadan kaybolup gitti. İpekten

yapılmış parlak kırmızı kep, altın sırmalarla işlenmiş yelek ve incecik siyah maske daha önce hiç giymediğim şeylerdi. Bu durum kendimi farklı bir kişi gibi hissetmeme yol açıyordu. Ve de kendimi farklı bir kişi gibi hissettiğim için, daha önceleri yaklaşmama hiç izin verilmemiş olan bir kadına yaklaşma cesaretini gösterdim. O kadın verandada, yani parlak gri mermer döşeli ve üstü kapalı taraçada tek başınaydı. Yusuf-çuk da denen kızböceği biçiminde, kocaman gümüşümsü kanatları olan bir kıyafet vardı üstünde ve parıltılı bir yeşil maske takmıştı. Beni takip eden akrepler partideki insanlar arasında koşturarak hangi konuğun ben olduğumu tahmin etmeye çalışırken, bir yolunu bulup gizlice verandaya çıktım. Yapayalnız geçen upuzun on beş yıl boyunca iletmek için uğraştığım mesajı sonunda verebilecektim o kadına. Tam akrepler beni bulduğu sırada, "Beatrice," diye haykırdım; "Kont Olaf denen kişi..."

Kusura bakmayın, devam edemeyeceğim. O akşamı ve ardından gelen umutsuzluk dolu ka-

ranlık dönemi ne zaman hatırlasam, hıçkırarak ağlamak geliyor içimden. Bu arada eminim ki sizler de Sert Temel'deki akşam yemeğinden sonra Baudelaire öksüzleri ile Quagmire üçüzlerinin başına neler geldiğini merak ediyorsunuzdur.

"Bayağı heyecan verici," dedi Duncan, Klaus'tan aldığı gözlüğü takarken. "Bunu ciddi bir iş için yaptığımızı biliyorum, ama heyecana kapılmaktan da alamıyorum kendimi."

Violet'ten aldığı kurdeleyle saçlarını bağlayan Isadora'nın ağzından şu şiir dökülüverdi:

"Bu kılıça pek de yatmıyor aklım.
Ama pırpır pırpır ediyor yüreğim."

"Ne yapayım, sözleri tam oturtamadım, bu koşullarda idare edeceksiniz artık. Evet, nasıl görünüyoruz?"

Baudelaire öksüzleri bir adım geri çekilerek Quagmire üçüzlerini dikkatle gözden geçirdiler. Akşam yemeğinden az önce çıkan çocuklar, riskli planlarını uygulamaya geçirme telaşıyla Öksüzler Barınağı'nın dışında duruyorlardı.

Gündüz gizlice yemekhaneye girmeyi ve metal maskeli görevlilerin arkaları dönükken mutfaktan Sunny'nin boyuna uygun bir un torbası yürütmeyi başarmışlardı. Violet ayrıca icadı için gerek duyduğu bir çatal, birkaç çay kaşığı kremalı ıspanak ve ufak bir patates aşırmıştı. Baudelaire kardeşlerin, daha doğrusu onların kılığına girmiş Quagmire kardeşlerin K.Ö.L.E. programına çıkmalarına çok kısa bir süre vardı. Duncan ve Isadora o gece oturup sınavlarına hazırlanmaları için Baudelaire kardeşlere defterlerini verdiler. Ardından koşu sırasında aynı adım seslerinin çıkması için ayakkabılarını değiştirdiler. Ayrılmalarına birkaç saniye kalmışken, Quagmire üçüzlerinin yeni kılıklarını baştan aşağı süzen Baudelaire öksüzleri planın ne kadar riskli olduğunu anında gördüler.

Isadora ve Duncan'ın aslında Violet ve Klaus'a pek fazla benzemediği apaçıktı. Duncan'ın gözleri Klaus'un gözlerinden farklı renkteydi. Benzer biçimde bağlanmış olsa bile, Violet'inkinden farklı saçları vardı Isadora'nın. Üçüz olmaları nedeniyle Quagmire kardeşler

tam aynı boydaydı; oysa Violet aradaki yaş farkından dolayı Klaus'tan daha uzundu. Isadora'nın daha uzun görünmesini sağlayacak ufak ayaklıklar yapmaya zaman yoktu. Ama kılık değişikliğini inandırıcı olmaktan uzak kılan şey, bu küçük fiziksel ayrıntılar değildi aslında. Baudelaire ve Quagmire kardeşlerin farklı kişiler olmaları gibi basit bir gerçek duruyordu ortada. Saç kurdelesi, gözlük ve ayakkabılar onların başka bir kişilik kazanmalarını sağlayamazdı. Tıpkı yusufçuk kıyafeti giymiş bir kadının kanatlarını çırpıp uçmasına ve onu bekleyen felaketten kurtulmasına olanak olmadığı gibi.

Baudelaire kardeşlerin bir süre suskun kalmasından sonra, "Size çok benzemediğimizin farkındayım," dedi Duncan. "Ama çimenlik alanın epey karanlık olduğunu unutmayın. Oradaki tek ışık fosforlu daireden geliyor. Koşarken başlarımızı aşağıya dönük tutmaya dikkat edeceğiz. Böylece yüzlerimiz bizi ele vermeyecek. Koç Cengiz'le tek kelime konuşmayacağımız için, seslerimiz de bizi ele vermeyecek. Üstelik saç kurdelesi, gözlük ve ayakkabılar kimliğimizin

açığa çıkmaması için yeterli bir aksesuar oluşturuyor."

"Bu planı mutlaka sonuna kadar götürmek zorunda değiliz," dedi Violet alçak sesle. "Yardım etme isteğiniz övgüye değer, ama Cengiz'i kandırmak için şansımızı zorlamamıza gerek yok. Kardeşlerim ve ben hemen bu akşam okuldan kaçabiliriz. Epey iyi birer koşucu haline geldiğimiz için, Koç Cengiz bizi kolay kolay yakalayamaz."

"Karşımıza çıkacak ilk telefon kulübesine girerek Bay Poe'yu arayabiliriz," dedi Klaus.

"Boşuku," dedi Sunny, "Başka adlar kullanarak başka bir okula gidebiliriz," anlamında.

"Bu planlardan sonuç alma şansı hiç yok," dedi Isadora. "Bay Poe hakkında bize anlattıklarınıza bakılırsa, size asla yardımcı olmayacaktır. Ve de Kont Olaf'ın şimdiye kadar gittiğiniz her yerde sizi bulduğu anlaşılıyor. Bu yüzden ayrı bir okul da işe yaramayacaktır."

"Tek şansımız şimdiki planda," diyerek onu destekledi Duncan. "Cengiz'i kuşkuya düşürmeden sınavları geçerseniz, okuldan kovulma

tehlikesinden kurtulacaksınız. Böylece yeniden bütün çabamızla koçun asıl kimliğini açığa çıkarmaya çalışırız."

"Sanırım haklısınız," dedi Violet. "Sırf bize yardım etmek uğruna kendi hayatınızı tehlikeye atacak olmanız beni rahatsız ediyor."

"Arkadaşlık zor günlerde belli olmaz mı?" dedi Isadora. "Sizler kötü bir sona doğru koştururken, bizler öylece oturup aptalca bir resitali dinleyemeyiz. Bu okulda öksüz olduğumuz için bize kötü davranmayan ilk kişiler sizsiniz. Hiçbirimizin anne babası olmadığına göre, sıkıca kenetlenmeyiz birbirimize."

"Hiç olmazsa sizinle birlikte çimenliğe kadar gelelim," dedi Klaus. "Böylece sizi kemer yolundan gözetleriz. Koç Cengiz'i kandırdığınızı görürsek içimiz rahatlamış olur."

Duncan başını iki yana salladı. "Bize gözcülük yapacak zamanınız yok," dedi. "Daha o metal çubuklardan zımba teli yapacaksınız ve genel sınav için çalışacaksınız."

"Of!" dedi Isadora birdenbire. "Pist boyunca bu un torbasını nasıl sürükleyeceğiz ya? İp veya

benzer bir şey lazım."

"Tekmeleyip daire etrafında yuvarlayıp götürürüz, olur biter," dedi Duncan.

"Yo, yo, olmaz," dedi Klaus. "Koç Cengiz küçük kardeşinizi tekmelediğinizi görecek olursa, bir şeyler döndüğünün farkına varır."

"Buldum!" dedi Violet. Öne doğru eğilip elini Duncan'ın göğsüne koydu. Parmaklarını yün kazağı üzerinde gezdirerek aradığı şeyi, sökük bir ilmiği sonunda buldu. Bu ilmiği hafifçe çekip kazağı sökmeye başladı. Yeterince uzunluğa varınca kopardığı ipin bir ucunu un torbasına bağladı, diğer ucunu da Duncan'ın eline verdi. "Bu idare eder herhalde," dedi. "Kazağına zarar verdim, kusura bakma."

"Bu tehlikeyi atlattıktan sonra," dedi Duncan, "eminim ki bir dikiş makinesi icat edebilirsin. Her neyse, biz yola koyulalım, Isadora. Koç Cengiz bizi bekliyordur şimdi. Haydi, size iyi çalışmalar."

"Size de iyi koşular," dedi Klaus.

Baudelaire kardeşler dostlarına uzunca baktılar. Kumsala inmek için ayrıldıklarında onlara el

sallayan anne babalarını en son gördükleri an geldi akıllarına. O sırada bunun anne babalarıyla geçirdikleri son an olduğunu bilmelerine olanak yoktu hiç kuşkusuz. Hayatlarının o karanlık gününe geri dönüşle birlikte, her üçünün de içinden aynı duygu geçti. Keşke sıradan bir hoşça kal sözünden daha fazla şey söylemiş olsalardı o zaman. Violet, Klaus ve Sunny iki üçüze bakarken, yine buna benzer bir an yaşamamayı, değer verdikleri kişilerin hayatlarından artık tamamen çıkıp gideceği bir an yaşamamayı umdular. Peki, ya böyle bir şey olsa, ne yapacaklardı?

"Sizleri bir daha göremezsek..." diyen Violet durdu, yutkundu ve yeniden konuşmaya başladı. "Bir şeyler ters giderse..."

Duncan ellerini tutarak gözlerini dosdoğru ona dikti. Klaus'un gözlüğünün ardındaki iri gözlerinde beliren ciddi bakışı gördü Violet. "Hiçbir şey ters gitmeyecek," dedi Duncan kararlılıkla, o anda yanıldığını, hem de çok yanıldığını pek tabii ki bilmeden. "Hiçbir şey ters gitmeyecek. Sabahleyin görüşürüz, Baudelaire kardeşler."

Isadora ağırbaşlı bir tavırla başını salladı ve Öksüzler Barınağı'ndan uzaklaşmaya başlayan kardeşini ve onun sürüklediği un torbasını takip etti. Baudelaire öksüzleri onların çimenlik alana doğru yürüyüşünü seyrettiler. Üçüzler ve arkalarındaki un torbası birer ufacık leke olarak görünene kadar yerlerinden kıpırdamadılar.

"Biliyor musunuz," dedi Klaus, üçüzleri seyretmeye devam ederken, "uzaktan bakılınca bu loş ışık altında bize bayağı benziyorlar."

"Eynbi," diyerek onu onayladı Sunny.

"*Umarım*," diye mırıldandı Violet. "*Umarım*. Bu arada biz de onları düşünmeyi bırakıp planın diğer yarısına başlasak iyi olur. Haydi, takatukalı ayakkabılarımızı giyelim ve içeriye girelim."

"Doğrusu, nasıl zımba teli yapacağını hiç aklım almıyor," dedi Klaus. "Hem de sadece bir çatal, birkaç çay kaşığı kremalı ıspanak ve ufak bir patates kullanarak. Bunlar zımba teli üretecek bir aygıttan çok, hafif bir yemeğe uygun malzemeler gibi görünüyor. Bu kadar uykusuz kaldıktan sonra buluşçuluk becerilerin körelmemiştir umarım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Violet. "Çok şaşırtıcı ama, insan bir plan kurduktan sonra büyük bir enerjiyle dolabiliyor. Ayrıca planım için gerekli malzemeler sadece yürüttüğüm şeyleri kapsamıyor. Bir Öksüzler Barınağı yengeci ve takatukalı ayakkabılarımız da gerekiyor bu iş için. Şimdi, ayakkabılarımızı giydikten sonra, benim söyleyeceklerimi aynen yapın lütfen."

İki küçük kardeş bu sözler karşısında epey şaşırmakla birlikte, icatlar söz konusu olduğunda Violet'e kesinlikle güvenilebileceğini çoktan öğrenmişlerdi. Yakın dönemde ablaları hiç akla gelmeyecek şeylerle bir çengelli kanca, bir maymuncuk ve bir alarm sinyali aygıtı yaratmıştı. Şimdi de bir çatal, birkaç çay kaşığı kremalı ıspanak, ufak bir patates, canlı bir yengeç ve takatukalı ayakkabılarla ne yapıp edip bir zımba teli üretme aygıtı icat edecekti mutlaka.

Üç kardeş takatukalı ayakkabılarını giyerek barınağa girdiler. Ufak yengeçler barınakta tek başlarına olmalarından yararlanarak, gürültülü seslerden ürkmedikleri zamanlarda olduğu gibi etrafta pinekleyip duruyorlardı. Daha önceleri

Baudelaire kardeşler barınağa girerken çoğu kez çılgınca zıplamalarla döşemeyi dövdükleri için, yengeçler hemen saman balyalarının altına ve odanın diğer saklanma yerlerine doğru kaçışırlardı. Ancak bu sefer Violet, kardeşlerinden en hırçın ve en büyük kıskaçlı yengeçlerden birini barınağın bir köşesine doğru sürmek üzere döşemeye belirli bir düzen içinde basmalarını istedi. Böylece diğer yengeçler dağılırken, hedef alınan yengeç bir köşede kıstırıldı. Takatukalı ayakkabılardan korkmasına karşın, bu hayvancığa saklanacak bir yer kalmamıştı.

"Güzel iş yaptık!" diye bağırdı Violet. "Sunny, ben patatesi hazırlarken, sen yengeci köşede tut."

"Patates ne işe yarayacak?" diye sordu Klaus.

Sunny ufacık ayaklarıyla yerde tepinerek yengecin köşeden çıkmamasını sağlarken, Violet açıklamaya başladı. "Bu yengeçlerin kıskaçlarını ayak parmaklarımıza geçirmekten hoşlandıklarını biliyoruz. Ayak parmağı biçimli bir patatesi özellikle seçtim. Kıvrık bir yumruya benzer yapısını ve tırnağa benzer şu hafif

tümseği görüyorsun, değil mi?"

"Haklısın," dedi Klaus. "Müthiş bir benzerlik. Peki, bunun zımba telleriyle ne ilgisi var?"

"Şöyle var. Neron'un bize verdiği metal çubuklar çok uzun. Bu yüzden düzgünce kesilip zımba teli boyunda küçük parçalara ayrılmaları gerekiyor. Sunny yengeci köşede tutarken, ben de patatesi ona doğru sallayacağım."

"Yani onunla oyun mu oynayacaksın?" dedi Klaus.

"Bir bakıma öyle," diye devam etti Violet. "Patatesi ayak parmağı sanıp kıskacıyla kapmaya çalışacak. İşte tam o anda patatesi hızla çekip diğer elimle yerine bir çubuk koyacağım. Eğer bunu yeterince dikkatli yaparsam, yengeç çubuğu dilimlere ayırma işini kusursuzca yerine getirecek."

"Peki, daha sonra?" diye sordu Klaus.

"Dur hele, bunu bitirelim önce," diye sertçe karşılık verdi Violet. "Evet, tamam. Sunny, sen takatukalı ayakkabılarını yere vurmaya devam et. Patates ve bir numaralı çubuk hazır."

"Bu arada ben ne yapabilirim?" diye sordu Klaus.

"Sen de genel sınavlar için çalışmaya başlayabilirsin," dedi Violet. "Duncan'ın bütün notlarını bir gecede okumaya benim gücüm yetmez. Sunny ve ben zımba tellerini yaparken, senin de Duncan ve Isadora'nın defterlerini okuman, Bayan Bass'ın dersindeki ölçümleri baştan sona ezberlemen ve Bay Remora'nın bütün hikayelerini bana öğretmen gerekiyor."

"Anlaşıldı, baş üstüne komutanım," dedi Klaus. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, bu sözleri ablasıyla alay etmek için değil, sıkı bir disiplin içinde çalışacağını belirtmek içindi. Sonraki iki saat boyunca da çalışmalar düzgün bir işleyişle sürdü. Sunny takatukalı ayakkabılarıyla yengeci köşede tutarken ve Violet patatesi bir ayak parmağı gibi, yengecin kıskaçlarını da sağlam bir kesici alet gibi kullanırken, Klaus not defterlerini okuyarak sınavlar için hazırlanmaya koyuldu. Böylece her şey aksamadan gerektiği gibi yürüdü. Sunny ayakkabılarını gürültüyle yere vurarak, yengecin sıkıştığı köşeden çıkmamasını sağladı. Violet patatesi ve metal çubukları büyük bir çabuklukla yengecin önünde sal-

layarak, zımba teli büyüklüğünde parçaları kısa sürede elde etti. Klaus gözlüğünü Duncan'a verdiği için gözlerini kısmak zorunda kalmasına karşın, Isadora'nın defterindeki ölçüm notlarını dikkatle okuyarak, hemen her nesnenin uzunluğunu, genişliğini ve derinliğini çok geçmeden ezberledi.

"Violet, bana deniz mavisi atkının ölçülerini sor," dedi Klaus, göz ucuyla bakmamak için defteri ters çevirerek.

Violet patatesi tam zamanında çekti ve yengeç metal çubuktan bir parça daha kesiverdi. "Deniz mavisi atkının ölçüleri ne, Klaus?"

"Boyu iki desimetre, eni dokuz santimetre ve kalınlığı dört milimetre," diye ezbere söyledi Klaus. "Sıkıcı, ama cevap doğru. Sunny, sen de bana sabun kalıbının ölçülerini sor."

Yengeç bu konuşmayı fırsat bilip köşeden kaçmaya yeltendi, ama Sunny çarçabuk önünü kesti. "Sabun?" diye bağırdı Sunny, sınava çeken bir öğretmen havasıyla. Bir yandan da ufacık ayakkabılarıyla yeri döverek yengeci geri çekilmeye zorladı.

"Sekizer santimetrelik boyutları olan bir küp," diye cevabı hemen yapıştırdı Klaus. "Kolay bir soru bu. Bakıyorum, siz ikiniz de harika iş yapıyorsunuz. Bahse girerim ki, bu yengeç bizim kadar yorgun düşecek."

"Hayır," dedi Violet, "görevini yerine getirdi. Sunny, onu bırak artık. Gerektiği kadar zımba teli parçası var elimizde. Zımba teli üretme sürecinin bu bölümünü bitirdiğimize çok sevindim. Bir yengece böyle muziplik yapmak çok sinir bozucu."

Yengeç hayatının en korkunç anlarını atlatıp oradan hızla uzaklaşırken, "Sonraki aşama ne?" diye sordu Klaus.

"Şimdi sen bana Bay Remora'nın hikayelerini öğretirken," dedi Violet, "Sunny ve ben bu küçük metal parçaları kıvırıp uygun şekle sokacağız."

"Napci?" dedi Sunny, "Peki, bunu nasıl yapacağız?" diye sorarcasına.

"Beni izle," dedi Violet ve Sunny onu izlemeye başladı. Isadora'nın siyah kaplı defterini kapatan Klaus bu kez Duncan'ın yeşil kaplı def-

terinin sayfalarını çevirmeye koyulurken, Violet kremalı ıspanak topağını yere dökülmüş birkaç saman parçası ve tozla karıştırarak yapışkan ve tutkalımsı bir harç haline getirdi. Ardından bu harcı çatalın sivri ucuna yerleştirdi ve sivri ucu saman balyalarından birine saplayarak çatalın sap kısmını balyanın kenarında asılı kalacak duruma getirdi. Kremalı ıspanak, saman ve toz karışımından oluşan harca üfleyerek iyice kurumasını sağladı. "Sert Temel'in yemek diye verdiği kremalı ıspanağın berbat denecek kadar yapışkan olduğunu hep düşünmüştüm," diye açıkladı Violet. "Böylece aklıma bunun tutkal olarak kullanılabileceği fikri geldi. Ve şimdi o ufak metal şeritleri birer zımba teli haline getirmek için kusursuz bir yöntemimiz var. Bak, bir şeridi çatal sapının üstüne koyduğumda, her iki yanda şeridin küçük birer parçası dışarıda kalıyor. Bu parçalar zımba telinin kağıda batırılan aşağıya inik kısımlarını oluşturacak. Şimdi biraz dur, takatukalı ayakkabılarımı çıkarayım." Violet takatukalı ayakkabılarını çıkardıktan sonra açıklamasını sürdürdü. "Eveeet, bu ayak-

kabıların metal uçlarını şeride vurduğumda, çatal sapının iki yanındaki parçalar aşağıya kıvrılacak ve böylece bir zımba teli ortaya çıkacak. Gördün mü?"

"Cibya!" diye çığlık attı Sunny. Bu bağırışla "Sen bir dahisin! Peki, bana düşen bir iş var mı?" demek istiyordu.

"Takatukalı ayakkabılarınla yeri dövmeye devam ederek yengeçleri bizden uzak tutabilirsin," diye karşılık verdi Violet. "Bu arada, Klaus, sen de hikayeleri bana özetlemeye başlasan iyi olur."

"Anışidi," dedi Sunny.

"Anlaşıldı," dedi Klaus. Böylece Baudelaire kardeşler bir kez daha tam bir disiplin içinde çalışmaya koyuldu. Gecenin geri kalan bölümü boyunca Violet ilkel bir örs ve çekiç sistemini kullanarak metal şeritlerden zımba telleri yaparken, Klaus elindeki deftere bakarak bütün hikayeleri ona yüksek sesle özetledi ve Sunny takatukalı ayakkabılarıyla yeri dövdü. Bir süre sonra yerde el yapımı zımba tellerinden oluşan büyük bir yığın birikti, çocukların beyinleri Bay

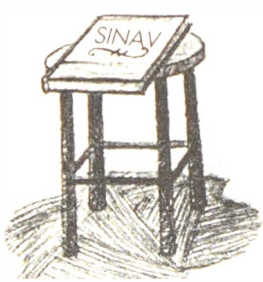
Remora'nın hikayeleriyle doldu ve tek bir yengeç bile ortaya çıkıp onları rahatsız etmedi. Koç Cengiz tehlikesinin hala başlarında dolaşmasına karşın, geceyi sıcacık bir hava sarmaya başladı. Baudelaire kardeşler anne babalarının sağ olduğu dönemde konak kadar büyük olan evlerinin bir salonunda geçirdikleri geceleri hatırladılar. Böyle gecelerde çoğu kez Violet bir icatla uğraşır, Klaus kitap okur ve arada bir başını kaldırıp kitaptan öğrendiği şeyleri anlatır, Sunny de gürültülü sesler çıkarırdı. Hiç kuşkusuz evlerinde yaşarken Violet'in hayatlarını kurtaracak bir icatla çılgınca bir telaş içinde uğraşması, Klaus'un böylesine sıkıcı şeyler okuması, Sunny'nin de yengeçleri ürkütmek için gürültülü sesler çıkarması gibi bir durumla hiç karşılaşmamışlardı. Bununla birlikte gecenin ilerleyen saatlerinde, Baudelaire kardeşler Öksüzler Barınağı'nda neredeyse bir yuva sıcaklığı duyacak bir rahatlama içine girdiler. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü giderek aydınlatırken, başka bir kılığa girme heyecanından oldukça farklı bir heyecan çocukları sarmaya başladı. Benim hayatım-

da hiç duymadığım, Baudelaire öksüzlerinin de daha önce pek sık duymadığı bir heyecandı bu. Sabah güneşinin etrafa ışıklar saçmaya başlamasıyla birlikte, üç kardeş bütün tersliklere karşın planlarının işe yarayacağını ve az önce hatırladıkları gecelerdeki kadar güven ve mutluluğu belki de zamanla yakalayacaklarını düşünmenin getirdiği bir heyecanla doldu.

BÖLÜM
On iki

Varsayımla yola çıkmak tehlikeli bir şeydir. Yapılması tehlikeli olan -bomba ya da çilekli kek gibi- her şey gibi, bir varsayımda da en ufak bir hataya düştüğünüzde, başınıza korkunç belalar açabilirsiniz. Varsayımda bulunmak, ortada sizi doğrulayacak belirtiler çok azken ya da hiç yokken, işlerin belirli bir şekilde gelişeceğine inanmaktır. Bunun başınıza korkunç belalar açabileceğini anlamak pek de zor olmasa gerek. Sözgelimi, bir sabah uyandığınızda yatağınızın her zamanki yerinde olduğu varsayımında bulunabilirsiniz; oysa gözünüzü daha yeni açtığınız için,

bunun böyle olduğuna ilişkin hiçbir somut kanıt daha yoktur elinizde. Geceden sabaha kadar kim bilir neler olmuştur. Bu nedenle doğrulup kalkınca, yatağınızın deniz sularında yüzdüğünü görmeniz pekala mümkündür. Böyle bir durumda yanlış varsayımdan yola çıkarak yataktan hop diye atlamaya kalkarsanız, başınıza korkunç bir bela açmış olursunuz. Çok fazla varsayımda bulunmamanın, özellikle de sabahları bundan kaçınmanın daha iyi olduğunu böylece anlayabilirsiniz.

Gelgelelim, genel sınavların yapılacağı sabah, Baudelaire öksüzlerin üzerinde büyük bir yorgunluk vardı. Sadece bütün gece uyanık kalıp ders çalışmanın ve zımba tel yapmanın değil, daha önce dokuz gece arka arkaya tur üstüne tur koşmanın yol açtığı bu yorgunluk yüzünden, sabah ışıklarıyla birlikte bir sürü varsayımda bulundular. Üstelik varılan sonuç açısından hepsi de yanlış olan varsayımlardı bunlar.

"Evet, işte bu son zımba teli," dedi Violet, yorgun kaslarını gererek. "Sanırım Sunny'nin işinden olmayacağını rahatlıkla varsayabiliriz."

"Ve de göründüğü kadarıyla, sen de Bay Remora'nın hikayelerindeki her ayrıntıyı benim Bayan Bass'ın bütün ölçümlerini bildiğim kadar iyi biliyorsun," dedi Klaus, yorgun gözlerini ovuşturarak. "Sanırım ikimizin de okuldan kovulmayacağını rahatlıkla varsayabiliriz."

"Kulici," dedi Sunny, yorgun ağzını açıp esneyerek. Bu sözle, "Quagmire üçüzleri şimdiye kadar ortalıkta görünmediklerine göre, sanırım planın onlara düşen bölümünün de iyi yürüdüğünü rahatlıkla varsayabiliriz," gibi bir şey söylemek istiyordu herhalde.

"Bu doğru," dedi Klaus. "Eğer yakalanmış olsalardı, şimdiye kadar bunu duyardık."

"Benim aklımdan da aynı varsayım geçiyordu," dedi Violet.

"*Benim aklımdan da aynı varsayım geçiyordu,*" diye taklit edici ve iğrenç bir ses geldi arkadan. İrkilerek başlarını çeviren çocuklar elinde kocaman bir kağıt tomarı tutan Müdür Yardımcısı Neron'u gördüler. Baudelaire kardeşler yüksek sesle dile getirdikleri varsayımın yanı sıra, içeride yalnız oldukları varsayımında da

bulunmuşlardı. Bu yüzden Öksüzler Barınağı'nın kapı eşiğinde yalnız Müdür Yardımcısı Neron'u değil, Bay Remora ile Bayan Bass'ı görünce şaşkınlığa uğradılar. "Umarım bütün gece çalışmışsınızdır," dedi Neron, "çünkü öğretmenlerinize sınavlar için çok zor sorular hazırlamalarını bildirdim ve şu bebeğin zımbalaması gereken kağıt parçaları da bayağı kalın. Pekala, başlayalım. Bay Remora ile Bayan Bass sizlere sırayla sorular yöneltecek. İkinizden biri yanlış bir cevap verdiği anda, birlikte sınavlarda çakmış olacaksınız. Sunny arka tarafta oturacak ve bu kağıtları kitapçık gibi beşer kağıtlık desteler halinde zımbalayacak. El yapımı zımba telleriniz tam işe yaramazsa, hep birlikte sınavlarda çakmış olacaksınız. Benim gibi bir müzik dahisi bütün gününü sınav izlemeye verecek değil ya. Zaten çok zaman kaybedip keman çalmaktan yeterince geri kalmış bulunuyorum. Haydi, başlıyoruz!"

Neron elindeki kağıtları dağınık bir yığın halinde saman balyalarından birine fırlattı ve ardından zımbayı üstüne attı. Sunny elinden geldiği kadar çabucak emekledi ve zımbayı eline alıp zımba

tellerini içine yerleştirmeye başladı. Quagmire üçüzlerinin defterlerini elinde sıkıca tutan Klaus ayağa kalktı. Violet takatukalı ayakkabılarını yeniden ayaklarına geçirdi. Ağzındaki muz parçasını yutan Bay Remora ilk sorusunu yöneltti.

"Eşekle ilgili hikayemde," diye sordu, "eşek kaç kilometre koşmuştu?"

"On" diye hemen cevap verdi Violet.

"*On*," diye taklit etti Neron. "Bu doğru olamaz, öyle değil mi, Bay Remora?"

"Hım, doğru aslında," dedi Bay Remora, elindeki muzdan bir parça daha ısırarak.

Klaus'a dönen Bayan Bass, "Sarı kaplı kitabın eni ne kadardı?" diye sordu.

"On dokuz santimetre," dedi Klaus anında.

"*On dokuz santimetre*," diye tekrarlayarak alay etti Neron. "Yanlış, öyle değil mi, Bayan Bass?"

"Hayır," dedi Bayan Bass. "Doğru cevap bu."

"Peki, bir başka soru sorun, Bay Remora," dedi Neron.

"Mantarla ilgili hikayemde," diye sordu Bay Remora, "aşçının adı neydi?"

"Maurice," diye cevap verdi Violet.

"*Maurice*," diye taklit etti Neron.

"Doğru," dedi Bay Remora.

"Yedi numaralı tavuk göğsünün boyu ne kadardı?" diye sordu Bayan Bass.

"On dört buçuk santimetre," dedi Klaus.

"*On dört buçuk santimetre*," diye taklit etti Neron.

"Evet, aynen öyle," dedi Bayan Bass. "Aslında ikiniz de çok iyi öğrencilermişsiniz. Oysa son zamanlarda derslerde hep uyukluyordunuz."

"Kesin bu gevezelikleri ve onları sınavda çaktıracak bir şey yapın," dedi Neron. "Şimdiye kadar ağız tadıyla bir öğrenci kovamadım ve bunu yapmak için gerçekten yanıp tutuşuyorum."

Sunny kalın kağıt yığınını kitapçıklar halinde zımbalamaya başlarken, "Yük kamyonuyla ilgili hikayemde, kamyonun taşıdığı kayaların rengi neydi?" diye sordu Bay Remora.

"Gri ve kahverengi."

"*Gri ve kahverengi*."

"Doğru."

"Annemin güveç tabağının derinliği ne kadardı?"

"Altı santimetre."

"*Altı santimetre.*"

"Doğru."

"Gelincikle ilgili hikayemde, bu hayvanın en sevdiği renk neydi?"

Genel sınavlar böylece sürüp gitti. Bay Remora ile Bayan Bass'ın yönelttiği bıktırıcı ve anlamsız soruların hepsini tekrarlamaya kalkarsam, hemen uykuya dalacak kadar sıkılabilir, üstelik bu kitabı genç beyinlerin yararlanacağı eğlenceli ve öğretici bir öykü yerine bir yastık olarak kullanabilirsiniz. Doğrusunu söylemek gerekirse, sınav soruları o kadar sıkıcıydı ki, Baudelaire kardeşler bile normal koşullarda uyuklamaktan kendilerini alamazlardı. Ama uyuklamayı göze alabilecek bir durumları yoktu. Yanlış bir cevap verdikleri ya da bir kağıt parçasını zımbalamayı unuttukları anda, Neron onları Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'ndan kovacak ve hazır bekleyen Koç Cengiz'in pençelerine bırakacaktı. Bu yüzden her üç çocuk da güçlerinin yettiği kadar çalışkanlıklarını sergilediler. Violet kardeşinin ona öğrettiği her ayrıntıyı, Klaus da ezberlediği her ölçüyü ha-

tırlamak için yırtınıyordu. Sunny ise çılgınca bir tempoyla zımbalama işini çabuk ve düzgün bir şekilde yürütüyordu. Sonunda Bay Remora sekizinci muzu midesine indirirken durdu ve Müdür Yardımcısı Neron'a döndü.

"Neron, bu sınavları sürdürmenin bir yararı yok," dedi. "Violet çok iyi bir öğrenci ve besbelli ki çok sıkı çalışmış."

Bayan Bass onu onaylarcasına başını salladı. "Bütün öğretmenlik hayatımda, inanın bana, Klaus kadar kafası metrik sisteme iyi çalışan bir çocuk görmedim hiç. Ve göründüğü kadarıyla Sunny de iyi bir sekretermiş. Şu kitapçıklara baksanıza! Ne kadar güzel görünüyorlar!"

"Bızmışık!" diye çığlık attı Sunny.

Violet bu sözün aslında "Zımbaya basmaktan elim şişti be," anlamına geldiğini bilmesine karşın, "Küçük kardeşim 'Çok teşekkür ederim,' demek istiyor," dedi. "Az önceki sözleriniz Sert Temel'de kalacağımız anlamına mı geliyor?"

"Ah, evet, okulda kalsınlar, Neron," dedi Bay Remora. "İlla birini okuldan atmak istiyorsan, Carmelita Spats'ı kovsan olmaz mı? Hiç ders ça-

lışmıyor, ayrıca çok berbat bir çocuk."

"Ah, evet," dedi Bayan Bass. "Asıl onu şöyle sıkı bir sınava çekelim de görsün."

"Carmelita Spats'ı sınavda çaktıramam," dedi Neron sabırsızlıkla. "Koç Cengiz'in özel ulağı o."

"Kimin ulağı?" diye sordu Bay Remora.

"Tanıdık biri," diye açıkladı Bayan Bass. "Koç Cengiz, hani şu yeni beden eğitimi öğretmeni."

"Ah, evet," dedi Bay Remora. "Adını işittim, ama hiç görmedim onu. Nasıl biri?"

"Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi beden eğitimi öğretmeni," dedi Müdür Yardımcısı Neron, hayret dolu bir övgüyle başındaki dört at kuyruğunu sallayarak. "Ama benim sözüme inanmak zorunda değilsiniz. Kendiniz de görüp anlayabilirsiniz. Bakın, işte geliyor buraya."

Neron bir eliyle Öksüzler Barınağı'nın dışını işaret etti ve Baudelaire kardeşler onun doğru söylediğini görerek dehşete düştüler. Sinir bozucu bir şekilde ıslık çalan Koç Cengiz dosdoğru onların bulunduğu yere geliyordu. Çocuklar sabahki varsayımlarından birinin yanlış çıktığını anında anladı-

lar. Aynı şekilde yanlış çıkacak olmasına karşın, Sunny'nin işinden olmayacağı varsayımı değildi bu. Yine aynı şekilde yanlış çıkacak olmasına karşın, Violet ve Klaus'un okuldan atılmayacağı varsayımı da değildi bu. Planın Quagmire üçüzlerine düşen bölümünün yolunda gittiği varsayımıydı söz konusu olan. Baudelaire kardeşler gittikçe yaklaşan Koç Cengiz'in çarpık çurpuk ellerini ve de bu ellerden biriyle Violet'in saç kurdelesini, diğeriyle de Klaus'un gözlüğünü tuttuğunu görmekte gecikmediler. Ayrıca Koç Cengiz'in pahalı spor ayakkabılarıyla attığı her adımda küçük bir beyaz toz bulutu havaya kalkıyordu; yemekhaneden aşırılan torbadaki unun ayakkabılarına bulaştığı apaçık anlaşılıyordu. Ama kurdeleden, gözlükten ve havaya kalkan küçük un bulutlarından daha da önemli bir belirti Koç Cengiz'in gözlerindeki bakıştı. Öksüzler Barınağı'na ulaşan Koç Cengiz uzun, ama çok uzun bir süreden beri oynanan bir oyunu kazanmışçasına, zafer parıltılarıyla ışıldayan gözlerini çocuklara dikti. O anda Baudelaire öksüzleri Quagmire üçüzlüleriyle ilgili varsayımlarında çok, hem de çok yanıldıklarını tam anlamıyla kavradılar.

BÖLÜM

On üç

"Nerede onlar?" diye bağırdı Violet, barınağa adım atan Koç Cengiz'e doğru. "Onlara ne yaptın?" İnsan içeriye giren biriyle konuşmaya başlarken normalde "Merhaba, nasılsınız?" gibi bir şey söyler. Ancak Baudelaire kardeşlerin en büyüğü bunu yapmayacak kadar sıkıntılı ve üzüntülüydü.

Cengiz'in gözlerinde alabildiğine parlak bir ışıltı vardı, ama sesi oldukça sakin ve yumuşaktı. "İşte burada," dedi kurdeleyi ve gözlüğü havaya kaldırarak. "Merak etmiş olabileceğinizi düşündüğüm için, sabah ilk iş olarak bunları size getirdim işte."

"Onlar derken kastettiğimiz *bunlar* değil," dedi Klaus, bir yandan da kurdeleyi ve gözlüğü Cengiz'in çarpık çurpuk ellerinden alarak. "Onlar derken *onları* kastediyoruz!"

"Kusura bakma, ama onlar bunlar diye gevelemenden hiçbir şey anlamıyorum," dedi Koç Cengiz ve ardından omuz silkerek odadaki büyüklere döndü. "Bu öksüzler dün gece K.Ö.L.E. programı çerçevesindeki koşu idmanını bitirdikten sonra, sabahki sınavlara yetişmek için hemen fırlayıp gitti. Bu telaş içinde Violet kurdelesini, Klaus da gözlüğünü düşürmüş anlaşılan. Bebek her nedense..."

"Böyle bir şeyin olmadığını gayet iyi biliyorsun," diyerek sözünü kesti Violet. "Quagmire üçüzleri nerede? Söyle bakalım, arkadaşlarımıza ne yaptın?"

"*Söyle bakalım, arkadaşlarımıza ne yaptın?*" dedi Müdür Yardımcısı Neron alaycı ses tonuyla. "Saçma sapan konuşmayı bırakın, öksüzler."

"Korkarım ki pek de saçma sapan değil," dedi Cengiz. Türbanlı başını iki yana salladı ve uyduruk hikayesini bıraktığı yerden sürdürdü.

"Şu bızdık kız sözümü kesmeden önce size söylediğim gibi, bebek her nedense diğer öksüzlerle birlikte fırlayıp gitmedi. Bir un çuvalı gibi orada öylece oturup kaldı. Bunun üzerine yanına doğru yürüdüm ve kımıldaması için bir tekme attım ona."

"Mükemmel fikir!" dedi Neron. "Ne kadar harika bir hikaye bu! Peki, daha sonra ne oldu?"

"Efendime söyleyeyim, ilk başta bu tekmeyle sanki bebeğin karnını deşer gibi oldum," dedi Cengiz, gözlerinde ışıltılar çakarak. "Böylesi de hayırlı olurdu aslında. Sunny berbat bir atletti. Onu bu ıstıraptan kurtararak bir iyilik yapmış olurdum."

Neron heyecanla ellerini çırptı. "Ne demek istediğini tastamam anlıyorum, Cengiz," dedi. "Aynı zamanda berbat bir sekreter o."

"Ama zımbalama işini eksiksiz yaptı," diyerek karşı çıkacak oldu Bay Remora.

"Kapa çeneni de, koçumuz hikayesini bitirsin," dedi Neron.

"Gelin görün ki, başımı eğip baktığımda," diye devam etti Cengiz, "attığım tekmeyle bir be-

beğin karnını değil, bir un torbasını deştiğimi gördüm. Meğer bana numara yapmış veletler!"

"Ne büyük alçaklık!" diye bağırdı Neron.

"Bunun üzerine Violet ve Klaus'un peşinden koştum," diye konuşmasını sürdürdü Cengiz. "Bir de ne göreyim, koşan çocuklar Violet ve Klaus falan değil, şu diğer iki öksüz, hani ikiz olan çocuklar çıkmaz mı?"

"Onlar ikiz değil!" diye bağırdı Violet. "Üçüz onlar!"

"*Üçüz onlar!*" diyerek yine alay etti Neron. "Ahmak gibi konuşma öyle. Üçüz aynı anda doğmuş dört bebeğe denir. Oysa Quagmire kardeşler yalnızca iki çocuk."

"İşte bu iki Quagmire kardeşler meğer Baudelaire kardeşlerin kılığına girmişler, ders çalışmak için ek zaman bulsunlar diye."

"Ders çalışmak için ek zaman mı?" dedi Neron, büyük bir keyifle sırıtarak. "Hi hi hi! Vay yumurcaklar vay, kopya çekmektir bu!"

"Kopya çekmek denemez buna!" diye karşı çıktı Bass.

"Ders çalışmak için beden eğitimi dersinden

kaytarmak bal gibi kopya çekmektir," diye diretti Neron.

"Hayır, buna sadece zamanını iyi kullanmak denebilir," diye tartışmaya kalkıştı Bay Remora. "Sporla uğraşmanın bir sakıncası yok, ama spor derslerin önüne geçmemeli."

"Bana bak, bu okulun müdür yardımcısı benim," dedi Neron. "Ben Baudelaire kardeşler kopya çekti diyorsam, bu iş bitmiştir. Böylece onları kovabilirim artık. Hurra! Siz ikiniz sadece öğretmensiniz. Benim görüşüme karşı çıkarsanız, şunu bilin ki, sizi de kovarım."

Bay Remora ile Bayan Bass karşılıklı bakıştılar ve omuz silktiler. "Patron sensin, Neron," dedi sonunda Bay Remora, cebinden yeni bir muz çıkarırken. "Sen okuldan atılacaklar dersen, o zaman atılırlar."

"Madem öyle, okuldan atılacaklar, hepsi o kadar," dedi Neron. "Ve Sunny'nin de işine son veriyorum!"

"Vıstırık!" diye çığlık attı Sunny, "Bir sekreter olarak çalışmaktan sanki çok hoşlanıyordum da!" gibi bir şey dercesine.

"Okuldan kovulmak hiç umurumuzda değil," dedi Violet. "Arkadaşlarımıza ne olduğunu öğrenmek istiyoruz."

"Doğrusu, kopya çekme olayına karıştıkları için Quagmire kardeşlerin de cezalandırılması gerekiyor," dedi Koç Cengiz. "Bu nedenle onları yemekhaneye götürdüm ve oradaki iki görevliyi başlarına diktim. Bütün gün yumurta çırpacaklar."

"Çok makul bir ceza," diye onayladı Neron.

"Yani, yaptıkları tek şey bu mu?" diye sordu kuşkuyla Klaus. "Yumurta çırpmak mı?"

"Söylediğimi duydunuz herhalde," dedi Cengiz. Ardından ışıltılar saçan gözlerinden ve hınzır ağzındaki çarpık kıvrımdan başka bir şeyi görmelerine engel olacak kadar Baudelaire kardeşlere doğru iyice eğildi. "O iki kardeş hiç durmadan yumurta çırpacak, ta ki kendileri de çırpınır duruma düşene kadar."

"Sen bir yalancısın," dedi Violet.

"Koçunuza hakaret ediyorsunuz, ha?" dedi Neron, başındaki at kuyruklarını sallayarak. "Şimdi iki kere kovulmuş oldunuz."

"Ne demek bu?" diye bir ses geldi kapı aralı-

ğından. "İki kere kovulmak ne?"

Kesilen sesi uzun ve ıslak bir öksürük izledi. Baudelaire kardeşler kapıya bakmaya bile gerek kalmadan bu kişinin Bay Poe olduğunu anladılar. Öksüzler Barınağı'nın kapısında elinde büyük bir kese kağıdıyla duruyor, dalgın ve şaşkın bakışlarla içeriyi süzüyordu. "Hepiniz burada ne arıyorsunuz?" dedi. "Sohbet etmek için uygun bir yere benzemiyor burası. Altı üstü köhne bir barınak bu."

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Neron. "Yabancıların ellerini kollarını sallayarak Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nda dolaşmasına izin vermeyiz biz."

"Benim adım Poe," dedi Bay Poe, hemen ardından Neron'un elini sıkarak. "Siz de Neron olmalısınız. Telefonda konuşmuştuk. Yirmi sekiz bonbon şekeri torbasına ve değerli taşlarla süslenmiş on çift küpeye ilişkin telgrafınız aldım. Kazıkçı Para Yönetimi Bankası'ndaki çalışma arkadaşlarım bunları şahsen teslim etmemin daha doğru olacağını söylediler. O nedenle buradayım işte. Peki ama, bu kovulma meselesi neyin nesi?"

"Başıma bela ettiğiniz şu öksüzler var ya," dedi Neron, "meğer berbat birer kopyacıymış. Bu nedenle onları okuldan atmak zorunda kaldım."

"Kopyacılık mı?" dedi Bay Poe, üç kardeşe çatık kaşlarla bakarak. "Violet, Klaus ve Sunny, beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattınız. Bana dört dörtlük öğrenciler olacağınıza söz vermiştiniz."

"Şey, aslına bakılırsa, öğrenci olan sadece Violet ve Klaus," dedi Neron. "Sunny idare işlerine yardım ediyordu, ama o da bu işte çok berbat çıktı."

Beyaz mendiline doğru öksürmek için duran Bay Poe'nun gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "İdare işlerine yardım etmek mi?" diye tekrarladı. "Olacak şey değil, Sunny daha bir bebek. Ofis ortamında değil, anaokulunda olması gerekirdi."

"Her neyse, artık bunun önemi yok," dedi Neron. "Hepsi kovuldu. Bonbon şekerlerimi verin siz."

Klaus'un bakışları Quagmire kardeşlerin defterlerini hala sıkı sıkıya tutan kendi ellerine çevrildi. Onlardan geriye kalan tek izin bu defterler olabile-

ceği korkusuna kapıldı. "Bonbon şekerleri için tartışacak zamanımız yok!" diye bağırdı. "Kont Olaf arkadaşlarımıza feci şeyler yapmış olmalı!"

"Kont Olaf mı?" dedi Bay Poe, elindeki kese kağıdını Neron'a verirken. "Sakın, bana burada olduğunu söylemeyin!"

"Tabii ki hayır," diye atıldı Neron. "İleri bilgisayar sistemim onu buradan uzak tuttu elbette. Her nedense bu çocuklar Koç Cengiz'in aslında kılık değiştirmiş Olaf olduğu gibi tuhaf bir düşünceye kapılmışlar."

"Kont Olaf, hım, Kont Olaf," dedi Cengiz, sanki düşünüyormuş gibi ağır ağır konuşarak. "Ha, evet, adını duymuşluğum var. Bütün dünyadaki en iyi aktör olduğu söyleniyor. Ben ise bütün dünyadaki en iyi beden öğretmeniyim. Bu bakımdan aynı kişi olmamız mümkün değil."

Bay Poe tepeden tırnağa bir bakışla Koç Cengiz'i süzdükten sonra, elini uzatarak onunla tokalaştı. "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi ve ardından Baudelaire kardeşlere döndü. "Çocuklar, hayret ediyorum size. Bu beyin Kont Olaf olmadığını anlamak için ileri bilgisayar sistemi-

ne bile gerek yok. Olaf'ın tek bir kaşı var, bu bey ise bir türban takıyor. Olaf'ın ayak bileğinde bir göz dövmesi var, bu bey ise pahalı spor ayakkabıları giyiyor. Bu arada epey şık ayakkabılar olduğunu da belirteyim hemen."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Koç Cengiz. "Ne yazık ki bu çocuklar sayesinde baştan aşağı una bulanmış durumda. Suyla yıkanırsa çıkar sanırım."

"Eğer türbanını ve ayakkabılarını çıkarırsa," dedi Violet sabırsızlıkla, "onun Olaf olduğunu anlayabilirsiniz."

"Daha önce de bunu konuşmuştuk ya," dedi Neron. "Egzersiz yaparken terleyen ayakları kötü koktuğu için, ayakkabılarını çıkaramayacak durumda işte."

"Türbanımı da dinsel nedenlerle başımdan çıkaramam," diye ekledi Cengiz.

"O türbanı dinsel nedenlerle. giymiyorsun ki!" dedi Klaus öfkeyle ve ardından Sunny'nin onu onaylayan çığlığı duyuldu. "Kimliğini gizlemek için giyiyorsun o türbanı! Bay Poe, türbanını çıkarmasını sağlayın lütfen!"

"Bana bak, Klaus," dedi Bay Poe sertçe. "Başka kültürlere saygılı olmayı öğrenmelisin. Kusura bakmayın, Koç Cengiz. Bu çocuklar genellikle böyle önyargılı değildir aslında."

"Boş verin, pek aldırmam buna," dedi Cengiz. "Dinsel baskıya alışkın biriyim."

"Bununla birlikte," diye devam etti Bay Poe, kısa bir öksürük nöbetinden sonra. "Sizden spor ayakkabılarınızı çıkarmanızı rica edeceğim, yanlış anlamayın, sırf Baudelaire kardeşlerin kafasında bir kuşku kalmaması için. Adaletin yerini bulması uğruna, birazcık kötü kokuya hepimiz katlanabiliriz sanırım."

"Kötü kokan ayaklar, ha?" dedi Bayan Bass, burnunu tutarak. "Öğ, berbat!"

"Ne yazık ki spor ayakkabılarımı çıkaramam," dedi Koç Cengiz, kapıya doğru bir adım geri atarak. "Onlara ihtiyacım var."

"İhtiyacın mı var?" diye sordu Neron. "Peki, ne için?"

Baudelaire kardeşlere uzun uzadıya bakan Koç Cengiz'in yüzünde bütün dişlerini ortaya çıkaran korkunç bir sırıtış belirdi. "Tabii ki koş-

mak için," dedi ve kapıdan dışarıya fırladı.

Çocuklar bir an şaşkınlık içinde kaldılar. Sadece birdenbire koşmaya başlaması değil, böylesine kolayca vazgeçmesi de şaşırtıcıydı. Beden eğitimi öğretmeni kılığına girme, Baudelaire kardeşlere koşu idmanı yaptırma ve okuldan kovulmalarını sağlama gibi zahmetli ve etraflı bir plandan sonra, uzun bir süreden beri kovaladığı çocukları orada bırakıp hemen çimenliğe doğru kaçmıştı. Baudelaire kardeşler Öksüzler Barınağı'nın dışına çıkınca, Koç Cengiz arkaya dönüp küçümseyici bir bakış fırlattı onlara.

"Sizden vazgeçtiğimi falan sanmayın, öksüzler!" diye seslendi uzaktan. "Çok tatlı bir servete sahip iki ufak tutsak var elimde, şimdi onlarla uğraşıyorum!"

Koç Cengiz kemikli parmaklarından biriyle çimenliğin karşı tarafını işaret ettikten sonra, yeniden koşmaya başladı. Baudelaire kardeşlerin solukları bir anda kesilir gibi oldu. Sert Temel'in öteki ucunda egzoz borusundan kopkoyu bir duman çıkan upuzun ve simsiyah bir araba duruyordu. Ama çocukların soluklarını kesen şey havayı

kirleten bu duman değildi. İki yemekhane görevlisi arabaya doğru yürüyorlardı; metal maskelerini sonunda çıkardıkları için yüzleri görülebiliyordu. Bu kişilerin Kont Olaf'ın hempalarından ikisi, hani şu yüzleri pudrayla kaplı kadınlar olduğu üç kardeşin dikkatinden hiç kaçmadı. Ama olayların şaşırtıcı ve üzücü bir dönüm noktasını oluşturmakla birlikte, çocukların soluklarını kesen şey bu da değildi. Kadınların arabaya doğru giderken yanlarında bir şey sürüklediklerini gördükleri için solukları kesilmişti çocukların. Yüzleri pudrayla kaplı kadınların her biri, kurtulmak için çaresizce debelenen Quagmire üçüzlerinden birini çekiştiriyordu.

"Onları arka koltuğa koyun!" diye bağırdı Cengiz. "Arabayı ben süreceğim! Haydi, acele edin!"

"Hay Allah, bu çocuklara ne yapmak istiyor Koç Cengiz?" diye sordu Bay Poe yüzünü asarak.

Baudelaire kardeşler durumu açıklamaya çalışmak için Bay Poe'ya dönmediler bile. K.Ö.L.E. programının idman koşuları sayesinde, Violet, Klaus ve Sunny canları koşmak istediğinde bacak kaslarını hemen harekete geçirebilecek duruma

gelmişlerdi. Üstelik her zamankinden daha büyük bir koşma isteği uyanmıştı içlerinde.

"Peşlerine düşelim!" diye bağırdı Violet ve çocuklar peşlerine düştü. Violet kurdelesiz saçlarını geriye doğru delice savurarak koştu. Klaus sıkıca tuttuğu defterlerin elinden düşebileceğine aldırmadan koştu. Sunny ise bacaklarının ve ellerinin kendisini taşıyabildiği ölçüde hızla emekledi. Bay Poe şaşkınca bir süre öksürdükten sonra, onların peşinden koşmaya başladı. Neron, Bay Remora ve Bayan Bass da onun peşinden koşmaya başladı. O anda kemer yolunun arkasına gizlenen ve olup bitenleri gözetleyen biri, çimenlikte garip bir yarış yapıldığını sanabilirdi. Koç Cengiz önde koşuyor, Baudelaire öksüzleri onu hemen arkadan izliyor ve onların peşinden de oflayarak puflayarak koşan birtakım yaşlı başlı insanlar geliyordu. Bir süre sonra Baudelaire kardeşlerin Cengiz'le aralarındaki mesafeyi daraltmasıyla, yarış bayağı ilginç bir hal almaya başladı. Çocuklarà oranla koçun çok daha uzun bacakları vardı; ama son on geceyi ayakta dikilip düdük çalmakla geçirmişti. Çocuklar ise aynı gecelerde fosforlu dairenin etrafında

yüzlerce tur atarak koşmuşlardı. Bu nedenle iki büyük kardeşin ufacık ve sağlam bacakları, Sunny'nin de minik ve güçlü kolları Cengiz'in boy üstünlüğüne ağır basıyordu.

Kitabın böylesine insanı merakta bırakıcı bir bölümünü birdenbire kesmenin hiç de hoş olmadığının farkındayım, ama bu mutsuz öykünün sonuna doğru yaklaşırken araya girerek, sizlere son bir uyarıda bulunmak zorundayım. Çocukların can düşmanlarına yetişmek üzere olduğunu okurken, zavallı Baudelaire öksüzlerinin hayatını cehenneme çeviren o korkunç kötü adamın belki de bu sefer kesin olarak yakalanacağı, üç kardeşin iyiliksever ve sevecen bir vasi bulacakları, Violet, Klaus ve Sunny'nin sonraki yılları az çok mutluluk içinde geçirecekleri, Quagmire üçüzleriyle birlikte hayallerini süsleyen matbaayı kurma olanağını elde edecekleri gibi bir düşünceye kapılmış olabilirsiniz. Eğer çok istiyorsanız, öykünün bu şekilde geliştiğine inanmakta özgürsünüz. Ama işin aslını sorarsanız, Baudelaire öksüzlerinin hayatlarındaki bu evreye sığan son birkaç olay inanılmaz ölçüde talihsizlikle dolu ve bir hayli deh-

şet verici. Bu bakımdan yaşanan şeyleri bütünüyle görmezlikten gelmeyi daha uygun buluyorsanız, bu kitabı hemen şimdi kapatıp bir tarafa koymanızda ve bu korkunç öykü için daha yumuşak bir sonu kafanızda hayal etmenizde yarar var. Ben Baudelaire kardeşlerin başından geçen olayları aynen olduğu gibi yazmaya söz vermiş durumdayım. En azından bildiğim kadarıyla, sizler böyle bir söz vermediğinize göre, bu öykünün acıklı sonuna katlanma gibi bir zorunluluğunuz yok. Daha sonra olup bitenleri öğrenerek üzülmenin önüne geçmek için son şansınız bu, benden söylemesi.

Koç Cengiz'e ilk yetişen Violet oldu. Kolunu olabildiğince uzatarak, türbanı bir ucundan yakalamayı başardı. Büyük olasılıkla bildiğiniz gibi, türbanlar karmaşık bir şekilde dolandırılarak başın etrafına çok sıkıca sarılmış tek bir bez parçasından oluşur. Oysa türbanı dinsel nedenlerle değil, kılık değiştirmek amacıyla takmış olan Cengiz, düzgün bağlamayı bilmediğinden kötü bir kopyacı gibi davranmıştı. Bulduğu uzun bir bez parçasını gelişigüzel başının etrafına sarmıştı, tıpkı duştan çıkan birinin başına havlu sarması gibi. Bu neden-

le Violet'in ucundan yakaladığı türban hemencecik çözülüverdi. Violet türbanı yakalayınca koçun koşmasına engel olacağını ummuştu. Ancak elinde uzun bir bez parçasıyla öylece kalakaldı. Koç Cengiz koşmaya devam ederken, ışıltılı gözlerinin yukarısındaki tek kaşı terden sırılsıklam olmuş halde parlayarak çıkıverdi ortaya.

Baudelaire kardeşlerin çok gerisinden olmakla birlikte bu manzarayı görebilecek kadar yakın olan Bay Poe, "Bakın, bakın!" dedi. "Cengiz'in tek bir kaşı var, aynen Kont Olaf gibi!"

Cengiz'e yetişen ikinci kardeş Sunny oldu. Yerde emeklediği için, ayakkabılara saldırmaya çok uygun bir konumdaydı. Hemen atılarak dört keskin dişiyle ayakkabılardan önce birinin, sonra diğerinin bağcıklarını defalarca ısırdı. Düğümlerin anında çözülüvermesiyle birlikte, kahverengiye çalan otların üzerine ısırılmış küçük bağcık parçaları düştü. Sunny önündeki adamın bağcıksız ayakkabılarla koşmaya çalışırken tökezleyip düşeceğini ummuştu. Ancak Koç Cengiz hemen ayakkabılarını çıkarıp attı ve koşmayı sürdürdü. Birçok iğrenç insan gibi, onun da ayaklarında

çorap yoktu. Bu nedenle attığı her adımda, sol ayak bileğindeki göz dövmesi terden sırılsıklam olmuş halde parlayarak çıkıverdi ortaya.

Hala yardım edemeyecek kadar geride olmakla birlikte bu manzarayı görebilecek kadar yakın olan Bay Poe, "Bakın, bakın!" dedi. "Cengiz'in bir göz dövmesi var, aynen Kont Olaf gibi! Aslına bakılırsa, Kont Olaf olmalı sanırım."

"Elbette o!" diye bağırdı Violet, çözülmüş olan türbanı havaya kaldırarak.

"Nişidik!" diye çığlık attı Sunny, ufak bir bağcık parçasını havaya kaldırarak. Bu bağırışla, "Şimdiye kadar size bunu anlatmaya çalıştık ya!" gibi bir şey söylemek istiyordu.

Buna karşılık Klaus'un ağzından tek bir söz çıkmadı. O bütün gayretiyle koşuyordu, ama artık derin bir nefes alarak gerçek adıyla Kont Olaf diye anacağımız adamın peşinde değildi. Arabaya doğru koşuyordu. Yüzleri pudralı kadınlar Quagmire üçüzlerini arka koltuğa doğru itip kakaladığından, onları kurtarmak için belki de tek şansının arabaya yetişmek olduğunu biliyordu.

"Klaus! Klaus!" diye bağırdı Isadora, onun

arabaya ulaştığını görünce. Klaus defterleri yere attı ve arkadaşının elini sıkıca tuttu. "Bizi kurtar!"

"Dayanın!" diye bağırdı Klaus ve Isadora'yı arabanın dışına sürüklemeye başladı. Yüzleri pudralı kadınlardan biri tek söz etmeden öne doğru eğilerek Klaus'un elini ısırdı ve böylece onu arkadaşından elini çekmek zorunda bıraktı. Diğer kadın da Isadora'nın üzerinden uzanarak arabanın kapısını çekip kapatmaya çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Klaus ve kapı koluna sıkıca sarıldı. Klaus ile Olaf'ın yardakçıları arasındaki çekiştirmeyle bir ileri bir geri giden kapı bazen yarı yarıya aralanıyor, bazen yarı yarıya kapanıyordu.

Isadora'nın arkasında kalmış olan Duncan, "Klaus!" diye bağırdı. "Beni dinle, Klaus! Eğer ters giden bir şey olursa..."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," diye söz verdi Klaus, bir yandan da gücünün yettiği kadar araba kapısını çekerken. "Birazdan sizi çıkaracağım buradan!"

"Eğer ters giden bir şey olursa," dedi Duncan bir kez daha, "bilmeniz gereken bir şey var.

Kont Olaf'ın geçmişini araştırırken, korkunç bir şey öğrendik!"

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Klaus, kapıyla boğuşmaya devam ederek.

"Defterlerin içine bak!" diye bağırdı Isadora. "Orada..." Kapıya yakın kadın elini ağzına bastırdığı için daha fazla konuşamadı. Başını sertçe çevirerek ağzını elinden kurtardı. "Orada..." Pudralı el bir kez daha ağzını bastırdı.

"Dayanın!" diye seslendi Klaus çaresizce. "Dayanın!"

"Defterlerin içine bak! GİT..." diye haykırdı Duncan, ama diğer kadının pudralı elini ağzına bastırmasıyla sözlerini sürdüremedi.

"Ne?" dedi Klaus.

Duncan son bir çabayla başını salladı ve kısa bir an için ağzını kadının elinden kurtarmayı başardı. "GİT..." diye haykırdı bir kez daha. Klaus'un duyabildiği son söz bu oldu. Ayakkabıları olmadığından daha yavaş koşan Kont Olaf arabaya yetişmişti. Kulakları sağır edecek bir kükremeyle, Klaus'un elini kaptığı gibi koparırcasına araba kapısından çekti. Araba kapısı gümbürtüyle ka-

panırken, Olaf'ın karnına indirdiği tekmeyle savrulan Klaus sert bir patırtıyla yere, Quagmire üçüzlerine ait defterlerin yanına düştü. Kötü adam bir kule gibi Klaus'un başına dikildi ve mide bulandırıcı bir gülümsemeyle yere doğru eğildi, defterleri kaldırdı ve koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Hayır!" diye haykırdı Klaus. Ama Kont Olaf sırıtmakla yetindi, ön koltuğa geçti ve tam Violet ile Sunny yerdeki kardeşlerine yetiştikleri sırada arabayı çalıştırıp uzaklaştı.

Klaus karnını tutarak ayağa kalktı ve upuzun, simsiyah arabayı kovalamaya girişen kız kardeşlerinin peşinden gitmeye çalıştı. Ancak Olaf arabayı hız sınırını aşan bir süratle sürüyordu ve ona yetişmek düpedüz olanaksızdı. Baudelaire kardeşler birkaç metre koştuktan sonra durmak zorunda kaldılar. Yüzleri pudralı kadınları devirerek koltuğun yukarısına çıkan Quagmire üçüzleri arabanın arka camını yumruklarıyla dövmeye başlamışlardı. Violet, Klaus ve Sunny camın arkasından haykırışlarını duyamadılar, sadece çaresiz ve dehşete düşmüş yüzlerini görebildiler. Derken Olaf'ın yardakçılarının pudralı elleri onları tutup aşağıya çekerek

camdan uzaklaştırdı. Quagmire üçüzlerinin yüzleri kayboluverdi ve araba hızla çekip giderken, Baudelaire kardeşler başka bir şey göremedi.

"Onların peşinden gitmeliyiz!" diye bağırdı Violet, boşanan gözyaşları yüzünden akıp inerken. Soluklanmak için çimenliğin kenarında duran Neron ile Bay Poe'ya doğru döndü. "Onların peşinden gitmeliyiz!"

"Polise haber vereceğiz," dedi Bay Poe, nefes nefese kalmış bir halde mendiliyle alnındaki terleri silerken. "Polislerin de ileri bilgisayar sistemi var, onu yakalarlar nasılsa. En yakın telefon nerede, Neron?"

"Benim telefonumu kullanamazsın, Poe!" dedi Neron. "Üç berbat kopyacıyı buraya getirdiğin yetmiyormuş gibi, şimdi de hepinizin yüzünüzden en harika beden öğretmenim beni bırakıp gitti ve beraberinde de iki öğrenciyi götürdü! Baudelaire kardeşler, şimdi üç kere kovulmuş durumdasınız."

"Şimdi ne yapacağımıza bakalım, Neron," dedi Bay Poe. "Aklını başına topla."

Sararmış çimenliğe çöken Baudelaire kardeş-

ler, umutları kırılmış ve tükenmiş bir halde hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Müdür Yardımcısı Neron ile Bay Poe arasındaki tartışmaya hiç aldırmadılar; çünkü tecrübe prizmalarından bakınca, bu koskoca adamların nasıl hareket edeceklerine karar vermelerine kadar, Kont Olaf'ın çoktan kayıplara karışacağını gayet iyi biliyorlardı. Bu kez Kont Olaf sadece kaçmakla kalmamış, arkadaşlarını da kaçırmıştı. Üçüzleri belki de bir daha göremeyecekleri düşüncesi Baudelaire kardeşleri gözyaşlarına boğdu. Bu konuda yanılıyorlardı, ama yanıldıklarını bilmelerine olanak yoktu. Kont Olaf'ın sevgili arkadaşlarına yapabileceği şeyler gözlerinin önünde canlanınca, daha da sarsılarak ağlamaya başladılar. Violet ağlarken, Quagmire üçüzlerinin bu berbat okula geldikleri ilk günden başlayarak kendisine ve kardeşlerine ne kadar sevecen davrandıklarını düşünüyordu. Klaus ağlarken, Quagmire üçüzlerinin Kont Olaf'ın pençelerinden kurtulma çabasında kendisine ve kız kardeşlerine yardımcı olmak için hayatlarını nasıl tehlikeye attıklarını düşünüyordu. Ve Sunny ağlarken, Quagmire üçüzlerinin yaptıkları araştırma-

ları, kendisine ve kardeşlerine iletmeye fırsat bulamadıkları en son bilgiyi düşünüyordu.

Arkalarındaki koskoca adamlar sonu gelmez bir tartışmaya tutuşurken, birbirlerine sarılan Baudelaire öksüzleri ağlaşıp durdular. Sonunda, iyice uzaklaşmış olan Kont Olaf'ın hiç kimsenin dikkatini çekmeden gizlice uçağa bindirmek üzere Quagmire üçüzlerine zorla kukla kıyafetleri giydirdiği sıralarda, üç kardeş doyasıya ağlamanın getirdiği bezgin bir suskunlukla çimenlikte öylece oturup kaldılar. Başlarını kaldırıp mezar taşı biçimli binaların dümdüz gri taş duvarlarına, koca siyah harflerle 'SERT KAYA TEMEL EĞİTİM OKULU' adının ve hemen altında 'Memento Mori' parolasının yazılı olduğu kemere baktılar. Gözlerini Kont Olaf'ın Quagmire üçüzlerine ait defterleri kapıp aldığı çimenlik kenarına çevirdiler. Ardından uzun uzadıya birbirlerine baktılar. Eminim ki sizin de hatırladığınız gibi, aşırı sıkıntılı durumlarda çoğu kez vücudun en bitkin kısımlarında bile gizli bir enerjinin açığa çıkabildiğini hatırladılar. Violet, Klaus ve Sunny o anda içlerinde kabarmaya başlayan enerjiyi hissettiler.

"Duncan'ın sana bağırarak söylediği şey ney-

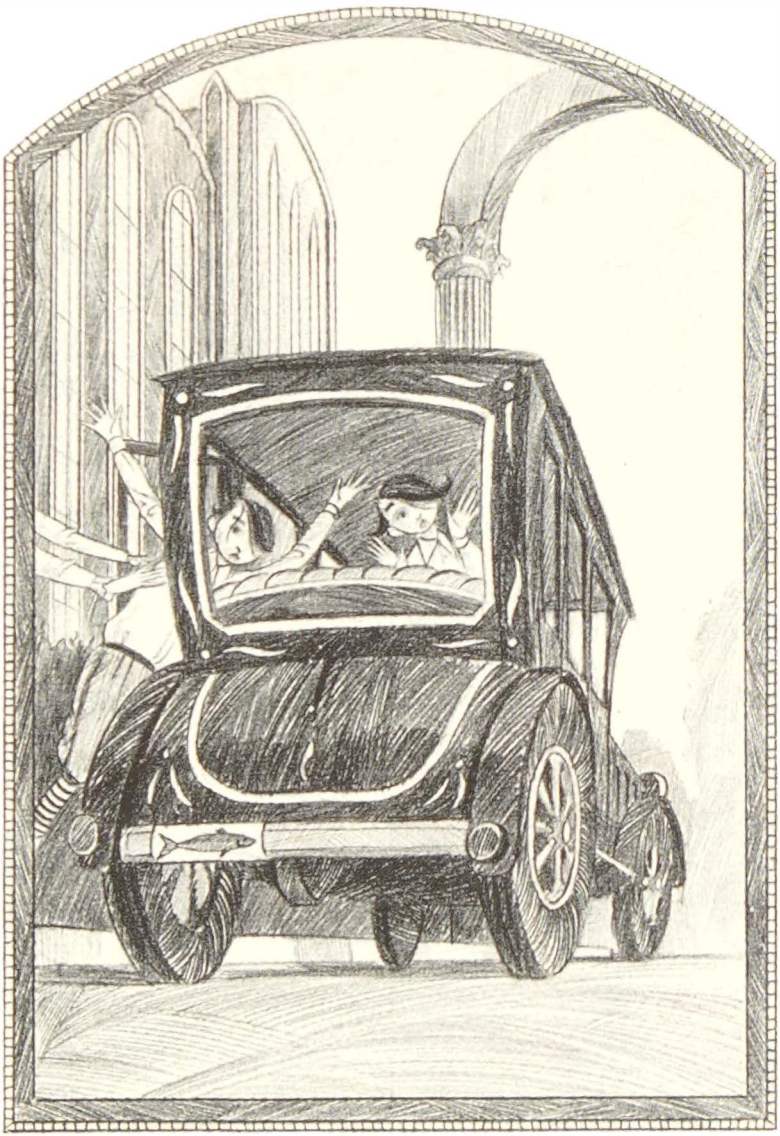
di?" diye sordu Violet. "Defterlerin içinde bir şey olduğunu söyledikten sonra, arabadan sana doğru seslenerek ne dedi?"

"GİT diye bir şey," dedi Klaus, "ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Mıdlıg," dedi Sunny, "Ne yapıp edip öğrenmeliyiz," anlamında.

İki büyük kardeş ona bakıp başlarını salladılar. Sunny haklıydı. GİT sözünün sırrını ve Quagmire üçüzlerinin keşfettiği korkunç şeyi mutlaka öğrenmeleri gerekiyordu. Bu sır belki iki üçüzü kurtarmalarına yardımcı olabilirdi. Belki Kont Olaf'ın sonunda mahkeme önüne çıkmasını sağlayabilirdi. Ve belki hayatlarının böylesine talihsizliğe boğulmasına yol açan gizemli ve ölümcül gelişmeleri bir şekilde açıklığa kavuşturabilirdi.

Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nun binaları arasından kopup gelen bir sabah esintisi sararmış otları hışırdattı ve 'Memento Mori', yani 'Ölümü Unutma' sözlerinin yazılı olduğu taş kemere çarptı. Baudelaire kardeşler gözlerini bu iki kelimeye diktiler ve hayatlarına bir gölge gibi düşen bu karanlık ve karışık gizemi ölmeden önce çözeceklerine ant içtiler.

© Meredith Heuer

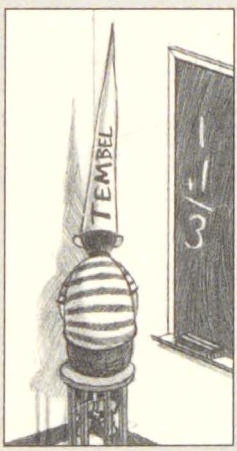
LEMONY SNICKET

devlet okulundan özel öğretmenlere, özel öğretmenlerden devlet okuluna gidip gelerek eğitim gördü. Parlak bir uzman olarak göklere çıkarıldı, parlak bir dolandırıcı olarak yerin dibine batırıldı. Kimi zaman onu olduğundan daha uzun sananlar çıktı. Şu sıralarda Baudelaire öksüzlerinin HarperCollins tarafından dizi olarak yayımlanan yürek paralayıcı hayatını, üstün araştırma becerileriyle ve bütün içtenliğiyle yazmaya yoğunlaşmış durumda.

Internet üzerinden onunla ilişkiye geçmek için http://www.harperchildrens.com/snicket/ *sitesine girebilir ya da* lsnicket@harpercollins.com *e-posta adresine mesaj gönderebilirsiniz.*

BRETT HELQUIST

Arizona'ya bağlı Gonado'da doğdu, çocukluğunu Utah'a bağlı Orem'de geçirdi ve şimdi New York'ta oturuyor. Brigham Young Üniversitesi'nden güzel sanatlar diploması almasından bu yana kitaplar için çizim işiyle uğraşıyor. Eserleri başta Cricket dergisi ve The New York Times olmak üzere birçok yayın organında çıkmıştır.

Anlayışlı Editörüm,

Gülünç süslerle dolu bir kağıt kullandığım için beni bağışlayın lütfen. Bu mektubu Alacakaranlık Bulvarı 667 apartmanından yazıyorum ve böyle bir semtte bulabildiğim tek kağıt bu. Baudelaire öksüzlerinin bu varlıklı ve gamlı çevredeki yaşantısına ilişkin araştırmalarım nihayet bitmiş bulunuyor. Ortaya çıkan metnin elinize geçmesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Önümüzdeki salı değil, ondan sonraki salı günü şehirden kalkacak olan sondan bir önceki trenin birinci mevki kompartımanına bir gidiş bileti alın. Trene binmeyip hareket etmesini bekleyin ve daha sonra bu perondaki ray hattına inin. Orada ALACAKARANLIK BULVARI başlığı altında araştırmalarımın eksiksiz bir özetinin yanı sıra Jerome'un gerdanlıklarından birini, Veblen Salonu'nun küçük bir fotoğrafını, bir şişe maydanoz gazozu ve bir kapıcı paltosu bulacaksınız. Bay Helquist bu eşyalara bakarak, Baudelaire kardeşlerin hayatındaki bu feci evrenin resimlerini yapabilir.

Unutmayın, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykülerin en sonunda kamuoyuna anlatılabilmesi için son umudum sizsiniz.
En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket